

Khúc Thụy Du

THƯỢNG ĐẾ TẬT NGUYỄN

WWW.THUQUAN.NET, 2008.

Khúc Thụy Du

Thượng Đế Tật Nguyên

PHẦN I - Chương 1

Tôi là đứa con thứ hai, cũng là đứa nhỏ tuổi nhất trong gia đình có bốn thành viên. Trên tôi còn có người anh tên Khương. Anh Khương lớn hơn tôi bốn tuổi. Tôi ra đời ngoài ý muốn của ba tôi. Mẹ tôi muốn có thêm đứa con gái cho đủ nếp đủ tẻ, trong khi ba tôi đã bằng lòng với những gì đã có sẵn và không muốn có sự xáo trộn nào nữa. Đạo ấy kinh tế gia đình rất khó khăn, ba mẹ tôi là công nhân viên chức lương mỗi tháng ba cọc ba đồng, chỉ riêng việc mua sữa cho anh tôi đã là gánh nặng. Một lần, mẹ tôi nói bóng gió muốn có một cô con gái, ba tôi lập tức gạt phắc đi. Ba tôi tính toán chi li, nếu có thêm một đứa con mẹ tôi phải nghỉ việc, ở nhà chăm sóc trẻ như thế vừa mất hết một khoản thu nhập, rồi lại phải tốn thêm một khoản tiền để chăm lo con cái, trong khi mọi khoản chi tiêu trong nhà đã đâu vào đấy cả rồi. Mẹ tôi vót vát, trời sinh

voi sinh cở lo gì. Ba tôi gất, con người không phải con vật chỉ cần có cái ăn là đủ, còn phải chăm lo cho chúng ăn học thành người. Tạo ra những sinh linh tật nguyên là tội ác. Mẹ tôi thờ dài và giấu nổi khát khao cháy bỏng vào trong. Năm anh Khương học lớp mầm, một hôm, ba tôi hỏi mẹ đã khám vòng tránh thai theo định kỳ không, mẹ lắc đầu bảo không có thời gian. Hôm sau, ba đạp xe chở mẹ đến bệnh viện phụ sản. Trong khi mẹ vào bên trong khám, ba tôi ngồi bên ngoài hút thuốc lá. Khoảng một tiếng sau, mẹ tôi bước ra. Ba tôi hỏi, mọi việc như thế nào, mẹ gật đầu bảo tất cả đều ổn. Đã đặt vòng mới chưa. Mẹ lại gật đầu, xong xuôi cả rồi.

Tháng sau, mẹ tôi bị tắt kinh. Ba tôi lấy làm ngạc nhiên vì kinh nguyệt của mẹ tôi bao giờ cũng ổn định. Sinh nghi, ba tôi gạn hỏi mãi, mẹ mới khai thật là đã tháo vòng và không lắp vòng mới vào. Ba tôi giận dữ, kết tội mẹ tôi là lừa đảo và buộc mẹ phải đi điều hòa kinh nguyệt. Ba còn dọa sẽ ly dị nếu mẹ tôi vẫn khẳng khẳng giữ cái bào thai trong bụng. Mẹ tôi khóc, bảo thêm một đứa con gái. Không gái trai gì hết, đã bảo nạo là nạo. Ba hằm hằm bỏ lên gác nằm hút thuốc, đến bữa ăn cũng chẳng thèm xuống. Không khí trong nhà trở nên nặng nề, u ám. Suốt cả tuần cả hai không trao đổi với nhau câu nào. Thấy ba tôi quá

quyết liệt, mẹ bèn cầu cứu đến nội. Nội tôi ở Long An sống với hai người cô. Cô Thảo ba mươi sáu tuổi, dáng người mảnh khảnh, gương mặt có nhiều nốt tàn nhang. Cô Sương ba mươi bốn, người đầy đà phốp pháp, có giọng nói ồ ồ như ngỗng đực. Phụ nữ ở vào tuổi này mà chưa chồng coi như ế. Nghe tin dữ, nội tôi cùng hai cô lập tức lên thành phố. Bà nội xộc thẳng vào cơ quan ba tôi đang làm việc kéo về nhà để giải quyết chuyện gia đình. Cuộc họp căng thẳng kéo dài cả buổi chiều.

Nội tôi giận dữ đưa tay đập mạnh xuống bàn:

- Thằng Út, giải thích tại sao không cho vợ mày sanh con, mày nói làm sao tao nghe thuận cái lỗ tai thì thôi.

Ba tôi nhìn mọi người như tên tội phạm đứng trước hội đồng xét xử. Mẹ tôi từ đầu chỉ biết khóc và khóc. Những giọt nước mắt của mẹ đã đánh vào lòng trắc ẩn ba người phụ nữ còn lại. Ba tôi không ngờ mẹ lại dùng đến cách này.

- Con nghĩ, hai vợ chồng chỉ nên có một đứa con là đủ rồi. Cảnh nhà đang thiếu trước hụt sau, đẻ thêm con lấy gì nuôi chúng, tội nghiệp.

Cô Thảo xen vào:

- Cậu nói thế là không đúng. ả hà ta có đến năm chị em mà đứa nào cũng được nuôi nấng, dạy dỗ nên người. Chẳng phải cậu cũng là kỹ sư đó sao.

Ba tôi đang lúng túng chưa tìm ra lời giải thích hợp lý thì cô Sương lập tức tiếp lời:

- ả ều gia đình cậu khó khăn thì sau khi sinh con hãy để cho chị nuôi. Chị tuy không giàu có nhưng chắc chắn lo cho nó com ngày hai bữa, đến tuổi được cấp sách đến trường như bao đứa trẻ khác.

ả ội tôi xuống nước nhỏ:

- Giết một đứa con dấu còn đang trong bụng cũng là tội ác không thể tha thứ. Con không nên làm như vậy, dù sao cũng là giọt máu của mình. ả gười dung nước lã còn thương nhau không hết huống chi là máu mủ tình thâm.

Ba tôi đuối lý chỉ biết cúi đầu im lặng. Kết thúc buổi họp, nội tôi đe:

- Chuyện đến đây kể như xong. ả ều thằng Út vẫn ép con Thương nạo thai thì từ nay không còn mẹ con gì nữa. Coi như tao không có đứa con này. Sao mà ác hơn dữ vậy. Ba mày chưa biết chuyện đấy. Mày biết tính ông rồi còn gì. Ông mà hay tin này thế nào cũng nổi trận lôi đình, tao không cứu nổi mày đâu.

Ông nội tôi vốn là bộ đội trong thời kỳ chống Pháp. Ông về hưu với hàm đại tá. Một người đàn ông nghiêm khắc và có

phần độc đoán.

Ả hắc đến ông nội là ba tôi hãi. Hai người cô của tôi về trong ngày hôm ấy. Riêng bà nội ở lại chơi thêm vài ngày. Hôm tiễn nội ra bến xe, bà nội nắm lấy tay mẹ dặn đi dặn lại:

- Má về đây. Con cố giữ gìn cái thai trong bụng. ả ếu chồng con còn tiếp tục ép con nạo thai thì hãy đến gặp má, má sẽ lóc thịt nó như ả a Tra. Khi nào sinh con thì báo cho má biết để má sắp xếp công việc lên chăm sóc con. Má dưới quê cũng chẳng có việc gì làm để giết thời gian. Và lại má cũng muốn là người đầu tiên nhìn thấy mặt đứa cháu nội.

Mẹ tôi bị ốm nghén, thức ăn đưa vào mồm lại nôn ra, chỉ trong vòng một tháng mẹ sụt mấy kí lô, người xanh xao gầy rộc. Ba tôi mua thuốc nam về nấu cho mẹ uống. Uống được chục thang thì khỏi bệnh. Chưa kịp vui thì mẹ lại bị sảy, chân sưng phù lên như chân voi, đưa tay ấn vào thì có vết lõm. Đi khám, bác sỹ cho thuốc uống và trấn an mẹ đừng quá lo lắng. Sức khỏe của mẹ ngày càng xấu đi khiến ba tôi đứng ngồi không yên.

Đến tháng thứ năm thì chứng phù chân hoàn toàn biến mất, mẹ

ăn được, ngủ được. Lúc này, ba tôi đã chấp nhận và, thôi, không trách cứ mẹ nữa. Để chuẩn bị cho tôi chào đời, ba tôi phải đi làm thêm vào buổi tối. Ông nhận thêm chân khuân vác ở chợ rau quả, có khi, đến nửa đêm mới về đến nhà, mệt lả. Mẹ tôi chuẩn bị sẵn cốc nước chanh cho ba giải khát. Đêm, ba đưa tay sờ lên bụng mẹ, con chưa chào đời mà ba đã vất vả như thế này đây. Đứa con bất hiếu!

Mẹ tôi vẫn đến công ty đều đặn. Mẹ làm nhân viên kế toán tổng hợp, công việc tương đối nhàn nhã. Mẹ tôi có thai đến tháng thứ sáu, thì ba tôi được cơ quan cho đi học cao học trong thời gian hai năm. Ba tôi đã từ chối cơ hội tiến thân bởi hoàn cảnh gia đình quá khó khăn. ă ếu không có tôi, có lẽ, ba tôi đã tiến rất xa trong bước đường công danh của mình.

Mang thai đến tháng thứ bảy, một lần trong lúc làm việc mẹ tôi vô ý bị ngã, máu từ chỗ kín chảy ra ướt đầm. Mọi người lập tức đưa mẹ vào bệnh viện. Và kết quả là mẹ phải sinh non. Ba tôi hay tin, túctốc chạy vào. Vừa nhìn thấy tôi nằm loe ngoe trong tấm tả lót, ba thốt lên, bé như thế này làm sao nuôi được.

Tôi được đưa vô lồng ấp. Mẹ tôi khóc hết nước mắt. Bà nội

hay tin lập tức vào bệnh viện. Bà bế tôi vào lòng, con bé này xinh lắm, lớn lên thế nào cũng trở thành hoa hậu. Trái với lo lắng của ba mẹ, bà nội luôn tỏ ra lạc quan. Cô Sương, ngày trước cũng sinh non.

Tôi lớn nhanh như thổi. Ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò. Và tháng thứ mười đã bắt đầu đi chập chững. Càng lớn, tôi càng giống ba như tạc. Ba thường đặt tôi lên vai đi vòng quanh khắp xóm. Gặp ai ba cũng nói, con gái của tôi đấy, xinh không? ả hững lúc như thế, mẹ tôi lại có dịp trả đũa, nếu ngày trước em nghe lời anh bỏ nó đi thì bây giờ anh đâu có đứa đẻ bé bông, hôn hít. Ba lại cười vang, chuyện cũ mà nhắc lại mãi!

Mẹ tôi bảo tôi là đứa trẻ vô địch háo ăn, lúc nào cũng khóc vang đòi bú. Một lần ba chở mẹ và tôi đi khám bệnh. Giữa đường tôi đòi bú, khóc thét lên như lệnh vỡ, mẹ tôi phải vạch áo, ấn đầu vú vào mồm tôi ngay trên xe đạp. ả hiều năm sau đó, khi đã ý thức được thế giới xung quanh tôi cứ liên tưởng đến hình ảnh ngộ nghĩnh đó và cười một mình.

Một tuổi, mẹ cho tôi cai sữa và gửi tôi vào nhà trẻ. ả hà trẻ bên

cạnh cơ quan mẹ làm việc. Tôi thường đứng bên cửa nhìn ra, nhắc thấy bóng mẹ là khóc thét lên đòi bế. Đạo ấy ba tôi lên chức trưởng phòng thu nhập khá, ông không phải đi làm thêm nữa. Cơ quan cho ông đi học lớp cao học buổi tối. Và mẹ tôi phải nghỉ việc để chăm sóc gia đình. Tôi chỉ ở nhà trẻ có vài tháng.

Ba tuổi tôi đi mẫu giáo. Trường mẫu giáo nằm đối diện với trạm xăng, cả ngày khói xe đen kịt. Thật bất ngờ, người đầu tiên đưa tôi đến trường lại là ba chứ không phải mẹ. Hôm ấy ba chở tôi bằng xe gắn máy. Bộ quần áo mới và chiếc khăn mặt bỏ vào chiếc cặp có dây đeo treo lưng lủng lẳng trước xe. Ba gửi xe vào bãi rồi dẫn tôi vào sân trường mẫu giáo. Sân trường có cầu trượt, ghế xích đu, tòa lầu đài nhựa và nhiều trò chơi khác. Tôi thích quá lao vào chơi cùng những người bạn mới. Thừa lúc tôi mãi mê, ba lên bỏ về. Đến khi tắt cả vào lớp học tôi mới giật mình và ngơ ngác tìm ba. Cả ngày hôm ấy, tôi chỉ khóc và khóc, cô bảo mẫu dỗ dành mãi nhưng không thể làm tôi nín khóc.

Sang ngày hôm sau, ba lại đưa tôi đến trường. Ba vừa dừng xe, tôi lập tức níu chặt người ba và giãy nảy lên nhất định không

chịu cho ba bế vào trong.

- Xem kia, con gái, các bạn đang chơi xích đu vui quá.

Đoạn ba bước đến ngồi vào chiếc ghế xích đu trông đúng đưa mấy cái. Bị cuốn hút bởi những trò chơi tôi thôi không khóc nữa và lao vào cuộc chơi. Tuy nhiên thỉnh thoảng tôi lại để mắt đến ba, tôi sợ ba sẽ bỏ tôi mà đi như hôm trước. ả hưng rồi, những trò chơi hấp dẫn tôi quên ba lúc nào không hay. Và rốt cuộc là tôi lại khóc suốt suốt tìm ba.

Mãi một tuần sau, tôi mới làm quen với lớp học mẫu giáo. Tôi không khóc nữa và có thể tự ăn một mình. Cô bảo mẫu luôn mồm khen, bé Vy ngoan lắm, không khóc nhè, lại có thể ăn một mình. Các bạn hãy vỗ tay hoan hô bé Vy nhé.

Mỗi buổi tối sau khi cơm nước xong, cả nhà quây quần bên phòng khách. Ba tôi đưa nắm tay lên gần miệng, giả làm cái micrô, và cất giọng khôì hài:

- Kính thưa quý vị, ca sỹ Thảo Vy sẽ gửi đến quý vị nhạc phẩm *Cháu lên ba*. Mời quý vị cho một tràng pháo tay. ả ào, xin mời ca sỹ Thảo Vy!

Tôi mặc chiếc váy liền thân từ lòng mẹ bước ra rồi vừa hát vừa xòe tay ra múa:

- Cháu lên ba.

Cháu ra mẫu giáo.

Cô thương cháu, vì cháu không khóc nè..

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 2

Tôi vào lớp một cũng là lúc anh Khương học đến lớp năm, anh là học sinh giỏi toán nhất trường. Được đại diện trường đi thi học sinh giỏi cấp quận nhưng lần nào cũng trượt. Mẹ tôi không vì thế mà phiền lòng. Bà không muốn gây áp lực việc học nặng nề xuống đôi vai đứa con trai mười tuổi. Không học lu bù như những đứa trẻ khác, anh Khương có thời gian để vui chơi và đọc sách. Việc học đối với anh thật thoải mái như lúc chơi đùa.

Sinh nhật lần thứ bảy của tôi, anh Khương mua tặng tôi bộ đồ chơi xếp hình. Tôi loay hoay cả buổi chiều vẫn không sao ráp được hình. Khó quá. Anh Khương bèn giằng lấy và múa tay thoăn thoắt. Chỉ trong chớp mắt anh đã xếp xong hình siêu nhân có chiếc áo choàng màu đỏ. Tôi phục anh Khương sát đất

và nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Ấm tôi học lớp tám, thì ba tôi xây nhà mới. Ấm gọi nhà chúng tôi đang ở đã xuống cấp thâm, mái tôn mục nát, tường thấm nước bong ra từng mảng lớn. Tháng mưa, bên trong bị dột như ngoài sân. Ba mẹ tôi định chịu trận đến kỳ nghỉ hè sẽ xây mới nhưng không thể nán đến ngày ấy. Ấm hiểu đêm cả nhà phải ngồi dón vào một góc tránh nước mưa từ trên rơi xuống. Sau mấy ngày bàn đi tính lại, ba mẹ tôi quyết định làm nhà.

- Chúng ta sẽ ở đâu trong thời gian xây nhà?

Ba tôi nói:

- Anh đã bàn với chú Trọng rồi. Cả nhà ta sẽ dọn đến chỗ chú ấy đến khi căn nhà hoàn tất.

- Liệu có phiền anh ấy không? Ấm hững bốn người, ấy là chưa kể đến cơ man là thứ.

- Em không phải lo lắng về điều này. Anh với Trọng còn thân thiết hơn tình cảm anh em ruột thịt. Trọng nhường cho chúng ta tầng trệt, chú ấy dọn lên gác.

- Em thấy ngại quá. Hay là mình mượn chỗ khác vậy. Vả lại chỗ ấy cũng hơi chật.

- Chẳng có gì phải ngại cả. Chú ấy đã mở lời và anh cũng đã đồng ý, bây giờ thay đổi quyết định, anh biết nói làm sao với

Trọng. Ăn thì nhiều chứ ở bao nhiêu, mỗi người chịu khó một chút rồi cũng qua thôi.

- Tùy anh, anh giải quyết như thế nào cho vẹn vẽ đôi đường. Em bao giờ cũng không muốn làm phiền người khác.

Ba suy nghĩ một lúc rồi quyết định:

- Chủ nhật này chúng ta sẽ dọn nhà. Cơ quan đã đồng ý cho mượn kiềc xe tải để di chuyển đồ đạc chỉ phải trả tiền xăng thôi, coi như đỡ một khoản chi phí.

Từ khi nhận thức được thế giới xung quanh, chú Trọng đã hiện diện trong tôi. Chú Trọng kém ba hai tuổi, bằng tuổi mẹ, là một người đàn ông cao dong dỏng, có mái tóc bông nom rất nghệ sỹ. Gương mặt chú rất hài hòa nhưng đôi mắt thì rất buồn. Tôi chưa từng thấy ai có đôi mắt buồn đến thế.

Chú thường đến nhà tôi chơi, có khi còn dùng cơm với mọi người. Chú thường làm ngựa cho tôi cưỡi. Tôi treo lên lưng chú, hai tay nắm lấy hai vành tai đỏ hồng của chú rồi ra lệnh, ngựa phi nhanh lên. Chú bò quanh nhà, thỉnh thoảng chồm lên hí một tràng dài như ngựa. Rồi hai chú cháu cười như nắc nẻ. Chú bò quanh vài chục vòng rồi nằm lăn ra thở dốc.

- Hãy lấy nước cho ngựa uống, nhanh lên!

Tôi lấy nước trong tủ lạnh đưa cho chú. Chú cầm ca nước tu ừng ực rồi nói:

- ă gừa đói rồi, hãy lấy cỏ cho ngựa ăn.

Thỉnh thoảng chú dẫn tôi và anh Khương đi ăn kem. Quán kem là ngôi nhà xập xệ nằm nép mình dưới chân cầu, bên cạnh trường tiểu học. Bao giờ chú cháu chúng tôi cũng ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn ra vườn hoa dại bên hông nhà. Anh Khương thích ăn kem sầu riêng. Còn tôi chỉ thích kem vani. Chú Trọng không thích các món ngọt. Trong lúc, anh em tôi ăn kem chú hút thuốc lá hết điếu này sang điếu khác và âm thầm quan sát chúng tôi. Lần nào cũng vậy, hễ tôi ăn xong cốc kem chú lại hỏi:

- Có ăn nữa không, nhóc con?

Tôi không thích chú gọi tôi là nhóc, tôi bèn cong cặp môi mỏng đánh lý sự với chú:

- Cháu không phải là nhóc con, cháu là người lớn.

Chú phì cười, cặp mắt háp háy nhìn tôi một cách tinh nghịch:

- Vậy thì người lớn có ăn kem nữa không?

Anh Khương ăn hết kem nhưng vẫn còn thòm thèm, tuy nhiên anh lại ngồi im, hai tay đặt lên bàn nghiêm túc như cậu học trò

chăm chỉ.

- Cu Khương có ăn kem nữa không?

- Cảm ơn chú, cháu ăn chán rồi.

Chú Trọng gọi tôi là nhóc, gọi anh Khương là cu Khương.

Cũng như tôi anh Khương không thích cách gọi như vậy nhưng anh không phản ứng như tôi mà chỉ cười trừ. Rồi thừa lúc chú day mặt sang nơi khác, anh Khương bèn giăng lấy chiếc thìa từ tay tôi và múc kem cho vào mồm lia lịa. Chú thấy tất cả nhưng tảng lờ vờ như không thấy rồi nhoẻn miệng cười một mình.

- Ăn kem rồi, bây giờ chú cháu ta đi đâu? – chú thanh toán tiền và nắm tay chúng tôi bước ra khỏi quán:- Đi ngả nào đây? Bên phải hướng ra công viên, bên trái về nhà sách, chọn hướng nào?

Anh tôi muốn chơi công viên nhưng tôi chỉ thích đọc sách, anh em tôi bao giờ cũng có những ý muốn trái ngược nhau. Thật tình cũng có những lần tôi có cũng sở thích giống anh Khương nhưng tôi cố tình làm khác đi để có cảm giác là người chiến thắng, bao giờ chú cũng chiều tôi.

- Anh phải nhường em. Chú quyết định chúng ta sẽ đi nhà sách.

Anh tôi xì mặt tỏ vẻ không vui:

- Tại sao lần nào chú cũng chiều bé Vy thế?

- Bởi vì Vy là em. Trẻ em phải được ưu tiên số một. Lúc còn nhỏ như bé Vy cháu chẳng được cưng chiều như thế là gì.

Chú bế tôi đặt lên xe. Tôi ngồi phía trước, anh Khương ngồi sau. Mái tóc của tôi che khuất tầm nhìn, chú phải rướn cổ lên mới quan sát được đường:

- Bé Vy chóng lớn quá. ả ăm tới, cháu phải ngồi phía sau xe rồi.

Đến nơi, chú dắt xe vào bãi làm thủ tục gửi xe thì hai anh em tôi chạy vội vào quầy sách thiếu nhi. Quầy sách thiếu nhi nằm bên cạnh khu bán hàng lưu niệm cách nhau bởi một lối đi nội bộ có lắp nhiều đèn ống. Quầy truyện tranh nằm ở dãy cuối cùng, đối diện với gian để sách tin học, phía trên có đặt tấm bảng “ Xin vui lòng không đọc truyện tranh. “. Tôi hỏi, anh Khương, tại sao người ta chỉ cấm đọc truyện tranh vậy, anh Hai, anh Khương cốc nhẹ lên đầu tôi, truyện tranh đọc rồi thì ai thèm mua. Có vậy mà không hiểu.

Hóa ra không chỉ có trẻ con như bọn tôi mới thích đọc truyện tranh, có rất nhiều anh chị sinh viên cũng đến đây đọc ké. Có

chị vừa đọc vừa cười khanh khách. Tôi và anh Khương mỗi người chọn một quyển rồi rúc vào một xó đọc ngấu ngiến. Tôi thích đọc truyện cổ tích, truyện thần thoại Hy Lạp. Anh Khương chỉ đọc truyện siêu nhân, người dơi, hiệp sỹ đầu sừng.

Chú Trọng gửi xe xong, bước vào bên trong mắt đảo đảo tìm hai đứa chúng tôi. Vừa trông thấy chú, tôi kêu lên khe khẽ:

- Chú Trọng, cháu ở đây nè.

Chú nhìn tôi gật đầu:

- Đừng chạy lăng quăng kéo lạch đường nhé. Chú sang quầy Văn học nước ngoài nhé, cần gì thì cứ đến đấy tìm chú.

Đoạn chú xoay người bước đi. Đọc xong quyển truyện, tôi đem trả lại chỗ cũ rồi vơ lấy quyển khác. Đang đọc say sưa thì chú nhân viên nhà sách xuất hiện. Chú bước đến vỗ nhẹ vào vai tôi:

- Trả lại sách vào chỗ cũ đi bé. Cháu không thấy bản cấm đọc truyện tranh à?

Tôi tiu ngriu đặt sách vào chỗ cũ rồi đi tìm chú. Tôi cố tạo ra gương mặt thật thảm não làm chú phải rồi rít lên:

- Có chuyện gì à? Sao không ở đấy đọc sách? Tìm chú có chuyện gì?

- Chú bảo vớ lấy sách lại rồi. Cháu còn muốn đọc.

Chú nhét quyển sách vào giá rồi nắm tay tôi dắt đi:

- Chú sẽ giúp cháu. Đi với chú.

- Cháu không dám lấy đâu. Chú lấy cho cháu nhé. – tôi đề nghị.

Chú gạt đầu, giả vờ bước rón rén đến quây truyện tranh như tên trộm rồi chú chộp lấy một quyển nhét vào người và mang đến cho tôi.

- Phải quyển này không?

Tôi gạt đầu. Chú lại đi tìm một chỗ kín đáo rồi bảo tôi nấp vào đấy:

- Chỗ này an toàn, cháu tha hồ đọc mà không phải sợ mấy chú bảo vệ.

Hầu như tuần nào chú Trọng cũng dắt tôi đi nhà sách. Có lúc có anh Khương đi cùng, cũng có lúc chỉ có hai chú cháu. Mẹ tôi do bận việc nhà, chẳng bao giờ dắt tôi đi đâu. Ba tôi thì lười kinh khủng, ông chỉ đi ra ngoài khi có việc cần kíp mà thôi.

Hồi còn học ở trường mẫu giáo thỉnh thoảng chú có đến đón tôi. Và lần nào cũng vậy, chú không bao giờ đưa tôi về nhà ngay mà ghé quán kem nào đó cho tôi ăn đến chán thì thôi.

Chính vì thế, tôi bao giờ cũng thích chú Trọng đến đón tôi hơn ba mẹ.

ả ăm tôi học lớp lá. Một lần, đến đón tôi chú phát hiện tôi bị sốt, chú vội vã đưa tôi đến bệnh viện. Ở nhà chờ hoài không thấy bèn tức tốc đi tìm. Gần nửa đêm, ba mẹ tôi mới tìm thấy hai chú cháu trong bệnh viện.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 3

ả gày dọn nhà cũng đã đến. Rốt cuộc, mẹ tôi cũng đồng ý dọn về nhà chú Trọng. Trước đó, mẹ cũng đã đi xem vài nơi và chẳng nơi nào mẹ vừa ý. Sáng Chủ nhật, ba tôi dẫn mẹ đi chợ mua vài món ngon để đãi những người trong công ty đến giúp việc. Tám giờ sáng, chiếc xe tải chở mười người đồ xị trước ngôi nhà. Ba tôi gọi điếm tâm và cà phê sáng. Ăn uống xong, mọi người bắt tay vào thu dọn đồ đạc chất lên xe. Anh Khương cũng giúp ba tôi thu dọn các thứ linh tinh. Tôi xuống bếp giúp mẹ làm bếp, đang rửa rau sục nhớ một chuyện, tôi bèn tắt tả chạy lên:

- Anh Hai có thấy con búp bê của em không?
- Cho lên xe rồi. – anh Khương trả lời cộc lốc: Lớn rồi mà còn thích chơi búp bê à?

Tôi đuổi theo nhưng không kịp. Con búp bê này là quà tặng sinh nhật của mẹ tặng tôi năm ngoái. Ắa goài giờ đến lớp, tôi đều giữ nó bên người. Tôi lo mọi người sẽ đánh mất, hoặc làm bấn nó.

Đến hai giờ chiều việc dọn nhà cơ bản đã xong, chỉ còn lại vài thứ có thể mang theo người. Ba tôi bày cơm mời khách và có uống vài chai bia. Đến chiều, bốn người chúng tôi đến nhà chú Trọng.

Ắa hà chú Trọng nằm trong con hẻm yên tĩnh. Trước nhà có treo vài chậu lan chẳng bao giờ ra hoa. Bản số nhà tiếp với màu sơn bức tường nên phải nhìn kỹ mới nhận ra. Tôi không hiểu tại sao chú lại chọn màu sơn tối thế làm cho ngôi nhà trở nên âm u. Chú đứng đợi chúng tôi trước cổng nhà với bộ quần áo nhàu nát, cẩu bấn, khắp người từ trên xuống dưới bết bấn bùn đất:

- Tất cả đã được sắp đặt tương đối gọn gàng. Ắa hà hơi chậ, anh chị và hai cháu chịu khó ở tạm.

Chú giậ lấy chiếc túi từ tay mẹ và xoay người đi vào phía trong. Bên trong nhà chú khá rộng, đồ đạc sơ sài. Ắa hìn các thứ được xếp đặt gọn ghẽ, ngăn nắp tôi mới biết, chú là người vậ

vả nhất.

- Chú có thấy con búp bê của cháu?

Chú dắt tôi lên gác. Căn gác gỗ ọp ẹp run lên bần bật, chú bảo đang để dành tiền, năm sau sẽ làm nhà mới. Chú đẩy nhẹ cánh cửa phòng rồi đưa tay ấn công tắc điện, chiếc đèn né - on phụt phụt mấy cái rồi vụt sáng. Tôi nhìn thấy con búp bê của tôi đang nằm trên giường, trên mình nó được phủ bằng tấm chăn mỏng.

- Suyt – chú đưa ngón tay lên miệng ra hiệu tôi không được làm ồn:- Khe khẽ nhé, em bé đang ngủ.

Tôi bước rón rén đến bên con búp bê và nằm xuống bên cạnh, rủ rủ trò chuyện với nó rồi ngủ quên lúc nào không hay. Đến sáng tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm bên cạnh mẹ.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 4

Tôi nhanh chóng thích nghi với những thay đổi mới. Tôi cảm thấy rất thoải mái khi sống trong nhà chú Trọng. Thật tình cũng có những bất tiện nhỏ nhưng tôi đã nhanh chóng làm quen. Anh Khương lại khác, anh thích nghi rất chậm. Mấy đêm đầu do lạ chỗ anh không ngủ được cứ trằn trọc mãi. ả hững lúc không có việc gì làm, anh chỉ ngồi yên một chỗ không chạy nhảy nghịch ngợm như lúc còn ở nhà. ả hà vệ sinh của chú Trọng không lắp ổ khóa, mỗi lần đi vệ sinh tôi cứ sợ ai đó sẽ nhìn thấy. Chú Trọng bèn mua ổ khóa mới lắp vào. Trường của anh Khương cùng hướng đến cơ quan của ba. Trường của tôi cùng hướng với công ty chú Trọng. Mỗi buổi sáng hai người đàn ông có nhiệm vụ đưa hai anh em tôi đến trường. Chiều tan sở thì tạt qua rước chúng tôi về. Cũng có khi ba hoặc chú Trọng bị bận mẹ phải đi đón chúng tôi. Mỗi buổi sáng hai chú

cháu rời nhà rất sớm. Chú đưa tôi đi ăn sáng trước khi đến lớp.
Lần nào cũng vậy, hễ tôi vừa thót lên xe là chú luôn bắt đầu bằng câu nói:

- Sáng nay chú cháu ta ăn gì, cô sinh viên?

Chú gọi tôi là sinh viên. Và tôi thích cách gọi như thế:

- Ăn phở đi, chú.

- Ăn mãi một món không chán à? Chú cháu mình ăn cơm tấm nhé? Chú biết một quán cơm ngon mà rất rẻ.

Tôi gật đầu. Chú cho xe đi chậm chậm vượt qua những dãy phố ngoằn ngoèo rồi dừng lại trước quán cơm nằm cạnh bờ sông.

- Quán cơm này mở cửa từ sáng đến đêm, những lúc lười chui vào bếp chú thường đến đây giải quyết sự cố cái dạ dày.

Chú chọn một chiếc bàn trống kê sát vỉa hè rồi uống một cốc nước trà đá. Ắp hân viên phục vụ quán bước đến hỏi chúng tôi ăn gì. Chú nhìn tôi nói:

- Cháu ăn gì?

Tôi còn đang suy nghĩ thì chú liền gợi ý:

- Cơm sườn nhé.

Tôi gật đầu. Chú day mặt về phía người phục vụ:

- Cho hai đĩa cơm sườn.

Phải công nhận cơm ở đây rất ngon. Sườn nướng rất thơm.

Chú cháu tôi vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ.

- Hôm nay cháu học những môn gì?
- Toán, Anh văn và tự nhiên xã hội.
- Cháu học giỏi môn nào nhất?
- Tất nhiên là toán. Cháu luôn được điểm mười môn toán.
- Còn môn văn thì sao?
- Cháu học không giỏi môn này. Và thường viết sai chính tả.
- Vậy cháu phải chăm đọc sách vào.

Tôi ngỡ ngác:

- Đọc sách thì có dính dáng gì đến chuyện học của cháu?
 - Có chứ, – chú ngừng nhai:- Đọc sách thường xuyên sẽ giúp cháu học tốt môn chính tả và những bài tập làm văn. Chú sẽ mua cho cháu vài quyển sách.
 - Cháu không thích đọc sách, chỉ thích đọc truyện tranh thôi.
- Bao giờ chú cũng ăn xong trước tôi. Trong khi tôi cố ăn nốt phần cơm còn lại thì chú ngồi uống nước trà đá trong chiếc ca nhựa và hút một điếu thuốc.
- Hãy còn sớm. Ăn chậm thôi kẻo bị nghẹn. Lần sau chúng ta sẽ ăn cơm chả. Món chả ở đây rất ngon. Ở nhà chú, cháu có thấy thoải mái không?

Tôi gật đầu. Và đột nhiên hỏi chú:

- Chú làm công ty gì vậy?

- Chú làm việc ở nhà máy bia.
- Chú làm công nhân hay cán bộ?

Chú nhìn tôi bằng ánh mắt khôì hài:

- Sao điều tra lý lịch chú kỹ thế? Chú là trưởng phòng tổ chức.

Tôi lại hỏi:

- Vậy chức của chú có lớn hơn chức ba cháu không?
- Ba cháu làm phó giám đốc. Tất nhiên chức vụ cao hơn chú.

Ăn xong rồi thì uống nước đi không thôi vào lớp bị khát nước. Chú rót cốc nước đưa cho tôi rồi thanh toán tiền cơm. Tôi trèo lên xe. Chú cho xe vọt đi. Đường phố vào giờ này đông như mắc cửi. Tiếng động cơ ầm ầm hòa lẫn cùng mùi khói khét lẹt đến ngạt mũi.

- Chú với ba cháu quen nhau từ khi nào vậy?

Chú lách xe, vượt qua chiếc xe tải rồi ngoảnh mặt về phía sau, nói:

- Sao hỏi nhiều vậy? Chú và ba cháu quen nhau từ khi còn học chung một trường đại học. Ba cháu học trên chú hai khóa. Trả lời như thế được chưa, cô sinh viên bé bỏng?

Chú dừng xe trước cổng trường. Tôi bước xuống xe và khoác chiếc cặp lên vai.

- Cháu có tiền ăn quà vặt chưa?
- Có rồi ạ, sáng nay mẹ cháu đã đưa cho cháu.

Chú đưa cho tôi vài tờ tiền lẻ:

- Cháu cầm thêm một ít tiêu vặt.

Tôi lắc đầu từ chối. Chú nhét tiền vào túi áo của tôi:

- Thôi chú đi đây. Hôm nay phải mang về cho chú điểm mười nhé.

Buổi tối cả nhà quây quần bên mâm cơm. Mẹ tôi bao giờ cũng chuẩn bị vài món để hai người đàn ông nhấm rượu. Chú có vẻ rất vui. Cả ba tôi cũng thế, ông cười nói luôn miệng trong suốt bữa ăn.

- ả hờ có chị Thương mà tôi đã chữa khỏi chứng suy dinh dưỡng mãn tính – chú vừa nói vừa gấp thức ăn cho mọi người:

- Chị biết rồi đó, đàn ông độc thân rất lười chui vào bếp. Vả lại tôi cũng chẳng biết nấu món gì ngoài món trứng rán và rau luộc.

- Sống mãi như thế này không phải là cách hay. Sao anh không chịu lập gia đình. ả gười phụ nữ là bếp lửa trong ngôi nhà, không có những người đàn bà chúng tôi ngôi nhà trở nên hiu quạnh.

Chú nhấp một ngụm rượu rồi mân mê chiếc cốc rỗng trong lòng bàn tay. Chú bao giờ cũng biết điều độ, mỗi bữa cơm chỉ

uống vài chung nhỏ:

- Trên đầu gần có hai thứ tóc rồi , lấy ai được nữa hả, chị?
- Đàn ông lấy vợ chẳng bao giờ muộn cả. Có học thức, có nhà riêng, thu nhập ổn định, muốn lấy ai mà chả được. Chỉ cần anh hét lên một tiếng là các cô rông rần đến đây ngay.

Ba tôi nheo mắt nhìn chú cười cười:

- Đề anh giới thiệu một cô cho chú. Công ty của anh có vài cô chưa chồng tốt nghiệp đại học hẳn hoi và hình thức cũng dễ nhìn.
- Anh có cần người giới thiệu không? Tôi sẽ giúp anh. – mẹ tiếp lời.

Chú lắc đầu xua tay lia lịa:

- Sống như thế này đã quen rồi. Tôi không muốn thay đổi.

Mẹ nhìn chú thở dài:

- Có ai quen được với cô đơn đâu. Anh là người đàn ông lập dị nhất mà tôi từng biết đến.

Ba đưa mắt nhìn chú. Cái nhìn đầy ẩn ý. Rồi mọi người cùng im lặng đến cuối bữa cơm.

Buổi tối. Mẹ tôi loay hoay với việc dọn dẹp, giặt giũ, tôi và anh Khương dán mắt vào chiếc ti vi, thì ba tôi và chú Trọng tót lên gác tán gẫu. Chẳng biết hai người đàn ông đã nói những gì

mà thỉnh thoảng ba tôi lại cười ré lên có vẻ thích thú lắm. Ba tôi tỏ vẻ vui và yêu đời hơn lúc còn ở nhà cũ.

Do tầng trệt hơi chật, mẹ tôi định để anh Khương ngủ với chú Trọng. ả hưng anh không chịu, vin có là không quen nằm với người lạ.

- Để anh ngủ với chú ấy.

Thế là từ đêm hôm ấy, ba lên gác ngủ với chú Trọng. Còn lại ba người chúng tôi nằm ở dưới nhà. Có đêm tôi chợt thức giấc thấy đèn trên gác còn sáng, ba từ trên bước xuống đi thẳng vào nhà vệ sinh. Lát sau đến lượt chú Trọng.

Dạo ấy ba mẹ tôi bị quay tit như đèn cù. Ba tôi ngoài giờ làm việc ở cơ quan còn phải tranh thủ đảo qua ngôi nhà đang xây xem xét như thế nào. Mặc dù bên thầu nhận khoán toàn bộ nhưng cũng cần phải kiểm tra cẩn thận lơ tơ mơ là họ qua mặt dễ như bỡn, chỉ cần đổi mác xi măng và đường kính của thép là đã thiệt hại khối tiền. Mẹ tôi ngoài việc cơm nước, giặt giũ cũng phải có mặt tận nơi để giải quyết công việc khi cần thiết. Do quá vất vả và lo lắng nên chỉ chưa đầy một tháng mà cả hai đã sụt cân thấy rõ. ả hất là mẹ, gương mặt hốc hác, đôi lưỡng quyền nhô cao trông mẹ già đi mấy tuổi.

Buổi chiều ba tôi đang làm việc ở cơ quan thì có điện thoại của ông Quyền chủ thầu. Giọng ông hơi hải trong ống nghe:

- Anh Lập đó hả? Anh về ngay đi, xảy ra sự cố rồi!
- Chuyện gì thế? Tôi đang bận họp. Chốc nữa nhé?
- Họp hành gì nữa. Việc gấp lắm, anh phải về ngay. Lão Sáu Khoan, chủ nhà bên cạnh gây khó dễ không cho chúng tôi tiếp tục thi công. Họ đông và rất dữ tợn, và còn đe sẽ phá sập ngôi nhà. Tình hình như thế này tôi cũng đành bó tay thôi.

Ba tôi tức tốc chạy về nhà. Lúc này mẹ tôi và chú Trọng cũng đã có mặt. Ba tôi lách khỏi đám đông bước vào. Lão Sáu Khoan cười trần, mặc quần xà lỏn đang hò hét chỉ huy đám con cháu khiêng đồng dụng cụ thợ nề vất ra phía ngoài.

- Dừng tay! Chuyện đâu còn có đó, các người không được làm như vậy.

Đoạn ba day mặt về phía lão Sáu Khoan, nói bằng giọng từ tốn:

- ả hà tôi cất có giấy phép, không vi phạm thiết kế trong bản vẽ tại sao chú lại cản trở công việc của chúng tôi.
- ả hà này xây lấn phần đất của tao, vì thế, tao không cho xây,

thế thôi.

Ba tôi lấy bản vẽ đưa cho lão:

- Chú xem đi. Chúng tôi xây cất hoàn toàn trên phần đất của mình, chẳng vi phạm ranh giới của ai cả. Đây là phần đất của chúng tôi, trước kia tôi không sử dụng đến nên làm hàng rào, bây giờ tôi đưa phần đất đó vào sử dụng. Tất cả đều thể hiện trong bản vẽ hồ sơ nhà.

- Tao không xem. Đứa nào lém phéng tao chém!

Đám con cháu của lão cũng hòa vào. Một người nói ngang ba làng cãi không lại, làng này có đến cả chục người chẳng phải ít. Ba tôi nhìn chú Trọng thở dài bất lực. Mẹ tôi bèn xuống nước nhỏ:

- Chú Sáu à, chúng ta cùng là chòm xóm tối lửa tắt đèn có nhau..

Lão Sáu Khoan nóng nảy cướp lời:

- Tôi chẳng xóm giềng gì với các người. Tôi nghèo trót, còn các người giàu nứt vách làm sao là xóm giềng với nhau.

Chẳng qua, con gà ghét nhau bởi tiếng gáy. Lờn qua tiếng lại, rớt cuộc xảy ra xô xát. ả gười con trai út của lão bỗng xông vào xô ba ngã ngược về phía sau. Thấy vậy, chú Trọng bèn xông vào can ngăn lập tức bị một cú gậy vụt ngay đầu, chú té úp

mặt xuống đất và xỉu ngay tại chỗ. Đám đông lập tức tản ra. Ba vội đưa chú Trọng vào bệnh viện.

Rất may, kết quả chụp cắt lớp chú không bị chấn thương sọ não, tuy nhiên cũng phải điều trị vài ngày. Ba tôi xin nghỉ không lương để chăm sóc chú. Việc cắt nhà bị hoãn lại. Sau khi xảy ra sự cố, lão Sáu Khoan có đến bệnh viện xin lỗi và xin chịu toàn bộ chi phí điều trị:

- Tôi thật hồ đồ. Thành thật xin lỗi chú. Bây giờ xảy ra sự việc đáng tiếc này, tôi xin chịu hoàn toàn chi phí điều trị, chỉ xin chú bãi nại để thằng út, con tôi được thả, tội nghiệp, nó còn vợ con nheo nhóc.

Tôi theo anh Khương vào bệnh viện thăm chú. Lúc ấy ba đang cho chú ăn cháo. Thỉnh thoảng ba ngừng dứt, lấy khăn lau miệng cho chú. Ắn nhìn ánh mắt lo lắng của cha, nhìn thấy cảnh ba chăm sóc chú như người anh đang chăm sóc cho đứa em ruột thịt của mình, tôi thật sự xúc động, tình cảm của hai người đã vượt qua ranh giới tình bạn đơn thuần. Cho chú ăn xong bát cháo, ba đỡ chú nằm xuống rồi lấy tờ báo cạnh đấy đọc cho chú nghe. Vừa trông thấy chúng tôi, ba có vẻ lúng túng:

- Hai đứa vào đây làm gì?

- Chúng con đi thăm chú Trọng – tôi đáp liền.

Ả ghe tiếng tôi chú lật đặt gương dậy, gương mặt bừng sáng:

- Cháu Vy đẩy hả? Lại đây ngồi với chú. Lại đây!

Giọng chú giàu cảm xúc. Tôi ngồi xuống mép giường bên cạnh. Đầu chú quấn băng trắng toát. ả ết mặt xanh xao, mỗi mệ:

- Chú có đau lắm không? Chùng nào chú ra viện?

Chú cười phô hàm răng trắng bóng:

- Bớt đau rồi. Hôm đầu tiên đau đến không ngủ được, bây giờ chỉ đau âm ỉ thôi. Có lẽ, vài hôm nữa chú sẽ xuất viện, nằm mãi trên giường chán lắm.

Anh Khương từ đầu chỉ ngồi im theo dõi câu chuyện cũng xen vào:

- Chú chóng khỏe để còn đưa chúng cháu đi nhà sách nữa chứ. Bé Vy cứ nhắc chú hoài.

- Không có chú thì hai anh em tự đi cũng được chứ sao.

Tôi lắc đầu:

- Không có chú buồn lắm, đọc chẳng vào. Chú chóng lành bệnh nhé. Máy hôm rồi cháu phải đi học bằng xe ôm. – ả hìn thấy mấy quả táo để trên bàn, tôi nói:- Chú ăn táo không để cháu gọt cho nhé.

Chú quan sát tôi gọt táo bằng ánh mắt rạng ngời hạnh phúc.

Tôi cắt quả táo ra làm bốn. Chú bảo anh Khương đưa cho mỗi người một miếng. Ba cầm lấy, không hiểu sao lại đặt vào đĩa:

- Mẹ con đâu?

- Mẹ đang nấu cháo cho chú Trọng, chốc nữa sẽ vào sau. – anh Khương đáp.

- Cháu kể chuyện ở trường cho chú nghe đi. – chú đề nghị.

Tôi hắng giọng chưa kịp nói gì thì mẹ từ ngoài bước vào. Một tay mẹ xách cặp lồng đựng thức ăn, tay kia xách chiếc túi đựng quần áo và các thứ linh tinh. Mẹ hỏi chú Trọng đã ăn uống gì chưa, chú bảo vừa mới ăn xong. Mẹ đưa cặp lồng thức ăn cho ba và dặn:

- Trước khi ăn, anh nên đem đi hâm lại cho nóng, cháo cá lóc để nguội tanh lắm.

Chú nhìn mẹ vừa cảm động vừa ngại ngùng:

- Cảm ơn chị. Tôi làm phiền chị nhiều quá.

- Vợ chồng chúng tôi mang ơn anh mới phải. Cũng vì chuyện nhà cửa của chúng tôi mà anh bị nạn. – Đoạn mẹ hướng ánh mắt về phía ba:- Để anh Lập chăm sóc anh tôi không yên tâm chút nào, anh ấy rất vụng.

Chú phì cười:

- Chị đừng lo lắng thái quá. Anh Lập "đảm đang" lắm. Không có anh ấy tôi không chóng khỏe như thế này.

Mẹ lại nhắc chuyện chú nên lấy vợ:

- Lúc này anh mới thấy sự có mặt người phụ nữ bên cạnh là cần thiết như thế nào rồi chứ? Lần này ra viện, nhất định tôi sẽ giới thiệu cho anh một người. Anh không được từ chối đâu nhé, đây là lệnh.

Ba đột nhiên nổi giận:

- Đã bảo chú ấy không thích mà cứ ép mãi. Đàn bà sao mà lảm chuyện thế nhỉ?

Mẹ nhìn ba ngơ ngác:

- Ô hay, sao bỗng dưng anh lại nổi giận với em? Chẳng có chuyện gì quan trọng bằng chuyện lập gia đình, sinh con đẻ cái cả. Không lẽ, anh thích nhìn người bạn thân của mình sống trong tuổi già hiu quạnh hay sao.

- Chú ấy biết mình phải làm gì không cần em phải có sự can thiệp thô bạo của em. Ồ ối tóm lại từ nay em không nên nói chuyện này trước mặt anh lần nào nữa. Anh không muốn nghe.

Đoạn ba đứng dậy hậm hực bước ra ngoài, trước những ánh mắt ngơ ngàng của mọi người.

Tuần sau chú xuất viện. Và việc xây nhà lại tiếp tục. Lão Sáu Khoan sau lần nhận được đơn bãi nại của chú Trọng, bỗng thay

đổi hẳn. Lão trở nên chân tình cởi mở một cách giả tạo. Dù sao thì mọi việc đang có chiều hướng tốt.

Sáng hôm sau, mặc dù chưa hoàn toàn khỏe mạnh nhưng chú vẫn chở tôi đi học. Chú đưa tôi vào quán phở vẫn thường ăn và gọi hai tô phở tái.

- Phở ăn ngon là nhờ rau. Cháu không ăn rau làm sao thưởng thức hết vị ngon của phở?

Tôi bắt chước chú lật mấy cọng ngò gai, rau om, húng cây và quế, rồi ăn thử vài gắp.

- Cháu thấy thế nào?

Tôi thành thật:

- Cháu chẳng thấy ngon gì cả, cứ như bò nhai cỏ!

Chú cười vang. Ăn xong bát phở, chú đưa tôi đến trường:

- Chiều nay chú sẽ đón cháu. Chú sẽ khao cháu một châu kem Ý, sau đó chúng ta sẽ vào nhà sách.

Quán kem Ý nằm đối diện với rạp chiếu phim rất yên tĩnh và lịch sự. Khách đến ăn kem đều là những cặp tình nhân trẻ tuổi, họ vừa ăn kem vừa nhìn nhau âu yếm. Hai chú cháu tôi trở nên lạc lõng.

- Chúng ta cũng là tình nhân chú, hén!

Chú cười vang. Và gọi hai cốc kem. Lần đầu tiên tôi thấy chú ăn kem. Tôi đã ăn kem nhiều nơi nhưng chẳng nơi nào kem ngon như ở đây. Lúc tính tiền tôi mới giật mình, những hai chục nghìn một cốc.

Sau đó chúng tôi đi nhà sách đến gần bảy giờ tối mới về đến nhà. Vừa nhìn thấy chúng tôi mẹ đã lảng xảng:

- Trời đất, hai chú cháu đi đâu không nói khiến mọi người ở nhà lo sốt vó. Thảo Vy đã ăn gì chưa?

Tôi giúp mẹ dọn cơm. Khác với không khí sôi nổi thường ngày, ba có vẻ lo lắng, không vui.

- Có chuyện gì vậy, anh Lập? – chú nhìn ba lo lắng.

Ba thở ra một cái thật mạnh như muốn trút bỏ những lo lắng trong lòng:

- Ồ ới thật với chú, việc xây nhà lại gặp trục trặc, thử hỏi làm sao tôi nuốt trôi miếng cơm cho được.

- Lão Sáu Khoan lại kiểm chuyện nữa à?

Ba lắc đầu:

- Sau vụ xô xát, lão im như thóc. Tôi đang đau đầu về chuyện khác.

- Chuyện gì?

Mẹ tiếp lời ba bằng giọng buồn nảo ruột:

- Kinh phí xây nhà dự trù bấy nhiêu đến giờ chót bỗng phát

sinh đủ thứ. Bây giờ chẳng biết đào đâu ra tiền.

Chú nói ngay:

- Tưởng chuyện gì chứ chuyện ấy có gì là to tát. Tôi có khoản tiền tiết kiệm dành để xây nhà nhưng nghe tin sắp giải tỏa nên gác lại, anh chị có thể lấy mà xoay xở, khi nào có tiền thì hoàn lại.

- Thôi, ngại lắm. – mẹ tôi nói:- Đã ăn nhờ ở đậu nhà anh lại còn mượn tiền nữa, tôi không dám nhận thêm lòng tốt của anh đâu.

- Cùng là người nhà với nhau cả nói chuyện khách khí làm gì. Thật sự tôi chưa cần đến khoản tiền đó, gửi ngân hàng lãi suất không được bao nhiêu. Để sáng mai tôi ra ngân hàng rút hết số tiền gửi đưa cho anh chị. ả hất trí như thế nhé.

- Trăm sự nhờ chú – ba tôi nói:- coi như kiếp này vợ chồng tôi mắc nợ chú vậy.

Chú cười sang sảng. Tiếng cười vô tư, phóng khoáng:

- Thôi, chúng ta ăn cơm thôi. Mấy đứa trẻ đói lắm rồi.

Bữa cơm hôm ấy thật vui, đầy ắp tiếng cười. Hai người đàn ông còn uống rượu hết ly này sang ly khác. Mẹ cũng uống vài chung. Mặt đỏ bừng.

Cơm nước xong, tôi đi tắm rồi lấy bài ra học. Lúc này anh Khương đang nằm trên chiếu, mắt nhắm lại như say ngủ nhưng khi tôi bật ti vi thì anh lập tức ngỏm dậy như chiếc lò xo. Mẹ tôi rửa bát xong cũng mang quần áo đi tắm. Ba tôi có lẽ đã thấm mệt, lên gác ngủ sớm hơn mọi khi. Chú Trọng ngồi nói chuyện với mẹ một chút rồi cũng lên gác đi nằm.

Sáng hôm sau chú Trọng cùng ba đến ngân hàng rút tiền. Sau đó chú Trọng đến thẳng công ty, nơi chú làm việc, còn ba tôi quay trở về đưa tiền cho mẹ:

- Đây là tiền của chú Trọng, hơn trăm triệu. Em đưa một nửa cho tay thầu, phần còn lại cứ giữ lấy để xoay xở lúc cần. Thôi, anh đi làm đây.
- Vợ chồng mình mắc nợ chú ấy nhiều quá biết chừng nào mới trả xong. Chúng ta may mắn có được người bạn tốt.

Việc xây nhà đang trong giai đoạn nước rút. Phần xây dựng cơ bản đã hoàn tất, tuy nhiên khâu trang trí nội thất cũng chiếm không ít thời gian. Lão chủ thầu bảo khoảng một tháng nữa sẽ hoàn chỉnh. Mẹ tỏ vẻ sốt ruột, thấp thỏm như người ngồi trên đồng lửa, trong khi ba tôi chẳng lấy gì làm vội. Ông bảo, xây nhà là một việc hệ trọng, làm một lần ở một đời, không nên vội

vả. Và ông phản đối việc cho thêm chất phụ gia vào bê tông để chóng đông cứng, vì làm như thế sau này bê tông dễ bị nứt, mặc dù tay chủ thầu cam đoan nếu cho một lượng phụ gia vừa phải sẽ không xảy ra sự cố gì. Và tất cả các công trình xây dựng đều làm như thế. Vì không cho thêm phụ gia vào bê tông mà việc xây dựng bị kéo dài thêm một thời gian. Không phải chỉ mỗi mình mẹ mà cả tôi và anh Khương cũng nóng lòng muốn về nhà mới. Vì chuyện này giữa mẹ và ba đã xảy ra to tiếng.

- Anh không phải là dân xây dựng can thiệp vào chuyên môn của họ làm gì?

Ba cãi lại:

- ả hung, đây là tài sản mà vợ chồng chúng ta ky cốp cả đời mới có được. Anh không muốn chỉ vì muốn chóng vài hôm mà xảy ra những sự cố đáng tiếc. Đã từng xảy ra những vụ sập nhà, báo chí đăng âm lên đó chẳng lẽ em không biết.

- Đây là vấn đề khác. ả gười ta rút ruột công trình, bớt xén xi măng. Anh nghĩ thử xem, nếu chất phụ gia gây nên sập nhà thì người ta sản xuất làm gì. Chẳng lẽ, anh không cảm thấy áy náy cứ làm phiền anh Trọng mãi hay sao.

- Cứ nghe anh đi, cần tắc vô áy náy!

Mỗi bên đều có lý lẽ riêng của mình, chẳng ai nhin ai. Anh

Khương ủng hộ quan điểm của mẹ, còn tôi lại thấy ba có phần đúng.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 5

Một đêm, tôi giật mình thức giấc bỗng nhìn thấy mẹ ngồi khóc bên cửa sổ. Ắnh nhìn đôi mắt sưng húp của mẹ, tôi đoán, mẹ đã khóc rất lâu. Mẹ khóc không thành tiếng nhưng nước mắt cứ tuôn ra như xối. Tôi không biết mẹ buồn chuyện gì, tại sao mẹ lại khóc giữa đêm khuya thanh vắng như thế này. Chắc là mẹ buồn vì ba. Vì chuyện xây nhà mà mẹ với ba luôn xảy ra hục hặc. Ắnh hưng, nếu chỉ có vậy thì tội tình gì mẹ lại khóc? Ba với mẹ thỉnh thoảng vẫn xảy ra lục đục. Tôi muốn hỏi mẹ nhưng không dám, chỉ biết im lặng nhìn mẹ. Trong đầu rộn lên bao suy nghĩ.

Ắnh hững ngày tiếp theo mẹ như hóa đá. Mẹ chẳng nói chẳng cười, gương mặt hiển hiện nỗi đau khôn tả. Ba tôi lấy làm lạ, mấy lần gạn hỏi nhưng lần nào mẹ cũng bảo không có gì, chẳng qua trong người không được khỏe. Tôi biết, mẹ đang cố

giấu điều gì trong lòng không tiện nói ra.

Chú Trọng cũng nhận ra những thay đổi của mẹ. Chú tỏ vẻ quan tâm:

- Chị Thương bị mất ngủ hả? Tôi thấy mắt chị có quầng thâm. Chị có điều gì phiền muộn phải không?

Mẹ lắc đầu, day mặt nhìn sang nơi khác:

- Chẳng có gì đâu, anh Trọng. Phụ nữ cứ như thời tiết thay đổi thất thường. Anh không phải bận tâm đến tôi làm gì.

- Hay là chị buồn phiền gì về tôi?

- Không, anh rất tốt. Tôi biết ơn anh còn không hết nữa là...

- Chị cứ như thế này khiến tôi khó xử quá. Có chuyện gì chị có thể thẳng thắn với tôi được không?

- Đã bảo đừng bận tâm đến tôi. Chẳng có gì cả.

Rồi mẹ đi đâu cả ngày. Đến chiều mẹ về mang theo con vịt quay mấy ổ bánh mỳ và vài lon bia, nước ngọt. Trông mẹ có vẻ tươi tỉnh hơn. Ba nhìn mẹ tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Hôm nay có sự kiện gì mà em tỏ chức liên hoan như vậy?

Mẹ im lặng bày thức ăn ra bàn. Tôi giúp mẹ thái dưa chuột, cắt bánh mỳ bày ra đĩa. Anh Khương có vẻ muốn ăn cứ nhìn đĩa thịt mà nuốt nước bọt ừng ực.

- Chờ chú Trọng về cả nhà ăn luôn thể.

Mười phút sau, chú Trọng về nhà. ả nhìn thấy bữa ăn thịnh soạn

bày sẵn chú xoa hai tay vào nhau cười vui vẻ:

- Chà, hôm nay có chuyện gì mà linh đình thế nhỉ? – Đoạn chú hướng cái nhìn về phía ba và cất giọng khôi hài:- À, tôi hiểu rồi, mừng ngày kết thúc chiến tranh lạnh phải không? Phải rồi, vợ chồng với nhau phải hòa thuận chứ.

Mọi người bắt đầu ăn uống vui vẻ. Mẹ rót đầy cốc bia rồi hướng ánh mắt về phía chú Trọng, nói:

- Tôi uống ly bia này xin chân thành cảm ơn anh đã tận tình giúp đỡ vợ chồng chúng tôi trong thời gian qua. Thật sự, chúng tôi đã gặp rất nhiều khó khăn, nếu không có sự cứu mang của anh chúng tôi không biết bám víu vào đâu. Ôn nghĩa này chúng tôi không thể nào quên..

Ba sột ruột xen vào:

- Ô hay, sao hôm nay em nói những lời khó hiểu thế nhỉ? Có cần phải khách sáo như vậy không? Trọng luôn xem chúng ta như người một nhà..

Mẹ nhìn ba tỏ vẻ không hài lòng:

- Đừng ngắt lời em! – Đoạn mẹ uống cạn ly bia rồi tiếp tục rót đầy cốc. Tất cả mọi người gần như nín thở quan sát mọi cử động của mẹ.

- Trong thời gian qua nếu chúng tôi có sơ suất điều gì mong anh bỏ qua cho. Chúng tôi thấy làm phiền anh như thế là đủ

lắm rồi. Vì thế, ngay ngày mai chúng tôi sẽ chuyển đến nơi khác...

Tất cả cùng “ồ” lên ngạc nhiên. Chú Trọng giật mình suýt nữa đánh rơi chiếc cốc trên tay:

- Sao lại như vậy, chị Thương? Phải chăng tôi đã làm điều gì khiến chị buồn, chị hãy nói thật đi.

Ba hết ngờ ngạc nhìn chú Trọng rồi quay sang nhìn mẹ:

- Chuyện gì thế? Anh chẳng hiểu gì cả. Tại sao em đột ngột thay đổi quyết định mà không bàn bạc với anh?

Tôi đưa mắt nhìn anh Khương. Anh lén lén nhìn mẹ rồi nháy mắt với tôi. Cũng như mọi người, tôi chẳng hiểu chuyện gì cả. Chú Trọng nói:

- Chỉ còn khoảng nửa tháng nữa là nhà sẽ xây xong. Tôi hy vọng chị sẽ thay đổi quyết định. Bây giờ mà chuyển nhà thì quả là bất tiện vô cùng. Thật sự, tôi cảm thấy rất hạnh phúc khi được sống cùng mọi người.

Ba tiếp lời:

- Đúng đấy, em ạ, anh không hiểu tại sao em lại có những quyết định kỳ lạ như vậy. Em khiến anh ngỡ ngàng quá.

Mẹ nhìn ba có ý trách rồi tiếp tục câu chuyện:

- Cảm ơn anh, nhưng tôi đã quyết định rồi. Tôi đã tìm được chỗ thuê gần nhà và đã đưa tiền trước cho họ. Sáng mai sẽ có

người đến dọn giúp.

Ba dùng dùng nổi giận:

- Em có thói hành xử qua mặt chồng như thế từ khi nào vậy?

Anh cảm thấy mình ngớ ngẩn như một con lừa!

- Anh Lập! – mẹ ném cái nhìn nghiêm khắc về phía ba:- Đừng lớn tiếng với em như thế. Hãy tin em làm như thế là để tốt cho tất cả mà thôi.

Chú Trọng nhìn ba rồi buông tiếng thở dài bất lực. Ba cầm lon bia tu ừng ực rồi bóp nát vỏ lon trong lòng bàn tay. Không khí bữa ăn trở nên nặng nề, u ám. Tôi cảm thấy no ngang chẳng muốn ăn nữa.

Mẹ rút ra một xấp tiền đưa cho chú Trọng:

- Tôi xin gửi lại anh số tiền vay hôm nọ. Cảm ơn anh rất nhiều. Tất cả là một trăm, hai mươi bảy triệu, tôi đã kiểm tra rồi.

Ba tôi lại một phen giật mình:

- Em tìm đâu ra số tiền lớn như thế này?

Chú Trọng nhìn mẹ rồi thở dài buồn bã:

- Tôi hoàn toàn không hiểu mình đã làm điều gì sai để chị phải đối xử như thế. Thật sự tôi chưa cần đến số tiền này. Chị hãy giữ lấy để mua sắm vật dụng trong nhà. Khi nào thư thả thì gửi lại sau cũng được.

- Tôi không muốn mình biến thành con nợ dai dẳng, xin anh

hiếu cho. Anh đừng ngại, tôi không vay nóng bên ngoài đâu
nhé. Tiền này, tôi vay của ba chồng. Mượn của người trong gia
đình dù sao vẫn tốt hơn. Tôi gửi lại anh, khi nào cần thì vay lại.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 6

Sáng hôm sau, chú Trọng chở tôi đi học buổi cuối cùng. Chú có vẻ buồn. Tôi cũng thế. Thế giới của người lớn quá phức tạp, tôi không sao hiểu được. Chú đưa tôi đến quán cơm. Không như mọi khi, chỉ có mỗi mình tôi ăn còn chú thì hút thuốc lá.

- Sao chú không ăn với cháu? Ăn một mình buồn quá.

Chú thở dài:

- Chú không thấy đói. Cháu cứ ăn đi. Còn sớm lắm cứ thong thả.

- Chú Trọng ơi, tại sao mẹ cháu lại quyết định chuyển nhà trong lúc này?

- Đây cũng là câu hỏi mà chú đang vắt óc suy nghĩ cả đêm và không sao tìm ra lời đáp. Chú hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mẹ cháu.

- Cháu chỉ thích ở với chú thôi. Cháu không muốn ở nơi khác.

Cháu ghét mẹ quá hà.

- Cháu không nên nói như thế. Và hãy tin rằng quyết định của mẹ cháu là đúng. Mẹ cháu có lý lẽ riêng của mình.

- ả hưng lý lẽ mẹ đưa ra hoàn toàn không thuyết phục. Chú sẽ đến chơi với cháu chứ?

- ả hất định là như thế. Chúng ta là đôi tình nhân mà lại. – chú cố buông ra một câu bông đùa rồi nhoẻn miệng cười méo xệch.

- Chú vẫn đưa cháu đi ăn kem và đến nhà sách chứ?

Chú gật đầu:

- Tất nhiên rồi. ả ày, chú có biết một nhà sách vừa mới khai trương có rất nhiều truyện tranh.

Tôi vỗ tay reo lên:

- Thích quá! Chủ nhật chú cháu mình đến đó nhé?

- Được rồi. Chủ nhật. ả hưng cháu phải xin phép mẹ nhé. Mẹ cháu đồng ý thì chú mới dám đưa cháu đi.

Chú ném mẩu đầu lọc thuốc lá ra vũng nước:

- ả hững ngày gần đây cháu có thấy mẹ có gì đổi khác không?

Tôi gật đầu đáp liền:

- Có, cháu đã từng thấy mẹ khóc suốt đêm.

Chú giật mình thốt lên:

- Có chuyện đó nữa à?

- Vâng, chính mắt cháu trông thấy. Mẹ cháu khóc không thành tiếng nhưng nước mắt cứ chảy hoài.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 7

Buổi chiều, người đón tôi trước cổng trường là mẹ chứ không phải chú Trọng. Mẹ không đưa tôi về ngay chỗ ở mới mà ghét tạt vào quán cơm bình dân:

- ả hà mới dọn về nấu nướng bất tiện. Hôm nay mẹ con ta sẽ ăn cơm bụi. ả gày mai mẹ sẽ nấu ăn tử tế, mẹ hứa với con đấy.

- Tại sao mẹ lại chuyển nhà? – tôi nung nẩy.

Mẹ vẫn nhẹ nhàng:

- Con còn nhỏ không hiểu chuyện người lớn. Con ăn cơm gì để mẹ gọi.

- Con không muốn ăn! Con giận mẹ!

Mẹ phải dỗ dành mãi tôi mới chịu cầm thìa. Ăn xong, mẹ đưa tôi về chỗ ở mới. Đây là ngôi nhà nhỏ ảm thấp và bẩn thỉu. ả hững người nhập cư đã từng ở trước đây.

- Con không thích chỗ này. Con thích ở nhà chú Trọng.

Mẹ bỗng giận dữ:

- Lúc nào cũng chú Trọng! Từ nay mẹ cấm con không được nhắc đến chú ấy trước mặt mẹ nữa, nghe chưa?

Tôi giậm chân làm mình làm mẩy, mẹ vợ lấy chiếc roi gân chó quất vào mông tôi mấy phát đau điếng. Tôi bỏ vào bên trong, ngồi thụp xuống nền nhà và khóc tức tưởi.

Anh Khương cũng không thích chỗ ở mới. Tuy nhiên, anh không phản đối ra mặt mà chỉ biết im lặng. Trong nhà có rất nhiều chuột, chúng rượt đuổi nhau khắp nơi. Thật là khó chịu khi nghe tiếng kêu của chúng. Tôi ghét mẹ và ghét cả lũ chuột hôi hám.

Ấu ả đêm, ba tôi chân nam đá chân chiêu về đến nhà là ông nôn thốc nôn tháo ra giữa nhà. Mẹ tôi cứ bỏ mặc chẳng thèm dậy dọn dẹp như mọi khi. Có vẻ hai người đang còn giận nhau. Mùi nôn xộc vào mũi gây cho tôi cảm giác khó chịu, tôi không sao ngủ được. Ba tôi nói lắm nhảm một hồi lâu toàn là những lời khó hiểu, rồi lăn ra ngáy như sấm trên đồng nôn mửa.

Gần sáng tôi có một giấc mơ kỳ lạ. Tôi mơ thấy chú Trọng không phải đàn ông mà là phụ nữ. Chú mặc chiếc váy liền thân

ngắn để lộ cặp chân dài và thon như người mẫu. Chú còn đeo rất nhiều vòng vàng, đồ trang sức trên người. Mái tóc chú được uốn quăn và nhuộm màu hạt dẻ theo một thời thượng. Chú Trọng trong giấc mơ là người phụ nữ tuyệt đẹp. Đẹp hơn tất cả những người phụ nữ mà tôi từng nhìn thấy. Chú nắm tay tôi bước đi trên dãy phố đông đúc. Ắ hững ánh mắt ngưỡng mộ của cánh đàn ông luôn hướng về phía chúng tôi...

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 8

Rất may, chúng tôi chỉ ở tại ngôi nhà lấm chuột và đầy phân chó đó chỉ đúng hai tuần thì chuyển sang nhà mới. Ba mẹ tôi vốn không có đầu óc mê tín nên khi chủ thầu giao nhà hôm trước thì hôm sau ba mẹ tôi đã dọn đến ở. ả ngôi nhà mới gồm một trệt, hai lầu, có ba phòng ngủ với đầy đủ tiện nghi. Tầng trệt ba mẹ tôi dành để tiếp khách, sinh hoạt, nhà ăn, nhà bếp. Tầng một là nơi làm việc, phòng đọc sách và phòng ngủ của ba mẹ tôi. Tầng hai được ngăn làm hai phòng, tôi và anh Khương mỗi người một phòng. Tôi được ưu tiên chọn phòng nằm phía bên ngoài có ban công thoáng mát. Phòng anh Khương có vẻ nóng bức và chật chội hơn. Ba tôi mua cho tôi một chiếc bàn học, một giá đựng sách và một chiếc đèn ngủ. Chiếc đèn ngủ hình nấm phát ra thứ ánh sáng xanh dịu tạo cảm giác dễ chịu. Tôi đi nhà sách mua thêm vài bức tranh và gấu bông bày la liệt

khắp nơi. Buổi tối, trong khi tôi đang ngắm nghía những thành tựu của mình thì nghe tiếng gọi cửa của ba tôi.

- Con có thích căn phòng của mình không?

- Thích lắm, ba ạ.

Ba nhìn quanh quất và tỏ vẻ hài lòng với cách sắp xếp của tôi:

- Xem ra con cũng có óc thẩm mỹ đấy chứ, tuy nhiên nhiều tranh treo tường quá có vẻ hơi rối. Theo cha, con nên gỡ xuống bức treo bên cạnh cửa sổ, trông không được thẩm mỹ. Tháng tới ba sẽ mua cho con chiếc ti vi, con chịu không?

- Chịu! – tôi đáp liền:- tất nhiên rồi. Con thích xem phim hoạt hình của Wall Disney.

- Đã là cô học trò cấp hai mà vẫn thích ăn kem, đọc truyện tranh và xem phim hoạt hình. Ba đồng ý mua ti vi cho con, nhưng con phải hứa với ba là không được thức quá khuya, không xem ti vi khi chưa làm bài xong nhé. Và, nếu con vi phạm, ba sẽ tịch thu cái ti vi sung vào công quỹ, con có đồng ý không?

- Vâng, con hứa. Con chỉ xem đến mười giờ là tắt đèn đi ngủ. Ba ngồi xuống chiếc ghế trống duy nhất trong phòng rồi đưa tay vuốt tóc tôi. Tôi rất thích được ba âu yếm như vậy.

- Ba với mẹ đã giảng hòa với nhau chưa?

Ba im lặng, mặt có vẻ buồn. Hồi lâu ba lên tiếng:

- Ba với mẹ từ trước đến nay vẫn thế, cãi nhau đó rồi làm lành ngay thôi, vả lại, chuyện chẳng có gì mà phải âm ỉ cả lên.

Rõ ràng ba đã cố tình giấu tôi. Quả thật thỉnh thoảng hai người có xảy ra lục đục nhưng chỉ thoáng qua như cơn mưa bóng mây ào một cái rồi tạnh, nhưng lần này không phải như thế, có vẻ trầm trọng và phức tạp hơn nhiều.

- ă hiểu lúc, ba không hiểu mẹ con như thế nào nữa. Mẹ con càng lúc quá phức tạp và khó hiểu..

- Ba có gặp chú Trọng không? – tôi lái câu chuyện sang hướng khác.

Ba lắc đầu:

- Từ hôm chuyển chỗ ở ba không gặp chú ấy. Con đừng lo chú ấy biết cách chăm sóc mình.

Thật ra, điều khiến tôi băn khoăn lại là chuyện khác. Chuyện không hay xảy ra giữa chú với mẹ.

- Mẹ con nhiều khi hành động hết sức nông nổi. Chắc chú ấy buồn lắm.

Ba ngồi nói chuyện một lúc rồi về phòng của mình. Tôi làm bài tập, đọc xong quyển truyện tranh thì tắt đèn đi ngủ. Anh tôi ở phòng bên cạnh hãy còn thức học bài. Tiếng anh lầm rầm

như đọc kinh vắng sang phòng tôi.

Ả ửa đêm tôi thức giấc và thấy khát khô cổ họng. Tôi bước xuống tầng trệt, nơi đặt chiếc tủ lạnh để lấy nước uống. Khi đi ngang qua phòng ba mẹ, tôi thấy bên trong vẫn còn sáng đèn, rồi tôi nghe tiếng khóc sụt sùi của mẹ. Mẹ tôi nói những gì tôi nghe không rõ, bởi những âm thanh bị biến dạng và dính chặt vào nhau. Tôi không nghe tiếng của ba. Trong tưởng tượng của tôi, có lẽ, ông đang gục đầu trên cánh tay với gương mặt con chiên sám hối.

Tôi thở dài chán nản và trở lại phòng mình, quên cả cơn khát.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 9

ả hững ngày sau đó không khí trong nhà trở nên nặng nề như có đám tang. Mỗi sáng ngủ dậy, tôi đều thấy mắt mẹ sưng húp, thần sắc như người ốm dậy. Ba tôi thì thê thảm hơn, ông bạc nhược, dật dờ như hồn ma bóng quế. Dường như cả ngày hai người chẳng nói với nhau câu nào. Tôi và anh Khương cũng hóa câm. Sau giờ học không ai bảo ai vội vào phòng riêng, khóa cửa lại, thu mình vào thế giới riêng tư của mình. ả gôi nhà bỗng hóa thành lữ quán, và mỗi người đóng vai một lữ khách xa lạ..

Tuy nhiên dù muốn dù không, chúng tôi mỗi ngày phải họp mặt ít nhất một lần vào bữa ăn tối. Bao giờ cũng vậy, mẹ ngồi cạnh nồi com, tôi ngồi bên trái mẹ, anh Khương ngồi bên phải mẹ. Và ba ngồi đối diện mẹ. Chúng tôi ăn trong im lặng thậm chí nghe chỉ có tiếng hàm răng nghiền thức ăn là vang lên một

cách nhẩn nại. Ăn hết bát com, ba đưa bát cho mẹ, mẹ đón lấy, xới com và đưa bát lại cho ba, tất cả diễn ra trong im lặng. Cả tôi và anh Khương mẹ cũng làm như thế.

- Sao nhà mình lạ thế? Không ai nói chuyện với ai cả. – tôi là người đầu tiên lên tiếng trước.

Mẹ lừ mắt nhìn tôi rồi lấy đũa gõ mạnh lên mâm:

- Ăn đi. ă ói hoài không biết mỗi miệng à.

Tôi đặt bát xuống mâm hết nhìn mẹ rồi quay sang nhìn ba, mắt ngân ngấn nước. Tôi cố kiềm nén không bật lên tiếng khóc nhưng không thể, nước mắt cứ tuôn trào một cách vô thức:

- Con ghét ba, con ghét mẹ.

Tôi đẩy ghế đứng dậy và chạy vội về phòng, áp mặt vào gối khóc nức nở. Chuyện gì đã xảy ra trong ngôi nhà này, tôi miên man tự hỏi. Anh tôi cũng bỏ dở bữa ăn rúc vào thế giới cô đơn của mình.

Trời tối rất nhanh. Căn phòng thiếu ánh đèn tối tăm như hũ nút, tôi cứ thế nằm dài trên giường, trò chuyện với bóng đêm. Bỗng cánh cửa mở toang. Ánh đèn né - on chớp chớp mấy cái rồi phát sáng. Mẹ đang đứng trước tôi:

- Giận mẹ hả, con gái?

Mẹ ngồi xuống bên cạnh, đưa tay chạm nhẹ vào người tôi. Tôi rỏ người lại, mặt quay vào vách cố tình làm mình làm mẩy.

- Mẹ xin lỗi con. Mẹ đã không đúng.

Bao nhiêu âm ức trong lòng bỗng vỡ òa ra như cơn đại hồng thủy. Tôi không nhớ mình đã khóc, đã kể lể những gì. Ắ hững tôi đọc được sự ăn năn trên gương mặt mẹ:

- Tại sao vậy hả, mẹ? Ắ hà ta từng sống rất vui vẻ. Con không hiểu giữa ba mẹ đã xảy ra chuyện gì? Ắ hững dù có xảy ra chuyện gì to tát đến đâu nữa chẳng lẽ mọi người không thể tha thứ được cho nhau. Tại sao ba mẹ không thể sống vui vẻ với nhau như trước kia?

Mẹ khóc. Ắ hững giọt nước mắt lăn tròn trên gương mặt mệt mỏi, lo lắng và tuyệt vọng. Tự nhiên tôi thấy thương mẹ quá. Bao nhiêu giận hờn bỗng chốc bay vào không khí. Hai mẹ con cứ thế ôm nhau khóc muối mặn như mưa, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Đêm đó, tôi có được giấc ngủ ngon lành. Sáng dậy, tôi thấy ba ngồi úp mặt ngủ vùi trên bàn làm việc bên cạnh máy vi tính. Có lẽ, ba đã thức suốt đêm.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 10

Ba mẹ tôi bắt đầu nói chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ gương ép, sơn phết bằng nước sơn giả tạo cốt để đánh lừa con cái. Tôi đọc được những điều này trong ánh mắt. Chẳng qua, ba mẹ muốn chúng tôi vui vẻ mà thôi. Tôi buồn, buồn khùng khiếp và băn khoăn tự nhủ, hạnh phúc dối lừa ấy sẽ kéo dài được bao lâu. Một tuần hay một tháng. Họ có thể lừa dối con cái suốt đời được không. Buổi tối, anh Khương gõ cửa phòng tôi:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Tôi rời mắt khỏi trang sách rồi đứng dậy nhường ghế cho anh, còn tôi ngồi trên giường. Anh ngồi gục mặt, tóc rũ xuống trán cong như dấu chấm hỏi:

- Chán quá em à. Ba mẹ cứ như thế này, chắc anh bỏ nhà đi mất.

Anh Khương đang học năm cuối cấp và sẽ thi đại học. Anh là niềm kỳ vọng của mọi người. Ba luôn mong muốn anh trở thành kỹ sư công nghệ thông tin. Việc anh bỏ nhà ra đi cũng đồng nghĩa việc học bị gián đoạn.

Chán quá. Hai anh em nhìn nhau và liên tục thở dài. Tôi chẳng thể khuyên anh điều gì cả, bởi tôi cũng muốn rời khỏi ngôi nhà này như anh Khương. ả hưng tôi chỉ là một cô học trò lớp tám, tôi chỉ mới mười ba tuổi, tôi chưa biết cách tự chăm sóc cho mình. Tôi chỉ là loài lan sống ký sinh vào thân gỗ mục. Tôi cảm thấy căm ghét bản thân mình ghê gớm:

- Anh Hai định đi đâu? Và làm gì để sống?
- Anh sẽ đến ở nhà người bạn. Anh sẽ đi dạy kèm.
- Chẳng ai chấp nhận một học sinh làm gia sư cả. ả gười ta chỉ nhận sinh viên thôi.
- Anh sẽ nhận mình là sinh viên. Anh có một mét, bảy mươi tư. Gương mặt già trước tuổi, nhận mình là sinh viên chắc người ta cũng tin.
- Anh vẫn tiếp tục việc học chứ?

Anh nhìn tôi thở dài:

- Hiện tại, anh chưa nghĩ đến chuyện đó. Mà học để làm gì hả,

em?

- Anh ra đi, em không phản đối. Ắ hưng anh phải tiếp tục việc học. Anh nghỉ học, em sẽ giận anh suốt đời!

Tôi nung nẩy làm mặt giận. Anh nắm lấy tay tôi bóp mạnh mấy cái:

- Được rồi, anh hứa với em sẽ tiếp tục đến trường. Ắ hưng anh sẽ không học ở trường cũ, vì như thế ba mẹ sẽ tìm ra anh.

Tôi reo lên:

- Anh hứa với em rồi đấy nhé.

Anh cất giọng buồn buồn:

- Anh sẽ trở thành kỹ sư công nghệ thông tin theo ước vọng của ba mẹ, mặc dù anh không thích công việc này. Anh muốn trở thành giáo viên dạy toán.

Đoạn anh im lặng một lúc. Anh mắt nhìn tôi thiết tha triu mến.

Anh tình cảm hơn tôi nghĩ.

- Tại sao người ta không thể sống theo ý mình, em nhỉ? Chán quá, em à. Đạo này, việc học hành của em ra sao rồi?

Tôi thiết tha thú nhận:

- Em bị điểm kém môn toán. Cả môn ngoại ngữ cũng thế. Giáo viên chủ nhiệm đã đưa thư mời phụ huynh họp vào cuối tuần này. Ắ hưng em đã vứt nó đi rồi. Ba mẹ đang bận giận nhau thì

làm sao có thời giờ để quan tâm đến chuyện khác, hả anh.

Anh giật mình thốt lên:

- Anh không đồng ý với cách ứng xử của em chút nào cả. Em trở nên khó bảo từ khi nào vậy?

Tôi nhìn anh như người biết lỗi. Ắt chừng một lúc, anh nói:

- Ba mẹ giận nhau là chuyện của người lớn. Bản phận của em là phải học hành thật giỏi. Chúng ta không vì thế mà chểnh mảng việc học. Em làm sao thế, từ một học sinh giỏi toán nhất trường lại trở thành học sinh yếu kém. Anh rất thất vọng về em.

- Em không thể nào tập trung được việc gì cả. – Tôi lái sang chuyện khác:- chừng nào anh đi?

- Đợi thi xong học kỳ anh sẽ rời khỏi nhà. Tuần này thi. Có lẽ, đầu tuần sau anh sẽ..

Anh đột ngột im lặng kéo dài những dấu chấm lửng. Mắt nhìn lên trần nhà.

- ă ều ba mẹ trở lại như trước kia, anh sẽ trở về chứ?

Anh gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Hy vọng là như vậy. Em đừng để lộ chuyện này với ai nhé.

- Anh sẽ liên lạc với em chứ?

- Được rồi, anh sẽ gọi điện cho em. Thôi, em đi ngủ đi. Anh về

phòng mình đây.

Anh đứng dậy xiêu vẹo bước ra ngoài như người say nắng. Tôi tắt đèn và nằm khóc một mình. Gia đình tôi, ngôi nhà thân yêu của tôi sắp phải tan đàn xẻ nghé đến nơi rồi.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 11

Ba tôi hình như muốn tránh mặt tất cả mọi người. Ông hạn chế những cuộc chạm mặt. Khi nói chuyện, mắt ông thường nhìn xuống, hoặc day mặt sang hướng khác. Thỉnh thoảng tôi thấy ba len lét nhìn mọi người bằng ánh mắt của tên trộm bị bắt quả tang rồi buông tiếng thở dài. Tôi nhiều lần muốn nói chuyện với ba, nhưng ông luôn tìm cách tránh mặt. ả hững lúc buộc phải nói chuyện thì ba chỉ nói nhát gừng cho qua chuyện. Có vẻ như, đây là một cực hình đối với ông. Ông thường ngồi lì bên máy vi tính hút thuốc từ điều này sang điều khác. Có đêm tôi thấy ông ngủ trên xa lông phòng khách với tấm chăn mỏng.

- Con thấy ba lạ lắm. Tại sao ba lại như thế hả, mẹ?

Mẹ tôi đáp vu vơ:

- Có lẽ, ba con gặp phiền toái trong công việc, thế thôi, con

đừng bận tâm đến chuyện người lớn làm gì.

- Không phải thế, - tôi lắc đầu:- Phải chăng ba đã làm điều gì có lỗi với mẹ?

- Con đừng suy viển lung tung! – mẹ gắt:- Ba con đang gặp chuyện phiền muộn, con đừng hỏi đon hỏi ren nữa.

Tôi thở dài chán nản. Muốn nói chuyện với cha, thì ba lẩn mặt. Ồi với mẹ, thì mẹ gạt đi. Tôi phải nói chuyện với ai đây trong thế giới cô đơn này?

Có một chuyện khiến tôi rất ngạc nhiên, từ khi dọn về nhà mới, chú Trọng chưa một lần ghé qua. Chẳng bù trước đây, tuần nào chú cũng ghé. Tôi nhớ chú và nhiều lần bắn khoăn tự hỏi, chuyện gì đã xảy ra với chú.

- Ba ơi, tại sao chú Trọng không đến thăm nhà mình? – tôi nói chuyện này trong bữa cơm tối.

Ba bỗng rùng mình như bị điện giật, mặt tái lại. Ba hết nhìn tôi rồi quay sang nhìn mẹ.

- Chú ấy bận nhiều việc không đến chơi nhà ta được. – mẹ vừa xới cơm cho anh Khương, vừa nói.

- Chủ nhật đâu có làm việc, sao chú ấy vẫn không đến?

Mẹ xẵng giọng:

- Chuyện ấy làm sao mẹ biết được. Con đi mà hỏi chú ấy. –

Rồi mẹ liếc về phía ba:- Không đến có khi lại hay hơn, đỡ phải phiền phức.

- Tại sao lại phiền phức? Chú ấy rất tốt với con.

Mẹ bỗng giận dữ, mặt đỏ bừng. Ba ghé vào tai tôi nói khẽ:

- Ăn cơm đi. Đừng nhắc tới chú Trọng nữa, mẹ con đang nổi giận đấy.

Tại sao mẹ lại nổi giận khi tôi nhắc đến chú Trọng? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng giữa những người lớn với nhau? Chuyện gì chứ? ả người tốt như chú ấy chẳng lẽ lại phạm phải lỗi lầm? Tôi không tin. Và tự nhủ phải tìm hiểu cho ra lẽ. Tôi bước đến chỗ để điện thoại, nhắc lấy ống nghe và bấm dây phím số.

- Con gọi cho ai thế? – mẹ hỏi.

- Chú Trọng! – tôi đáp:- Con muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Mẹ lập tức bước tới giăng lấy ống nghe và đập mạnh xuống.

Trong lúc tôi còn đang ngơ ngác đã phải nhận liên tiếp hai cái tát đau điếng:

- Không gọi cho ai hết. Đi lên phòng!

Tôi nhìn mẹ bằng ánh mắt ngỡ ngàng xa lạ. Rõ ràng trước mặt tôi không phải là mẹ mà là mẹ đàn bà hung dữ, độc ác:

- Con ghét mẹ!

Tôi gào lên và chạy về phòng mình khóc nức nở. Anh Khương

đẩy nhẹ cánh cửa và bước đến ngồi bên tôi:

- Ồ ỉn đi em. Mẹ đã hành động không đúng.

Tôi ngả đầu lên vai anh khóc thảm thiết. Anh cứ thế ngồi im.

- Tại sao mỗi lần em nhắc đến chú Trọng là mẹ lại nổi giận?

Tại sao mẹ lại đánh em?

Cũng như tôi, anh Khương hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Thế giới của người lớn quá rối rắm và khó hiểu.

- Sáng mai anh sẽ đi.

Tôi giật mình, nín khóc:

- Anh đi thiệt sao?

Anh gật đầu:

- Thật. Trước đó anh đã suy nghĩ rất nhiều và có lúc anh định từ bỏ ý định này, nhưng những cái tát của mẹ vừa rồi như giọt nước đã làm tràn ly. Anh không thể ở lại ngôi nhà này thêm ngày nào nữa.

- Anh đi có lâu không? Em nhớ anh Hai!

- Chưa biết. Có lẽ là lâu, rất lâu. Tình hình mỗi lúc càng tồi tệ, ba mẹ khó mà hàn gắn trong một sớm một chiều.

Tôi nói trong nước mắt:

- Anh Hai cho em đi theo với.

- Em phải ở nhà. Em còn quá nhỏ để làm cuộc phiêu lưu như anh. Anh đã tìm được chỗ dạy kèm. Tuần tới anh sẽ bắt đầu

công việc. – Đoạn anh cười nhẹ:- Từ trước đến nay, anh chỉ biết đi học và đi học, bây giờ bỗng nhiên làm thầy giáo, anh thấy ngượng vô cùng.

- Mấy giờ anh đi?

Anh đáp:

- Bốn giờ sáng, trước khi ba thức dậy tập thể dục. Em cho anh mượn chiếc đồng hồ báo thức nhé. Anh lo sẽ ngủ quên làm hỏng kế hoạch.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Em sẽ tiễn anh một đoạn.

- Không cần phải làm như thế đâu. Mọi người biết được thì hỏng việc.

- ă hắt định em phải đi, vì em là em của anh Hai. Anh không được phép từ chối.

Cuối cùng thì anh cũng đành nhượng bộ:

- Thôi được, anh đồng ý. Em ngủ sớm đi. Sáng anh gọi em dậy. ă hưng anh nói trước, anh chỉ gọi em một lần thôi đấy.

Tôi không thể nào ngủ được. Mấy cái tát của mẹ và cuộc trò chuyện với anh Khương cứ ám ảnh tôi mãi. Vả lại, tôi sợ mình sẽ ngủ quên, không đưa tiễn anh Hai được. Anh Khương vừa về phòng mình được một chốc thì mẹ đến gọi cửa.

- Thảo Vy mở cửa cho mẹ vào!

Tôi nằm im. ả hững giọt nước mắt tức tưởi cứ trào ra. Chưa bao giờ tôi giận mẹ như lúc này. Tôi nằm im không động đậy.

Mẹ từ ngoài nói vọng vào:

- Mẹ xin lỗi vì đã tát con. Mẹ biết con còn giận mẹ. Thôi, con ngủ đi. Mai mẹ con ta nói chuyện.

Tiếng bước chân mẹ xa dần, tôi bèn ngồi dậy bật chiếc đèn học. Tôi kéo cần đèn thấp xuống để ánh sáng hội tụ một chỗ rồi lấy sách ra đọc. Đọc đến nửa đêm thì mắt tôi díp lại, tôi chống lại cơn buồn ngủ bằng mấy động tác thể dục vẫn tập ở trường học. Đọc xong quyển truyện tranh, tôi bèn đọc lại một lần nữa. Từ ngoài, tiếng chó sủa vọng vào, tiếng xe đạp cộc cạch của người đấm bóp dạo, tiếng trẻ con khóc nhéu nháo tạo thành bản hợp xướng buồn thảm.

Đúng bốn giờ sáng tiếng chuông đồng hồ reo vang. Mãi gần một phút sau, anh Khương mới tỉnh dậy. Anh bật đèn, thu xếp quần áo cho vào chiếc túi du lịch. Rồi cho sách vở và những thứ linh tinh vào chiếc túi khác. Tôi đứng bên ngoài khẽ gõ nhẹ lên cánh cửa:

- Anh Hai mở cửa đi, em nè.

Anh Khương mở cửa, tôi lách vọt vào bên trong. Anh nhanh chóng đóng cửa lại rồi nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Em không ngủ à? Anh định thu xếp xong đồ đạc sẽ thức em

dậy. Thế nào, sáng mai vào lớp em cũng ngủ gật cho xem.

Tôi giúp anh thu xếp các thứ. Chuẩn bị xong xuôi, hai anh em rón rén bước ra, bỗng sực nhớ một việc anh lại quay trở vào.

- Anh để quên thứ gì à?

- Không, anh để lại vài chữ cho ba mẹ.

Đoạn anh xé trang vở học sinh viết vội vài dòng rồi đưa cho tôi:

- Em thấy anh viết như vậy có được không?

Tôi đọc lướt qua rồi gật đầu:

- Được rồi. Ta đi thôi. Ba sắp dậy tập thể dục rồi.

Tôi đi trước dò đường. Đi đến phòng khách, tôi thấy ba đang nằm ngủ trên ghế. Tôi quay người lại ra hiệu anh Khương cẩn thận rồi nhón gót bước qua. Anh Khương cũng làm như tôi. Chúng tôi ra đến ngoài mà không gặp trở ngại nào.

Tôi tiễn anh Khương ra đến đường cái thì dừng lại. Hai anh em chuyện trò một lúc thì phát hiện một chiếc xe ôm từ xa đi tới.

Anh bước lên xe. Và dặn tôi phải học hành chăm chỉ.

Tôi đã khóc suốt đoạn đường về nhà.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 12

Buổi sáng.

Ba tôi chờ mãi không thấy anh Khương xuống nhà để đi học như mọi khi bèn giục tôi đi tìm. Tôi giả vờ lên gọi cửa, giả vờ phát hiện lá thư và giả vờ hờ hải chạy xuống đưa cho mẹ:

- Anh Hai bỏ nhà đi rồi. Anh ấy có để lại bức thư này!

Mẹ tôi đọc thư rồi “ ối “ lên một tiếng và khụy xuống nền nhà. Mục kích cảnh đó, ba tôi từ ngoài chạy đến đỡ mẹ lên ghế và thúc tôi tìm chai dầu xanh. Tôi hoàn toàn bất ngờ và không hình dung kịch bản tiếp theo lại xảy ra như vậy. Ba tôi xúc dầu, giật tóc mai hồi lâu, mẹ tôi tỉnh dậy:

- Thằng Khương bỏ nhà đi rồi. Ôi, con tôi bỏ tôi đi rồi. Tất cả là tại anh! Tại anh!.

Mẹ lao vào đấm ba thùm thụp. Ba cứ thế đứng im như tượng. Tôi thật sự thất vọng, thay vì cuống cuồng đi tìm con thì hai người lại đứng đó đôi co và đổ lỗi cho nhau.

- Bé Vy có biết anh Hai đi đâu không? – mẹ vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Con không biết, - tôi lắc đầu và trốn chạy cái nhìn như tra xét.

- Con biết! – mẹ tôi nói như quát:- ả hìn vào mắt, mẹ biết con nói dối. Anh Hai con đi đâu?

Sợ quá, tôi chực khóc. Mẹ tôi bèn xuống nước nhỏ:

- Anh con từ bé đến giờ chưa một lần rời khỏi nhà, chưa từng biết chăm sóc cho bản thân làm sao nó có thể sống được ở bên ngoài? ả ều con thương ba mẹ, thương anh thì hãy nói thật đi.

Cha tôi xen vào:

- Anh con đang học năm cuối cấp, nếu để lỡ dở, anh còn sẽ phải học lại một năm nữa. Con phải hiểu rằng đây là một việc rất hệ trọng chứ không phải chuyện đùa. Ba biết là con đã tiếp tay cho anh con làm chuyện sai trái này. Anh con ra ngoài nhưng chốt bên trong vẫn đóng. Chẳng phải con đã làm việc đó là gì.

Tôi bật khóc:

- Tất cả là tại ba mẹ! Tại ba mẹ mà anh Hai mới bỏ nhà ra đi. Con cũng không muốn ở trong ngôi nhà này nữa. Con không muốn nhìn thấy ba mẹ cư xử nhau bằng những cử chỉ giả tạo. Con không biết giữa cha mẹ đã xảy ra chuyện gì. ả hưng tại sao mọi người không thể tha thứ cho nhau?

Mẹ tôi khóc. Ba tôi cũng rướm nước mắt. Cả ba chúng tôi cùng khóc như ri.

Sau đó, ba chở mẹ vào trường học gặp Ban giám hiệu, gặp giáo viên chủ nhiệm và những người bạn thân của anh Khương. Mãi hai hôm sau ba mẹ tôi mới lần được chỗ ở của anh và đưa anh về.

- Anh Hai! – tôi lao đến ôm chầm lấy anh khi anh vừa bước vào nhà. Mới có hai hôm mà trông anh gầy ra. Hai anh em ôm nhau một lúc lâu rồi anh đẩy nhẹ tôi ra và đi thẳng lên phòng. Suốt ba hôm liền anh không bước ra ngoài. Thậm chí anh cũng không mở cửa cho tôi vào.

Chuyện anh Khương chưa kịp lắng xuống thì chuyện của tôi lại xảy đến. Tối hôm đó nghe tiếng ba mẹ nói chuyện với ai đó

trong phòng khách, tôi bèn mò xuống nghe ngóng. Khách chẳng ai khác mà là cô Thảo - giáo viên chủ nhiệm của tôi!

- Tôi đến đây để trao đổi với anh chị về chuyện học của em Thảo Vy...

Mẹ nhìn cô lo lắng:

- Chuyện gì vậy, cô? Chẳng lẽ cháu đã vi phạm kỷ luật nhà trường?

Cô Thảo lắc đầu:

- Không, cháu rất ngoan. Điều tôi muốn nói là việc học của cháu bỗng nhiên sa sút một cách tệ hại. Anh chị đã biết chuyện này chưa?

Mẹ đưa mắt nhìn ba rồi nhìn cô. Cả hai cùng lắc đầu.

- Có chuyện đó nữa à? – ba thốt lên ngỡ ngàng:- Chúng tôi cứ đinh ninh cháu vẫn học giỏi. Mỗi ngày chúng tôi vẫn thấy cháu chăm chỉ học bài nên..

Mẹ xen vào:

- Thật sự, chúng tôi vẫn đinh ninh cháu học tốt. Mỗi lần tôi có hỏi đến bài vở của cháu thì cháu luôn miệng trả lời mọi việc vẫn tốt. Chúng tôi có lỗi là đã thiếu kiểm tra, nhắc nhở. Xin cô cho biết tình trạng học hành của cháu..

Cô thở dài rồi nhìn ba mẹ có ý trách:

- Thảo Vy đã bị loại ra khỏi lớp tuyển của trường. Tệ hại hơn,

kỳ kiểm tra vừa rồi, môn toán em chỉ đạt được điểm 5, và môn Anh vẫn phải thi lại. Đây là điều hết sức bất ngờ không chỉ mỗi giáo viên chủ nhiệm mà cả ban giám hiệu nhà trường. Em Vy là một học sinh giỏi toàn diện, đang được chúng tôi chú tâm rèn luyện, bồi dưỡng để thi học sinh giỏi cấp quận, cấp thành phố. Thật tiếc, khi phải loại em ra khỏi danh sách những học sinh xuất sắc. Chuyện gì đã xảy ra với em. Tôi đã gửi thư mời phụ huynh nhưng không thấy anh chị đến theo thư hẹn. Vì thế hôm nay tôi phải tìm đến đây.

Mẹ tôi than:

- Chết thật, cháu chẳng nói với chúng tôi một lời nào cả. ả ếu nhận được thư mời, nhất định chúng tôi đã đến.

Cô Thảo nói:

- Em không trốn học, không giao du với bạn xấu, tuy nhiên trong giờ học em thường không tập trung, thậm chí vài lần còn bị phạt vì tội ngủ gật trong lớp. Giờ ra chơi, em không ra sân chơi đùa với các bạn mà ngồi im một chỗ, suy nghĩ mông lung. Có lẽ, phía gia đình từng người nên xem xét lại hành vi của mình. Tôi thật sự lo lắng cho em Thảo Vy.

Cô và ba mẹ nói chuyện về việc học của tôi suốt cả buổi tối.

Đến mười giờ đêm cô Thảo mới cáo từ ra về.

Sau khi cô chủ nhiệm đi khỏi, tôi chắc hẳn sẽ bị một trận đòn nên thân. Ắ hưng tôi chờ mãi không thấy ba mẹ gọi xuống hỏi tội. Anh Khương cũng tỏ vẻ lo lắng cho tôi. Anh khuyên tôi nên nhanh chóng nhận lỗi và hứa khắc phục, có thể, thoát được đòn phạt cũng nên. Và anh hứa, nếu tôi bị phạt, anh sẽ năn nỉ ba mẹ xin tội cho tôi.

Đêm đó ba mẹ tôi không ngủ. Căn phòng ngủ của ba mẹ luôn sáng đèn. Tôi nghe tiếng tranh luận lúc to lúc nhỏ từ bên trong vọng ra.

Tiếp theo là tiếng khóc của mẹ, tiếng hỉ mũi rồn rột vào chiếc khăn mùi soa.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 13

Đang ngủ tôi bỗng giật mình tỉnh giấc bởi tiếng gọi của ba:

- Thảo Vy, dậy đi con. Sáng rồi.

Tôi hé mắt nhìn đồng hồ rồi nói vọng ra:

- Còn sớm mà, ba, chưa tới sáu giờ sáng.

- Dậy đi. Cả nhà sẽ đi ăn phở. Anh Hai và mẹ con đều đã dậy cả rồi.

Tôi ngồi bật dậy, gấp chăn lại rồi đi vào toa lét chải răng, rửa mặt. Hôm nay quả là sự kiện trọng đại, lâu lắm rồi cả nhà mới đi ăn cùng nhau. Tôi thay bộ đồng phục học sinh rồi mang cặp bước xuống tầng trệt. Mọi người đang đợi tôi.

Ản hanh lên con gái! - cha tôi nổ máy xe. Tiếng động nổ giòn thả ra những chùm khói trắng đục. Anh Khương có vẻ tươi

tỉnh. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt vui vẻ rồi bước lên ngồi phía sau xe của mẹ. Tôi cũng leo lên ngồi lên xe ba. Hai chiếc xe chạy song song rẽ ra đường chính.

- Chúng ta sẽ ăn quán nào? – mẹ giảm ga và day mắt về phía ba hỏi ý kiến.

- Quán *Hai chị em* chúng ta vẫn thường ăn, nằm đối diện với ủy ban phường đấy. Em quên rồi à?

Quán *Hai chị em* là do ba tôi tự đặt tên chứ thật ra quán hoàn toàn không có biển hiệu. Quán này do hai chị em thay phiên nhau bán. ả gười chị tên Quỳnh, có chồng và đã ra ở riêng, nhà cũng gần đấy. ả gười em tên Anh, vài năm sau cũng lập gia đình. Chồng chị là dân nhập cư, gia đình bắt rở. Đây là quán phở gia truyền, có hương vị rất đặc biệt ăn một lần là nhớ mãi, tuy nhiên giá hơi đắt hơn những quán khác.

Ba mẹ tôi có vẻ rất vui vẻ, hai người cười nói luôn miệng. Ba tôi day về phía sau nói với tôi:

- Đố con hôm nay ai đứng bán, người chị hay người em?

Tôi thích người em hơn, bởi người em luôn vui vẻ niềm nở, còn người chị thì gương mặt lúc nào cũng đóng băng, nói năng

cộc lốc rất mất cảm tình:

- Con thích người em!

Tôi đoán không sai, hôm nay người em đứng bán. Chị đang rửa rau thơm bên vòi nước, nhận ra khách quen liền tắt tả bước ra đón khách:

- Chào cả nhà. Lâu quá mới thấy anh chị đến quán em.

Chúng tôi chọn chiếc bàn trống nhìn ra phía ngoài. Ba tôi gọi ba tô tái, riêng tôi ăn phở bò vò viên. Trong khi chờ đợi chị Anh trợn phở, mẹ tôi nói:

- ả hững ngày vừa qua ba mẹ đã khiến các con buồn phiền nhiều. Ba mẹ có lỗi với các con...- mẹ tôi lúng túng tìm lời diễn đạt:- Bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ sống vui vẻ như trước. Các con đồng ý không?

Ba tôi xen vào bằng giọng rề rề:

- Đúng vậy, ba mẹ thật là đáng trách. Thôi, chuyện đã qua rồi. Kể từ hôm nay chúng ta sẽ làm lại từ đầu...

Cha đột ngột im lặng. Gương mặt mang nhiều cảm xúc. Chúng tôi vừa ăn phở vừa trò chuyện vui vẻ. Đây là bữa ăn ngon nhất trong đời tôi.

Ăn xong ba đưa tôi đến trường. Hai cha con im lặng suốt đường đi. Đến nơi, ba dừng xe. Tôi bước xuống vòng tay trước ngực:

- Thừa ba con đi học!

Ba đưa tay vỗ nhẹ lên đầu tôi:

- Hôm nay con phải mang điếu mười về cho ba nhé!

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 14

Chúng tôi bắt đầu sống vui vẻ như xưa. Tôi được gọi trở lại lớp tuyển. Anh Khương vẫn tiếp tục là học sinh giỏi nhất khối. Ba mẹ tôi đã hòa thuận trở lại, tuy nhiên tôi vẫn thấy những cử chỉ gượng ép, giả tạo. Thỉnh thoảng, tôi thấy ba ngồi trầm ngâm hàng giờ bên cửa sổ. ả ết mặt đau khổ như người mắc bệnh tương tư. Có lúc, tôi thấy mẹ âm thầm nhìn ba rồi nén tiếng thở dài.

Vào những ngày tháng Chạp, ông nội tôi từ dưới quê lên chơi. Ông nội tôi tuy đã ngoài bảy mươi nhưng gân cốt hãy còn săn chắc, da vẻ hồng hào. ả ội nguyên là cán bộ quân đội về hưu, đã từng đánh đông, dẹp bắc, và bị thương không dưới mười lần, thậm chí có lần bà nội tôi đã nhận giấy báo tử. ả ội tôi là người nghiêm khắc đến nghiệt ngã. Ông giáo huấn con cái theo

kỷ luật nhà binh. Và tất cả mọi thành viên trong gia đình phải răm rắp tuân theo như người lính phục tùng theo mệnh lệnh chỉ huy.

Ả ội có thói quen dùng từ quân đội thay cho những từ ngữ thông thường nghe rất lạ tai, mỗi khi nhớ lại tôi cứ cười thầm. Ả hững từ “ khản trương “ , “ mệnh lệnh “ , “ chấp hành “ , “ đối tượng “ , “ mục tiêu “ , “ điều lệnh “ , “ quán triệt “ , “ tư tưởng “ , “ tiến bộ “ , “ tổ chức “ ..., nội vẫn quen sử dụng trong sinh hoạt hàng ngày.

- Khản trương lên cháu!
- Cháu đã quán triệt được vấn đề này chưa?
- Đây là đối tượng xấu, cháu không nên quan hệ.

Mặc dù về hưu đã lâu nhưng nội tôi vẫn giữ nếp sinh hoạt như người lính. Ông ăn cơm bằng đũa hai đầu. Ăn xong ông tự mang bát mình đi rửa. Chăn màn của ông luôn được sắp xếp thẳng thớm, ngay ngắn. Ông không hút thuốc lá, không uống rượu, không uống cà phê.

Bà nội tôi kể rằng cô Thảo trước kia đã từng có người yêu. Ả gười yêu của cô tên Thái. Chú Thái trước giải phóng từng đi

lính bảo an một thời gian. Hai người tình cờ quen nhau trên chuyến xe khách. Hai người yêu nhau gần một năm thì ông nội tôi biết chuyện. Ông lập tức gọi cô tôi đến:

- Ba cấm con không được quan hệ với thành phần nguy quyền!

- Chúng con yêu nhau thật lòng. Anh ấy là người đàn ông tốt.

ả ội tôi nóng nảy cắt ngang:

- Lính nguy thì không thể là người tốt. Đó chẳng qua là hình thức mị dân, lừa phỉnh thiên hạ mà thôi.

Theo nội, tất cả những ai tham gia vào chế độ cũ đều là kẻ xấu và chú Thái cũng không là ngoại lệ, mặc dù chú hiền như cục đất.

- Ba hãy gặp anh ấy một lần. Con tin ba sẽ có cách nhìn khác..

- Cộng sản không đàm phán với thành phần phản động!

Không thuyết phục được nội, cô Thảo thất tình trong một thời gian dài, thậm chí có lần, cô còn có ý định tự tử nhưng tất cả không sao lay chuyển được lòng dạ sắt đá của nội. Rốt cuộc, cô phải chịu sống trong cảnh vò võ cô đơn. Còn chú Thái, sau đó đã lập gia đình và sống hạnh phúc bên người đàn bà mới. Thỉnh thoảng bà nội nhắc lại chuyện cũ và tỏ ý tiếc rẻ. Ông nội vẫn cho rằng quyết định của mình là hoàn toàn đúng.

ả ội đến nhà vào lúc sáng sớm mang theo rất nhiều bánh trái, trong khi mọi người chuẩn bị rời khỏi nhà. Ba tôi muốn xin nghỉ một buổi để tiếp nội, nhưng ông gạt đi. Đến chiều ba tôi đưa cả nhà đi ăn nhà hàng vừa mới khai trương. ả ội thích món heo sữa quay.

- Ba có mấy người bạn chiến đấu đang làm cán bộ lãnh đạo thành phố.

Rồi nội huyền thuyên kể tên từng người với những kỷ niệm và những trận đánh đáng nhớ. Thật tình, tôi không thích nghe những chuyện chiến tranh, súng ống, đổ máu và chết chóc. Tuy nhiên phải thừa nhận nội có trí nhớ rất tốt và có lối kể chuyện rất hấp dẫn.

- Sáng mai ba sẽ đi thăm mấy người bạn..

- Ba lấy xe của con mà đi cho tiện – ba tôi nói.

ả ội xua tay lia lịa:

- Thôi, không cần đâu. Đường sá thành phố đông như mắc cửi, ba đi xe ôm là tiện nhất.

Sáng hôm sau, nội rời nhà cùng với chúng tôi. ả ội bảo sẽ về trước bữa cơm tối. Mọi người đợi mãi vẫn không thấy nội về.

Trong lúc mọi người đang lo âu thấp thỏm thì nội gọi điện thoại từ nhà người bạn bảo có công việc sẽ về muộn và dặn mọi người nên ăn cơm trước.

Mười giờ đêm nội về đến nhà. Trông nội có vẻ mệt. ả ội giục tôi và anh Khương đi ngủ:

- Thăng Lập với con Thương ở lại ba có chuyện muốn nói.

Ba tôi nhìn nội lo lắng, nói:

- Có chuyện gì vậy, ba?

- Chuyện của hai đứa chúng bây. – nội vừa nói vừa ném về phía ba cái nhìn nghiêm khắc.

Sau này tôi mới biết, trước đó, mẹ tôi đã gọi điện thoại về quê cho nội. Và chuyến lên thành phố của ông là nhằm giải quyết chuyện riêng của ba mẹ tôi.

Tôi không biết ba người đã trao đổi với nhau những gì. ả hưng thỉnh thoảng, tôi nghe tiếng quát tháo giận dữ của nội, tiếng đập tay xuống bàn và tiếng sụt sùi của mẹ. Tôi hoàn toàn không nghe tiếng của ba. ả hưng từ “ tha hóa “ , “ đòi trụ “ , “ bệnh hoạn “ , “ tạt nguyên “ len vào giấc ngủ của tôi.

ả ội ở chơi hai hôm nữa thì về quê. Ba tôi muốn chở nội ra bến xe nhưng ông không chịu vì không muốn làm phiền mọi người. Mẹ tôi mua ít quà. ả ội mãi nội mới chịu nhận.

- Hè này cháu về quê thăm nội nhé. ả ội sẽ dẫn cháu đi thăm vườn. Vườn của nội đã trồng thêm rất nhiều cây, tha hồ mà hái
– Đoạn nội kéo tôi vào lòng và đưa bàn tay thô ráp bọ má tôi.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 15

ả ội đi rồi, gia đình trở lại sinh hoạt bình thường. Ba tôi mỗi sáng vẫn đến cơ quan, hai anh em tôi tiếp tục đến lớp và mẹ thì vẫn bận rộn với việc nội trợ trong nhà. Ba đã mua cho anh Khương chiếc xe đạp hiệu Martin. Anh có vẻ thích chiếc xe màu xanh nước biển này. Anh Khương biết đi xe từ hồi còn là cậu học sinh cấp một. ả hiều lần anh đề nghị ba mẹ mua cho anh một chiếc nhưng ba mẹ tôi lo sợ anh bị tai nạn nên không chiều ý. Mãi sau có sự can thiệp của nội, anh tôi mới được toại nguyện. Bây giờ anh đến trường bằng chiếc xe đạp ấy, ba tôi không phải mất thời gian đưa rước.

ả hững lúc rảnh rỗi, anh Khương thường lấy giẻ lau xe. Anh làm công việc đó rất cẩn thận. Sau khi chắc chắn đã sạch anh mới cất giẻ, rửa tay và đứng từ xa ngắm nghía nó như một báu

vật:

- Bé Vy có đi chơi không?

Tôi gât đầu:

- Đi!

- Leo lên anh chở.

Anh đạp xe chạy lòng vòng khắp phố đến khi mỗi chân thì ghé vào quán nước mía bên vệ đường. Hai anh em vừa uống nước mía vừa trò chuyện vui vẻ:

- Em thích đạp xe không?

- Thích!

- Chủ nhật này anh sẽ tập cho em đi xe nhé. ả hưng em không được nói cho mẹ biết. Xe cao, em chống chân không tới dễ bị ngã lắm.

Uống xong cốc nước, anh lại tiếp tục chở tôi lòng vòng. Đi ngang nhà sách, tôi đề nghị anh ghé vào đọc truyện tranh. Anh đồng ý.

- Em chỉ xem một quyển thôi nhé. Muộn rồi.

Tôi lấy một quyển chui vào một xó. ả hưng tôi không thể nào tập trung đọc sách. Tôi nhớ chú Trọng, nhớ khủng khiếp.

- Mình về nhà thôi, anh Hai.

Anh Khương nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Em chưa đọc trang nào mà. Sao lại đòi về?

Tôi im lặng không nói gì. Anh ra bãi lấy xe. Suốt đoạn đường về nhà hai anh em không nói với nhau lời nào.

Từ sau lần ông nội ghé thăm, ba tôi có vẻ biến thành người khác, mặc dù trước mặt chúng tôi ông vẫn cười nói vui vẻ, thỉnh thoảng ông vẫn buông ra những câu bông đùa khiến anh em tôi cười ngặt nghẽo. Ắt hẳn tôi cảm thấy đằng sau những tiếng cười đó dường như chất chứa một nỗi buồn u ất. Ông thường rời nhà từ lúc sớm và trở về rất muộn, có khi, đến tận nửa đêm. Chúng tôi bắt đầu quen dần bữa tối chỉ có ba người.

- Mẹ ạ, dạo này con thấy ba kỳ lắm.

Mẹ gấp thức ăn cho anh Khương vừa ngược mắt nhìn tôi:

- Con thấy như vậy sao?

Tôi gật đầu:

- Vâng, dường như ba có chuyện phiền toái trong lòng..

Mẹ nạt ngang:

- Con chỉ khéo duy diễn lung tung. Dạo này cơ quan nhiều việc ba phải tranh thủ làm thêm buổi tối.

- Ắt hẳn, chẳng lẽ ngày nào cũng vậy? Ắt hẳn lần con ngửi thấy ba thở ra toàn mùi rượu.

- Ba con phải tiếp khách. Cuối năm khách khứa liên miên.

Khách uống rượu thì ba con cũng phải uống chứ. Quy tắc xã giao đó con phải biết chứ.

Tôi không thể bắt bẻ những lý lẽ của mẹ. Ắt hẳn rõ ràng có điều gì bất ổn bên trong, mà mẹ cũng cố tình giấu tôi.

Ăn cơm xong, chúng tôi tản ra mỗi người một hướng. Tôi về phòng mình lấy bài vở ra học. Trong tất cả các môn học tôi ghét nhất môn địa lý, bởi môn này rất khó học thuộc. Tôi cứ lẫn lộn giữa kinh tuyến với vĩ tuyến, thời gian chênh lệch giữa hai cực trái đất. Tôi cũng không sao nhớ được những ký hiệu, màu sắc biểu tượng rồi rắm. Tôi thầm ước ao, giả như không có môn học này lũ học sinh chúng tôi sẽ hạnh phúc biết bao.

Học bài xong, tôi xuống phòng khách xem ti vi. Lúc này ti vi đang phát bộ phim hài của Mỹ. Mẹ tôi cũng đang có mặt ở đây. Tôi bước đến ngồi xuống bên cạnh mẹ. Mẹ vừa dán mắt vào màn hình vừa nói chuyện với tôi:

- Đã thuộc bài chưa mà xuống đây?
- Thuộc rồi. – tôi đáp liêu, thật ra môn địa lý tôi chưa thuộc lắm, có vài chỗ bị vấp:- Phim chiếu lâu chưa mẹ?
- Mới chiếu được khoảng mười phút. Con đã đánh răng rồi

chưa?

- Rồi, - tôi đáp:- Ăn cơm xong là con đánh răng liền.

- Anh Hai con đang học bài hay đã ngủ?

Tôi lắc đầu:

- Con không biết. Con thấy phòng anh Hai không mở đèn.

- Có lẽ, anh con mệt quá đi ngủ sớm rồi. Đêm qua, anh con hầu như thức trắng cả đêm để học bài.

- Sao anh Hai học nhiều vậy, mẹ?

Mẹ giải thích:

- ă ăm cuối cấp bài vở nhiều lắm. Thấy anh con học hành vất vả quá, mẹ thương đứt ruột. Vượt qua kỳ thi này mẹ sẽ cho cả nhà đi du lịch một chuyến xả hơi. Con cũng đi nghỉ sớm đi, trẻ con không được thức khuya.

Tôi nũng nịu:

- Lúc nào mẹ cùng xem con là trẻ con! Xem xong bộ phim con ngủ.

- Mười ba tuổi không phải trẻ con là gì. Con nhỏ này giỏi lý sự ghê nhỉ! – mẹ đưa ngón trỏ day day lên trán tôi.

Tôi cười vang. Chúng tôi vừa xem phim vừa cắn hạt dưa. Mẹ tôi chốc chốc lại xem đồng hồ và có vẻ sốt ruột.

- Ba về muộn quá, mẹ nhỉ?

Mẹ im lặng, gương mặt thoáng buồn. Trên ti vi đang diễn ra tình huống gây cười nhưng cả tôi và mẹ đều im lặng. Chuông đồng hồ gõ nhịp mười tiếng đều đặn. Mẹ nói lẩm bẩm, mười giờ rồi.

Tôi ngáp vặt mấy cái. Mẹ giục tôi đi ngủ nhưng tôi muốn xem nốt bộ phim:

- Phim, sắp hết rồi mà, mẹ.

Mẹ nhìn tôi trách yêu:

- ả gủ trể thế nào sáng nay cũng dậy muộn cho mà xem. Con gái lớn đầu, khó dạy quá không biết.

Tôi cười cười:

- Tại con giống mẹ đấy!

Mẹ phì cười:

- Cô chẳng giống tôi điểm nào cả. Cô giống lão Lập nhà này.

- Con giống ba, mẹ không thích sao?

- Thích cái nời gì! Chỉ mỗi mình ba con mẹ đã rầu sầu mình rồi. Hết phim rồi đi ngủ đi.

Tôi đứng dậy chưa kịp bước đi thì bên ngoài có tiếng gọi cửa, lại là âm thanh kéo nhựa của ba tôi:

- Mở cửa! Mở cửa! Làm gì mà lâu thế?

Mẹ tôi bực mình đứng dậy, bước ra mở cửa. Ba tôi đã say quá, ông không thể dắt nổi chiếc xe vào nhà.

Mẹ tôi giúp ba đẩy xe vào. Ông đi thẳng vào phòng khách rồi gieo người nặng nề xuống bộ ghế xa lông. Ba hướng ánh mắt đờ đẫn về phía tôi.

- Sao giờ nay con chưa ngủ? Lấy cho ba cốc nước, khát quá. Tôi lại tủ lạnh lấy nước cho ba. Ba cầm lên, lại đặt xuống rồi ôm mặt khóc rung rức. Mẹ tôi cần nhằn:

- Mỗi lúc anh càng trở nên bệ rạc. ả gày nào cũng nốc đầy bụng rượu rồi khóc lóc như trẻ con. Tôi cũng chán lắm rồi. Mẹ tỏ vẻ mệt mỏi. Tôi đưa mắt nhìn ba. Đạo này, ba khác nhiều quá, ba gầy hơn và có vẻ buồn nhiều.

- Bé Vy đi ngủ, - mẹ tôi ra lệnh. Đoạn mẹ day mặt về phía ba:- ả ếu anh cảm thấy rượu có thể giải quyết được tất cả thì cứ việc uống, uống đến chừng nào chết thì thôi.

- Mặc xác tôi! – ba gào lên:- Tôi không muốn ai quan tâm đến tôi cả. ả ếu chán tôi, cô cứ việc đi ra khỏi nhà này!

- Anh không phải đuổi. Tôi cũng chẳng muốn nấn ná trong ngôi nhà này nữa, nếu không có lũ trẻ tôi đã ra đi từ lâu rồi. Chồng với con!

Thế là xảy ra cãi vã. Tôi chán nản trở về phòng mình. Lát sau tôi nghe tiếng khóc của mẹ. Mẹ tôi vốn là người mau nước mắt. Tự nhiên tôi nhớ đến chuyện anh Khương bỏ nhà ra đi. Giả như tôi đừng nói ra, có lẽ, bây giờ ba mẹ tôi đang sốt vó đi tìm và chẳng có thời gian để cãi nhau, tôi nhủ thầm rồi chìm dần vào giấc ngủ.

Tỉnh dậy, ba tôi có vẻ biết lỗi, ông tìm cách bắt chuyện với mẹ nhưng mẹ tôi chẳng thêm đả động đến, bà im lặng thực hiện phận sự của mình với gương mặt vô cảm. Thỉnh thoảng mẹ ném về phía ba những cái nhìn khinh bỉ.

Anh Khương thường rời nhà sớm hơn mọi người, đơn giản là anh đi bằng xe đạp. Mẹ tôi cho tiền mỗi ngày chỉ đủ ăn sáng và gửi xe. Mỗi tuần, ba tôi lén cho anh một ít tiền để tiêu vặt. Tất nhiên mẹ không biết chuyện này. Thỉnh thoảng tôi cũng xin tiền anh Khương và bao giờ anh cũng cho tiền một cách vui vẻ.

- Bao nhiêu đây đủ không, nhóc?

- Anh lớn hơn em bao nhiêu mà gọi em là nhóc? Em giận rồi, chẳng cần tiền của anh nữa.

Anh phì cười:

- Thôi mà, nhóc, tại anh quen miệng rồi, để từ từ anh sửa.
Lời hứa của anh như cá trê chui ống. Anh vẫn gọi tôi là nhóc.
Đồ nhóc con. Tôi ghét cay ghét đắng cách gọi này. Bỗng dưng
tôi nhớ đến chú Trọng. Chú vẫn thường gọi tôi là nhóc.
Ba đưa tôi đi học. Hôm nào có thời gian, ba đưa tôi đi ăn sáng.
Ba thích ăn món mỳ hoành thánh. Tôi không món ấy. Tôi thích
món hủ tíu ả am Vang.

- Chú Trọng cũng rất thích món mỳ hoành thánh – ba nói.
- Sao lâu quá không thấy chú Trọng đến nhà mình vậy, ba?
Con nhớ chú ấy quá hà!

Ba im lặng, mắt nhìn mông lung, nén tiếng thở dài rồi lẳng
sang chuyện khác:

- Ăn nhanh đi con kéo trễ giờ vào lớp.

Không khí bữa ăn bỗng trở nên nặng nề kém vui. Tôi muốn
biết thêm nhiều điều về chú Trọng, nhưng thấy ba buồn nên
không tiện nói.

- Sao ba uống rượu hoài vậy?

- Tại ba buồn.

- Ba buồn chuyện gì? Có phải ba buồn mẹ không? Tại sao ba
lại buồn mẹ? Con thấy mẹ chẳng có lỗi gì cả. Thỉnh thoảng con
thấy mẹ ngồi khóc một mình. Tất cả là tại ba đấy. Con thấy
anh Hai cũng buồn.

Ba thốt lên ngạc nhiên:

- Có chuyện đó nữa à? Ba sai rồi. – ba đưa tay ôm lấy mặt rồi thở hắt ra một cái:- Ba hứa từ nay sẽ giảm bớt rượu chè.

Tôi nói như reo:

- Ba hứa với con rồi đấy nhé. ả gười lớn là không được nuốt lời đâu.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 16

Dù sao ba tôi cũng đã thực hiện lời hứa của mình, ông đã giảm bớt rượu dù không phải dễ dàng gì. Mỗi tuần chỉ uống một hai lần chứ không như lúc trước ngày nào cũng uống. Và ông cũng không uống nhiều như mọi khi, còn biết chừa đường về nhà và giữ tư cách đúng mực. ả hững trận cãi vã giữa mẹ và ba giảm dần rồi ngưng hẳn. Tôi không mong gì hơn thế. Anh Khương cũng rất vui. Buổi tối anh chở tôi đi ăn chè thập cẩm ở quán nằm cạnh nhà:

- Có vẻ ba mẹ đã hòa bình trở lại.

Tôi khẽ gật đầu:

- Em cũng nghĩ như vậy. Hy vọng lần này ba mẹ sẽ không cãi nhau nữa.

- Ừ, mỗi lần nghĩ đến ba mẹ cãi nhau là anh lại muốn bỏ nhà đi thêm lần nữa. ả ếu đi, lần này nhất định anh sẽ không để ba mẹ

dễ dàng tìm thấy như lần trước. Anh sẽ không tiết lộ với bất kỳ ai, kể cả em. Tại em mà hỏng kế hoạch của anh.

Tôi lảng sang chuyện khác:

- Anh Hai có nhớ chú Trọng không?

Anh gật đầu:

- Ờ hớ chứ. Chú ấy rất tốt với nhà mình.

- Anh có ý định đi thăm chú ấy không?

Anh suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Có, Chủ nhật này anh em ta sẽ đến nhà chú ấy nhé? Em đừng hé răng để ba mẹ biết chuyện này.

- Tất nhiên rồi. Em cũng muốn gặp chú Trọng để hỏi cho ra lẽ, tại làm sao chú ấy không đến nhà mình nữa. Tại sao ba mẹ lại có thái độ khác với chú ấy. Chuyện gì đã xảy ra với mọi người. Ồ ời chung, em muốn biết tất cả.

- Vậy thì, đúng tám giờ sáng ngày Chủ nhật tuần này chúng ta sẽ đến nhà chú ấy nhé?

- Gặp được anh em mình chắc chú ấy mừng lắm. – tôi tưởng tượng gương mặt chú ngạc nhiên và rạng rỡ như thế nào khi chú mở cửa ra và nhìn thấy anh em tôi. Tôi thích cái kiểu hấp háy mắt một cách khôi hài của chú.

- Gặp chú em sẽ yêu cầu những gì? – anh hỏi.

Không cần suy nghĩ tôi đáp liền:

- Tất nhiên, em sẽ bảo chú ấy dẫn anh em mình đi ăn kem, sau đó vào nhà sách đọc truyện tranh. Còn anh thì sao? ả hắt định anh sẽ đề nghị chú ấy đưa đến công viên, chứ gì?

Anh Khương lắc đầu:

- Anh không thích đi chơi công viên nữa. Anh đã lớn rồi không còn thích hợp với những trò chơi công viên nữa, có lẽ, anh sẽ đề nghị chú ấy đưa đến nhà văn hóa thanh niên xem ca nhạc, biểu diễn thời trang, hoặc đi câu cá, xem đá bóng, xem phim. ả ếu chú ấy bận thì đơn giản là chú cháu ngồi bên cạnh nhau cùng tán gẫu để giết thời gian, thế thôi. Anh thích nghe chú kể chuyện. Phải thừa nhận là chú kể chuyện rất hay, nghe hoài mà không thấy chán.

Tôi gât đầu tán đồng:

- Đúng vậy, cũng là câu chuyện như thế nhưng qua cách diễn tả của chú mọi thứ trở nên hấp dẫn vô cùng. Chú có tài làm cho người nghe phải nín thở. Tại sao chú không lấy vợ, anh nhỉ?

- Anh cũng không biết. Đôi khi chú có vẻ khó hiểu. Có lần, anh từng nghe ba kể lại, chú ấy đã từng chuẩn bị lấy vợ nhưng không hiểu sao cuối cùng mọi việc lại không thành.

Tôi thốt lên ngạc nhiên:

- Ô, có chuyện đó nữa à! Vậy mà, em chưa từng nghe chú ấy nói đến bao giờ cả. Em thấy chú có vẻ dửng dưng với phụ nữ.

Trong những câu chuyện hàng ngày chú ấy chẳng bao giờ nhắc đến phụ nữ.

Anh Khương cầm thìa vét những hạt đậu cuối cùng trong cốc:

- Ai lại kể chuyện này cho trẻ con nghe bao giờ. Đó là chuyện của người lớn, anh em ta cũng không nên biết làm gì. – Ăn xong cốc chè, anh đặt cốc xuống rồi đưa mắt nhìn tôi:- Em ăn thêm cốc chè nữa nhé?

- Thôi, em ngán rồi. ă ếu anh thích thì gọi thêm một cốc cho mình.

.- Ăn một mình buồn lắm. Vả lại anh cũng đã no rồi. Lúc chiều anh ăn những bốn bát cơm lai tráng miệng bằng hai quả chuối. Bụng anh no căng rồi chẳng chứa được thứ gì nữa.

ă gười phục vụ mang ra hai cốc nước đá bào nhuyễn. Tôi đổ nước vào đây rồi đưa cho anh một cốc:

- Uống nước xong mình về anh nhỉ?

Anh Khương gật đầu:

- Ừ, về thôi. Anh còn nhiều bài tập phải làm. – Đoạn anh lấy tay che miệng ngáp vặt mấy cái:- Buồn ngủ quá. Thi tốt nghiệp xong, anh sẽ ngủ luôn ba ngày ba đêm cho đã mắt thì thôi.

- Thì những ngày nghỉ anh cứ việc ngủ thoải mái có ai cấm đoán anh đâu.

- Em không thấy những ngày ấy anh thậm chí còn bận rộn hơn những ngày thường nữa là đằng khác. Buổi sáng anh phải đi học thêm môn toán. Buổi chiều môn Anh văn. Tối học thêm môn lý, rồi còn phải chuẩn bị bài cho ngày hôm sau, rồi tinh cả lên, đến nỗi anh chẳng còn thời gian để thở..

Tự nhiên tôi hỏi một câu lảng vảng:

- Anh Hai ơi, anh đã có bạn gái chưa?

Anh nhìn tôi ngơ ngác rồi bỗng cười phá lên:

- Sao em lại hỏi anh câu ấy? Bộ trông mặt anh giống người đã có người yêu lắm hả?

- Không phải, tại em thấy nhiều người cũng độ tuổi như anh đã có người yêu nên mới hỏi thế.

- Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Việc trước mắt của anh là vượt qua kỳ thi tốt nghiệp và đủ điểm để vào đại học.

Em toàn hỏi anh những câu quá bất ngờ.

- Anh sẽ có người yêu chứ?

Anh xòe bàn tay đặt lên đầu tôi và lắc lắc mấy cái:

- Xong rồi, mình về thôi, nhóc con ạ. Ồ ời chuyện với em chỉ tốn thời gian.

Tôi lắc đầu:

- Ồ hưng em chưa muốn về. Em muốn ngồi lại thêm thêm chút nữa. Ở đây Thật dễ chịu. – tôi nhìn anh cất giọng nghiêm

trọng:- Anh sẽ thi vào khoa công nghệ thông tin chứ?

Đang vui, anh bỗng trở nên chán nản:

- Có lẽ như thế. Thật tình anh không thích công việc này. Dù sao đó cũng là ý muốn của ba mẹ.

- Không thích thì thi vào để làm gì? Tại sao người ta không thể sống theo ý thích của mình chứ? Tại sao anh không dám nói thẳng với ba mẹ chuyện này. Anh có cần em nói giúp không?

- Vô ích thôi, chẳng hy vọng gì đâu, bởi anh biết mọi người sẽ không đồng ý. Anh đã vài lần nói bóng gió thích nghề nhà giáo và lần nào cũng bị ba gạt phắt đi. ba bảo nghề bán cháo phở đó bạc bẽo lắm lại thu nhập với đồng lương chết đói. Ba muốn anh trở thành một giám đốc công ty phần mềm danh tiếng tương tự như ông Bill Gate bên nước Mỹ. Buồn cười quá phải không em. – Im lặng một lúc. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt giễu cợt:- Anh thật sự ngạc nhiên, sao hôm nay em nói chuyện giống hệt bà cụ non.

Tôi phì cười:

- Trông em giống bà cụ lắm hả, anh Hai?

Anh gật đầu, neho mắt nhìn tôi tinh nghịch:

- Ủ, giống lắm, em là bà cụ non chưa trưởng thành. Thôi, anh em mình về kéo ở nhà ba mẹ sốt ruột, anh em mình đi chơi

cũng lâu rồi.

Chúng tôi trở về nhà. Vừa bước vào nhà, chúng tôi đã nghe tiếng mẹ sang sảnh từ phòng khách vọng ra. Ba đang ngồi đối diện với mẹ, người rũ xuống như tàu lá héo. Mẹ nhìn cha bằng cái nhìn phán xét của một quan tòa nghiêm khắc trước tội nhân:

- Càng lúc em càng khinh bỉ...- mẹ chưa nói hết câu vừa nhìn thấy chúng tôi đã lãng sang chuyện khác:- Hai anh em đi đâu mãi giờ này mới về.

Ba đưa mắt nhìn tôi ngượng ngùng rồi day mặt sang hướng khác. Tôi và anh Khương bước thẳng lên phòng mình. Mẹ khinh bỉ ai, tôi nhủ thầm, nếu người ấy không phải là ba? Ba đã phạm những sai lầm gì khiến mẹ phải nặng lời đến thế. Và tại sao ba lại ngồi im cam chịu cơn thịnh nộ của mẹ? Bao nhiêu câu hỏi cứ ám ảnh tôi suốt buổi tối. Tôi tự nhiên cảm thấy ghét mẹ và tội nghiệp cho ba.

Cứ thế ba mẹ tôi trở thành những diễn viên hoàn hảo. Trước mặt con cái họ đóng vai hạnh phúc thật tròn trịa, và khi khuất mắt chúng tôi chỉ còn lại là sự đổ vỡ và căm ghét lẫn nhau. Có

lúc, tôi thầm mong mình chóng lớn để rời khỏi ngôi nhà này.
Cũng như anh Khương, tôi sẽ đi thật xa để không ai có thể tìm
kiếm được.

Chưa bao giờ tôi chán ngôi nhà của mình như lúc này.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 17

Hôm sau, do cô giáo dạy văn bị viêm ruột thừa nên lớp tôi được nghỉ hai tiết cuối. Cả lớp đến bệnh viện thăm cô nhưng không gặp do cô còn đang nằm trong phòng hồi sức. Tôi gọi điện thoại về nhà để mẹ đến đón nhưng do ông nghe bị chên nên không liên lạc được, cuối cùng, tôi đành vẫy xe ôm về nhà. Ắnh cánh cửa không khóa tôi biết mẹ đang ở trong nhà. Tôi rón rén bước vào định làm cho mẹ bất ngờ. Không thấy mẹ trong phòng khách, tôi bèn xuống thẳng nhà bếp. Và cảnh tượng đập vào mắt khiến tôi sững sốt. Mẹ đang ngồi gục đầu xuống bàn, mái tóc rối bù phủ xuống tung tóe. Ắnh đôi vai mẹ run lên bần bật, tôi đoán, là mẹ đang khóc. Trên bàn là chai rượu đang uống dở. Điều thuốc ngún khói đặt trên chiếc gạt tàn thuốc lá. Tôi ngơ ngác tự nhủ, chuyện gì đã xảy ra. Tại sao mẹ lại uống rượu và hút thuốc lá? Mẹ nghiện những thứ ấy từ bao

giờ? Và tại sao mẹ lại khóc.

Tôi nép vào bức vách để quan sát. Mẹ khóc một lúc lâu bỗng ngẩng lên, tôi thấy gương mặt mẹ đầm đìa nước mắt, rồi mẹ vơ lấy chai rượu tu ừng ực như người sắp chết khát. Mẹ có vẻ đã say, gương mặt đỏ ửng hết sinh khí:

- Trời ơi, tại sao ông nỡ đày đoạ chúng tôi như vậy? Chúng tôi nào có lỗi lầm gì mà phải hứng chịu sự trừng phạt khủng khiếp như thế? Ông có mắt mà cũng như mù! *Mù! Thương để mù! Thương để tội nguyên sinh ra những đứa con tội nguyên!* Ha! Ha!

Mẹ cười rũ rượi như người tâm thần. Rồi mẹ cầm lấy điều thuốc đưa lên miệng bập bập mấy cái. Ầ ừ ừ làn khói trắng đục từ miệng mẹ bay ra lờn vờn khắp phòng. Mẹ lại khóc. Lần này tiếng khóc bật lên thành tiếng. Tiếng khóc nghe như tiếng sói tru trắng. Tôi thấy thương mẹ quá. Mẹ ơi, mẹ có nỗi khổ tâm gì không thể giải bày?

Tôi chạy vội về phòng mình khóc nức nở. Tôi không muốn xuất hiện trước mặt mẹ, tôi không muốn mẹ phải khó xử và nhìn thấy mẹ trong bộ dạng thô thảm như thế.

Buổi tối, cả nhà quây quần bên mâm cơm. Ba mẹ tôi tiếp tục vai diễn hạnh phúc của mình để đánh lừa con cái. Mẹ liên tục gấp thức ăn cho mọi người, vừa nói chuyện vui vẻ. Tôi không

thấy bóng dáng của người đàn bà đau khổ lúc chiều. Ba cũng thế, ông vừa và cơm vừa kể vài mẩu chuyện vui trong cơ quan. Không khí bữa ăn tối ấm cúng một cách giả tạo. Tự nhiên tôi thấy đắng nghét trong cổ họng. Tôi thấy thương cho bản thân và anh Khương. Hai anh em chúng tôi bỗng trở thành những khán giả bất đắc dĩ buộc phải xem màn kịch vụng về.

- Chủ nhật tuần này cả nhà ta sẽ đi chơi thảo cầm viên nhé? – ba nói:- ả ghe bảo trong ấy có thêm nhiều giống lan mới rất đẹp.

Mẹ lập tức gật đầu tán đồng:

- Phải đấy, cả nhà ta lâu rồi chưa đi dã ngoại. Ở nhà mãi cũng tù túng. – mẹ đưa mắt nhìn tôi:- Mẹ sẽ chuẩn bị sẵn đồ ăn thức uống, chúng ta sẽ chơi đến chiều. Các con có đồng ý không?

- Con không thích đi đâu cả. Con chỉ thích ở nhà.

- Tại sao vậy, con gái? – ba nhìn tôi trìu mến:- Con không muốn trở thành đồ cổ đấy chứ. Sau những ngày học hành vất vả cũng cần đi đây đó thư giãn, thay đổi không khí nữa chứ.

Tôi lắc đầu một cách cương quyết:

- ả hưng con không thích. Mọi người cứ đi, còn con ở nhà!

Anh Khương nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao hôm nay trông em lạ thế? Có chuyện gì à? ả ếu không có chuyện gì tại sao em không đi cùng mọi người?

Tôi lắc đầu:

- Em phải ở nhà để học bài. Anh biết rồi đó, học sinh lớp tuyển nên giáo viên chủ nhiệm cho rất nhiều bài tập.

- Anh còn bận hơn em nữa là. Thôi, đừng có làm nũng nữa. Không có em buồn lắm, anh chẳng muốn đi nữa.

Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt khó chịu:

- Con gái càng lớn càng khó dạy. Tính khí cứ thay đổi thất thường như thời tiết chẳng biết đâu mà lần. Thôi, chuyện đi chơi khi khác hãy bàn đến. Ăn cơm đi.

Buổi tối, anh Khương gõ cửa phòng tôi, trong lúc tôi học bài:

- Anh vào được không?

Tôi cất vở vào cặp. Vừa bước vào anh nói liền:

- Hôm nay em có chuyện gì không vui phải không?

- Sao anh lại hỏi vậy?

- Ờ hình là biết thôi mà. Em không che giấu được cảm xúc của mình, vui hay buồn đều thể hiện qua cử chỉ, nét mặt.

Tôi kể cho anh nghe những việc nghe thấy lúc chiều. Ờ nghe xong, anh ngồi trầm ngâm một lúc lâu:

- Tại sao mẹ lại như thế nhỉ? Chưa bao giờ anh thấy mẹ uống rượu cả. Rõ ràng chuyện của ba mẹ ngày càng phức tạp.

Anh định giải quyết như thế nào? Em nghĩ, đây không phải là lần đầu tiên mẹ uống rượu, có lẽ, mẹ đã uống nhiều lần trước

đó. Em thấy lo cho mẹ quá.

- Anh cũng thế. Hiện tại anh chưa biết phải làm sao. – Suy nghĩ một lúc anh Khương nói:- Theo anh, chúng ta nên cho ba biết chuyện này.

- Liệu có ổn không, anh Hai? Anh có chắc là ba mẹ sẽ không cãi vã to tiếng vì chuyện này chứ?

Anh Khương lắc đầu:

- Làm sao anh biết được. ả hưng chúng ta không thể im lặng như thế. Cần phải nói cho ba biết, nhóc ạ.

- Ai sẽ làm việc này? Anh hay em?

- Em là người chứng kiến, vì thế, em nói sẽ tốt hơn anh. Với lại có vẻ ba thương em hơn anh.

Suy nghĩ một lúc, tôi gật đầu đồng ý:

- Được rồi, em sẽ nói. Anh thấy khi nào là tiện nhất?

- Chuyện này không thể để kéo dài, em nên nói càng sớm càng tốt. Chuyện gì đã xảy ra với nhà mình, em nhỉ? Chán quá.

- Sáng nay, em sẽ nói lúc ba đưa em đi học, được không, anh Hai?

- Được. Thôi, anh về phòng mình đây. Em có xem ti vi không? Tối nay có phim Trung Quốc rất hay. Bộ phim này anh không xem từ đầu nhưng thấy tình tiết cũng rất hấp dẫn.

Tôi lắc đầu:

- Em chẳng còn hứng thú để giải trí nữa. Có lẽ, em sẽ ngủ sớm.
Anh Hai đi khỏi, tôi liền tắt đèn đi nằm. Tôi tưởng tượng đến
gương mặt kinh ngạc của ba khi nghe tôi kể chuyện của mẹ.
Thượng đế thật nguyên sinh ra những đứa con thật nguyên, câu
nói của mẹ cứ ám ảnh tôi.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 18

- Có chuyện đó nữa à? – ba giật mình thốt lên suýt đánh rơi đôi đũa trên tay. Vài người cùng ăn phở trong quán đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn ba:

- Con biết chuyện này từ bao giờ?

- Chiều hôm qua. Mẹ vừa uống rượu vừa khóc cười một mình. Trông mẹ lạ lắm. Mẹ bảo *Thượng đế mù đui. Thượng đế tật nguyên, sinh ra những đứa con tật nguyên.*

Kể từ lúc đó, ba thôi không ăn nữa mà ngồi trầm ngâm một mình. Gương mặt ba lộ vẻ đau đớn tuyệt vọng. Hai người, một nam, một nữ từ ngoài bước vào ngồi cùng bàn với chúng tôi. Họ có vẻ rất vui, nói chuyện luôn miệng. ả người đàn ông gọi bát tái gân, người đàn bà gọi món gầu nạm.

- Con ăn xong rồi. Ba đưa con đi học, trễ rồi.

Đến ngã tư gặp tín hiệu đèn đỏ, không hiểu sao ba không dừng

lại mà tiếp tục vù ga lao lên phía trước. Đi được một đoạn chừng mười chục mét thì có tiếng còi của cảnh sát giao thông.

- Anh đã phạm lỗi vượt đèn đỏ. Đề nghị anh cho xem thẻ đăng ký mô tô xe máy và giấy phép lái xe.

Tất nhiên ba bị phạt. Và cũng vì chuyện này mà tôi vào lớp muộn mất năm phút. Tiết kiểm tra Anh văn hôm đó, tôi chỉ được điểm sáu, mặc dù trước đó tôi đã hoàn thành rất tốt những bài tập mẫu ở nhà. Tại sao tôi có thể làm sai những bài tôi đã thuộc lòng?

Buổi chiều, ba đến đón tôi. Trông thần sắc ba không được tốt. Ông đón tôi bằng nụ cười méo xệch. Gương mặt như già đi trăm tuổi. Tôi kể vài câu chuyện trong lớp nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Có vẻ, ba đang lo nghĩ điều gì.

Về đến nhà đã thấy mẹ dọn cơm chờ sẵn. Vẻ mệt mỏi hiển hiện trên gương mặt thiếu ngủ. Tôi phát hiện chai rượu trên kệ đã vơi đi một nửa. Mẹ lại uống rượu nữa rồi, tôi nghĩ thầm.

Bữa cơm tôi diễn ra muộn hơn mọi ngày do anh Khương đi học thêm về muộn. Chúng tôi dường như im lặng trong suốt bữa ăn. Thỉnh thoảng tôi thấy ba liếc mắt nhìn mẹ như muốn nói điều gì đó. Mẹ ăn chỉ mỗi bát cơm thì buông đũa, nói là không thấy đói. Hôm nay có món sườn xào chua ngọt, món mà tôi rất thích nhưng tôi chỉ ăn vài miếng rồi thôi. Tôi cảm thấy

cổ họng đắng ngắt như vừa trải qua cơn sốt, không nuốt trôi thứ gì cả.

Ăn xong, tôi giành phần rửa bát. Ba mẹ tôi ngồi uống trà trong phòng khách. Tôi chẳng nghe hai người trao đổi với nhau lời nào. Rửa bát xong, tôi trở về phòng mình học bài. Ba mẹ tôi vẫn ngồi đối diện nhau và im lặng.

Khoảng chín giờ tối, chuông điện thoại đổ dồn, tôi nhấc máy. Từ đâu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc. Tôi nhận ra ngay tiếng của nội:

- Bé Vy phải không? ă ội đây. Cả nhà có khỏe không?

- Dạ, - tôi đáp:- vẫn khỏe.

- Ba mẹ cháu vẫn vui vẻ với nhau chứ?

Tôi im lặng nén tiếng thở dài.

- Sao cháu không trả lời? Có chuyện gì xảy ra phải không?

- Không, nội ạ, - tôi đành nói dối:- ba mẹ cháu vẫn vậy. Có chuyện gì không, ông nội?

- Bảo ba cháu đến gặp nội.

Tôi đặt máy xuống rồi đi tìm ba. Vừa nghe nhắc đến nội, gương mặt ba đột nhiên biến sắc. Tôi không biết hai người trao

đôi với nhau điều gì, chỉ biết rằng sau cuộc điện đàm, ba có vẻ không vui, ông liên tục hút thuốc lá và ngồi im như tượng gỗ.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 19

Sáng Chủ nhật chúng tôi không đi ăn ngoài quán như mọi khi mà điêu tâm tại nhà. Tối hôm trước, mẹ đã mua giò heo về hầm kỹ, sáng ra chỉ việc cho hoành thánh vào, nêm thêm chút mắm muối, gia vị là có cái ăn. Mẹ múc cho mỗi người một bát. Tôi không ăn được hành lá và tiêu cay:

- Chóc nữa con với anh Hai sẽ đi nhà sách.

Mẹ gật đầu:

- Đi đâu thì đi nhưng nhớ phải về trước bữa ăn. Hai đứa định mua sách gì?

Anh Khương nhanh nhẩu đáp:

- Con cần tìm vài quyển luyện thi đại học.

Tôi tiếp lời:

- Con vào đây cốt chỉ xem truyện tranh thôi.

Ba ngược mắt nhìn chúng tôi:

- Hai đứa có tiền chưa? Có cần ba cho thêm một ít để tiêu vặt không?

Anh Khương đáp:

- Con còn tiền. – Đoạn anh nhìn tôi và giục:- Bé Vy ăn nhanh lên. Anh ăn gần xong rồi đây.

Mẹ dặn:

- Hai anh em đi đường cẩn thận kẻo bị tai nạn đấy nhé. ả ếu ề xảy ra chuyện gì mẹ sẽ tịch xe chiếc xe đấy. Mẹ nói thật chứ không phải mẹ dọa suông đâu nhé.

Tôi thay đồ mới rồi chào ba mẹ. Anh Khương mặc chiếc áo thun chui cổ bó sát thân hình, nom anh gầy hơn mọi ngày.

- Anh còn nhớ đường đến nhà chú Trọng không?

- Trời ạ, đã đến nhà chú ấy không biết bao nhiêu lần, làm sao anh có thể quên cho được. Anh thậm chí có thể nhắm mắt đi thẳng một mạch đến đấy nữa là..

Tôi băn khoăn:

- Không biết chú ấy có ở nhà không nhỉ? Em lo chú đi vắng.

- Bây giờ hãy còn sớm, chắc chú ấy chưa ra ngoài đâu. Chú Trọng thường dậy rất muộn vào những ngày nghỉ, em không nhớ sao.

- ả hớ, nhưng em vẫn cứ lo không gặp được chú. Mình có cần mua quà cho chú ấy không, anh Hai?

Anh Khương lách xe tránh chiếc ô tô đi ngược chiều rồi cặp sát bên lề:

- Quà cáp gì. Anh em ta đâu có xa lạ gì với chú. Vả lại, mình đâu biết chú ấy thích những thứ gì mà mua?

- Ủ, nếu chú Trọng giữ anh em mình ở lại ăn cơm, anh nghĩ sao?

- Tất nhiên chúng ta phải từ chối. Em không muốn ba mẹ biết chuyện lén lút của hai anh em của mình chứ.

- Anh nói cũng phải. Mẹ biết thế nào cũng mắng một trận nên thân, thậm chí còn có thể bị phạt đòn nữa là.

- Em đã kể chuyện mẹ với ba chưa?

- Rồi, ba chỉ im lặng và thở dài. Khó hiểu quá.

Sắp đến nơi, tim tôi bỗng đập lên thành thịch. Tôi đoán, có lẽ, giờ nay chú còn đang ngủ. Chú có vui khi gặp được anh em tôi?

Thật thất vọng, khi tôi nhìn thấy ổ khóa to bằng nắm đấm treo mình trên cánh cửa. Không như tôi nghĩ, chú đi vắng.

- Mình về hay ở lại chờ chú ấy? – anh Khương nói.

- Em phải chờ để gặp chú ấy thì thôi. Đã đến đây rồi mà, anh Hai.

Anh Khương dựng xe trước sân. Chúng tôi ngồi phetch trước hiên nhà. Vài người trong xóm đi qua, họ nhìn chúng tôi bằng

ánh mắt hiếu kỳ.

Thời gian trôi đi một cách nặng nề và lâu lắc. Đã gần một giờ trôi qua mà bóng dáng chú vẫn bất tăm. Anh Khương tỏ vẻ sốt ruột, chốc chốc lại xem giờ.

- Hay là mình về, hôm khác lại đến?

Tôi lắc đầu cương quyết:

- Em phải gặp được chú ấy. Có lẽ, chú ấy sắp về rồi. Chờ thêm một chút đi, anh Hai.

Mười giờ, rồi mười một giờ, lòng kiên nhẫn của tôi bắt đầu cạn dần. ả ửng chang chang như đổ lửa. Đã sắp đến giờ cơm trưa.

Mười một giờ, mười phút, một người đàn ông dáng vẻ khắc khổ từ ngoài bước vào. Tôi và anh Khương cùng nép người sang một bên nhường lối. ả gười đàn ông bước đến bên cửa và thò tay vào túi áo tìm xâu chìa khóa:

- Hai cháu tìm ai?

Tôi nhanh miệng đáp:

- Chúng cháu tìm chú Trọng, chủ ngôi nhà này.

ả gười đàn ông nhìn chúng tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cậu Trọng đã dọn đi chỗ khác, hai cháu không biết sao?

Tôi rùng mình như bị điện giật. Mắt tròn xoe vì kinh ngạc:

- Ô, chú ấy đi rồi à? Tại sao chú ấy lại đi.

ả gười đàn ông khẽ lắc đầu:

- Điều này, bác không biết. Cậu Trọng có vẻ rất vội. Bác thuê lại ngôi nhà này. Hai cháu là gì với cậu ấy?

Anh Khương không trả lời câu hỏi của người đàn ông mà hỏi lại:

- Bác có biết chú ấy đi đâu không?

Người đàn ông lắc đầu:

- Không biết. Bác không quan tâm nhiều đến chuyện đó. Có lẽ, cậu ta đi đến một nơi rất xa.

Tôi nói:

- Cháu không nghĩ vậy, chú ấy còn công việc của mình...

- Vậy à? – người đàn ông tỏ vẻ quan tâm:- Ồ ừ biết chỗ làm của cậu ấy thì hai cháu nên đến đấy mà hỏi. Ồ hưng hôm nay là Chủ nhật chẳng cơ quan nào làm việc. Các cháu phải đợi đến mai.

Chúng tôi cảm ơn người đàn ông và ra về. Tại sao chú Trọng dọn đến chỗ khác mà không cho chúng tôi biết. Chuyện gì đã xảy đến với chú?

- Thật sự anh cũng bị bất ngờ như em. Tại sao chú ấy lại làm như vậy nhỉ?

- Anh Hai có nghĩ ba mẹ biết chuyện này không?

Anh Khương suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Anh đoán, ba mẹ đã biết chuyện này. Chắc chắn có điều gì

khuất tất ở bên trong mà chúng ta chưa rõ. Chúng ta sẽ hỏi ba mẹ.

Chúng tôi trở về nhà lúc gần giữa trưa. Ba mẹ tôi ngồi trong nhà ăn và tỏ vẻ sốt ruột. Vừa trông thấy hai anh em chúng tôi, mẹ gắt:

- Mẹ đã bảo đi đâu cũng phải tranh thủ về trước giờ cơm. Để ba mẹ phải đợi cơm như thế, các con không thấy có lỗi sao? Chúng tôi im lặng ăn cơm. Ba hết nhìn anh Khương rồi day sang nhìn tôi:

- Hai đứa có chuyện gì không vui à? Từ lúc về nhà đến giờ không mở miệng nói lời nào. Cứ như thế này, ba mẹ sẽ không cho các con đi chơi nữa.

Mẹ nói:

- Con cái mỗi lúc càng khó dạy. Hai đứa đi đâu từ sáng đến giờ nói thật đi. Mẹ chẳng thấy sách vở đâu cả. Mới tí tuổi đầu đã tập đòi nói dối.

Anh Khương giẫm nhẹ lên chân tôi ngầm ra hiệu tôi đừng nói thật nhưng tôi không làm như thế:

- Chúng con đến nhà chú Trọng. – tôi nói rành rọt từng tiếng. Mẹ đưa mắt nhìn ba. Cả hai cùng im lặng, cử chỉ có vẻ lúng túng.

- Chú Trọng chuyển đến nơi khác, sao ba mẹ không nói cho

con biết? – tôi chực khóc.

Ba và nót phần cơm trong bát rồi vợ lấy cây tăm đưa lên miệng. Ba nói chuyện mà không nhìn chúng tôi:

- Chú ấy đã chuyển công tác khác. Ba mẹ chưa kịp nói với các con.

Thế là hết, tôi không còn hy vọng gặp được chú nữa. Tôi bỗng khóc một cách ngon lành như đứa trẻ bị đòn oan ức:

- Tại sao chú ấy ra đi một cách âm thầm như thế? Tại sao ba mẹ lại cố tình giấu con? Con ghét ba mẹ!

Mẹ tôi gõ mạnh đũa xuống mâm:

- Con học cách nói năng hỗn xược với ba mẹ như thế từ bao giờ vậy, hả? Không phải cứ có việc gì ba mẹ phải có trách nhiệm thông báo cho con cái. Ba mẹ biết việc nào có lợi và việc nào không có lợi.

- ả hưng, chẳng lẽ con biết chuyện ra đi của chú là có hại hay sao? Chú ấy bao giờ cũng tốt với con. Con không thấy có hại ở chỗ nào cả.

Cha đưa mắt nhìn mẹ. Mẹ có vẻ lúng túng vì đã lỡ lời.

- Ăn cơm đi! Không nói đến chuyện này nữa. Từ nay các con đừng nghĩ đến chú Trọng nữa. Mẹ không muốn các con bận tâm nhiều đến con người đó.

Anh Khương xen vào:

- Con không hiểu chuyện gì cả. ả hung, rõ ràng chú ấy rất thân thiết với gia đình ta. Con không thể đối xử với chú ấy như người lạ. Con muốn biết về chú...

- Đã bảo không nhắc đến chuyện này nữa, con có nghe không! Ăn nhanh còn đi học bài. Sáng mai vào lớp làm bài không được thì đừng trách mẹ.

Anh Khương im lặng, và còm lia lịa. Tôi đưa mắt nhìn ba như thăm hỏi. Ba nghiêng người nhìn chiếc quạt bàn đang xoay tít rồi nói bằng quơ:

- Chiếc quạt này khô dầu rồi. Hôm nào phải tháo ra lau chùi và tra dầu vào. Hàng Việt ả am chất lượng cao mà luôn xảy ra trục trặc.

Rồi ba đứng dậy bước lên phòng riêng của mình. Kể từ lúc đó mọi người chỉ cắm cúi ăn, không ai nói với ai câu nào.

Tôi ăn một bát thì ngừng, không muốn ăn nữa. Mẹ nhìn tôi ra lệnh:

- Đưa bát cho mẹ! Ăn thêm bát nữa, đấy là lệnh!

Tôi không hiểu tại sao mẹ tôi nói đến chú Trọng bằng thái độ giận dữ như vậy. Tôi đem thắc mắc ấy hỏi ba, ba khuyên tôi nên tập trung vào việc học, chuyện của người lớn không nên biết làm gì. Tôi không bằng lòng câu trả lời của ba chút nào,

bởi vì, tất những điều có quan hệ gắn bó với tôi. Và tôi cần phải biết.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 20

Ba tôi xin nghỉ phép để đưa mẹ tôi đi Đà Lạt đổi gió. Mẹ tôi nhờ bà ngoại đến trông nhà và chăm sóc chúng tôi những ngày vắng nhà. Bà ngoại, tôi đã gần bảy mươi, tóc bạc trắng nhưng vẫn còn minh mẫn khỏe mạnh. Bà có thói quen so sánh mọi việc ngày nay với ngày xưa bằng giọng rất buồn cười. Và tất cả những gì ngày xưa của bà bao giờ cũng là hay nhất, đẹp nhất. ả goại có vẻ bảo thủ, không thích những thay đổi. ả goại thích xem cải lương và nhai trầu suốt ngày. Tôi không thể hình dung ngoại sẽ sống ra sao nếu không có trầu. Quê ngoại tôi cũng ở Long An, cùng quê nội của tôi. Vì thế, mỗi lần về quê nội tôi đều ghé thăm ngoại. ả goại thường nấu canh cua đồng cho tôi ăn. Mẹ tôi cũng biết nấu canh cua đồng rất ngon nhưng không thể sánh với ngoại. ả goại ăn rất ít, mỗi bữa chỉ ăn lưng bát. Ở dưới quê, mỗi buổi tối, ngoại thường ra nằm trên chiếc chõng

tre kê trước hiên nhà rồi nghe ngoại ngao mấy câu giọng cổ trong những tuồng tích cũ. ả ngoại hát không hay, giọng khàn khàn hụt hơi nhưng tôi vẫn thích nghe.

- ả ngoại ơi, ngoại hát bài Võ Đông Sơn – Bạch Thu Hà cho cháu nghe đi ngoại.

ả ngoại bảo tôi nằm xuống bên cạnh rồi nhắm nghiền đôi mắt và bắt đầu hát

"Biên cương lá rơi Thu Hà em ơi/ Đường dài mịt mù anh không tới nơi...".

ả ngoại hát bằng tất cả sự say mê, dường như quên cả thế giới xung quanh.

Gặp ngoại, tôi vui lắm. Buổi chiều hai bà cháu ra công viên gần nhà hóng mát. ả ngoại xoa đầu tôi khen tôi chóng lớn. Rồi ngoại hỏi tôi về anh Khương, về ba mẹ. Tôi tình thật kể lại tất cả, nghe xong ngoại chỉ im lặng thở dài. Và suốt từ lúc ấy ngoại không nhắc đến chuyện ấy nữa.

Buổi sáng, ngoại dậy sớm chuẩn bị điểm tâm cho anh em tôi. ả ngoại thường nấu món mỳ nước và cơm tấm. Trong lúc chúng tôi ăn cơm, ngoại ngồi bên cạnh gấp thức ăn cho chúng tôi.

- Sao ngoại không ăn? – anh Khương nói.

- ă goại không quen ăn sáng. Ăn vào là no luôn đến chiều.

Chiều nay, hai cháu ăn những món gì, để ngoại còn chuẩn bị đi chợ, nấu nướng.

Tôi đáp liền:

- Tất nhiên là canh cua đồng rồi.

- Được rồi, ngoại sẽ nấu canh cua cho hai cháu, với điều kiện hai đứa phải mang điểm mười về cho ngoại nhé.

Buổi chiều sau khi tan học trở về, mâm cơm được dọn ra, không thấy canh cua đâu cả. Tôi thắc mắc thì ngoại bảo ở chợ hôm nay chỉ bán cua già sẵn, nên không mua.

- Ô, sao lại thế, ngoại – Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:- Mua cua già sẵn, ngoại càng đỡ mất công tốn thời gian già chứ sao.

- ă goại lo, người ta cho lẫn cua chết vào. Thôi, hai cháu ăn tạm món canh ngót vậy nhé.

Canh ngót, ngoại nấu bằng cá khoai. Có một điều tôi lấy làm lạ, cá không bị rã ra như những lần mẹ nấu. Tôi thắc mắc, ngoại giải thích:

- Đợi canh sôi, nêm nếm cho vừa ăn sau đó mới cho cá vào và nhắc xuống ngay lập tức, làm như thế cá sẽ không bị rã ra và

thịt còn ngọt.

Anh Khương thốt lên:

- ả goại quả là một nhà bếp đại tài. Giá như ngày nào cháu cũng được ngoại nấu cho ăn thì sướng biết mấy.

ả goại cười hiền từ:

- ả goại bận nhiều việc không thể ở bên các cháu mãi. Khi nào nghỉ hè, về quê, ngoại nấu cho các cháu ăn đến chán thì thôi.

- Cháu chỉ có thể ăn no chứ không chán được, nhất là món bánh xèo của ngoại.

- Làm bánh xèo rất công phu và tốn rất nhiều thời gian, tuy nhiên quan trọng nhất vẫn là chén nước chấm. ả ước chấm mà không đạt yêu cầu thì cho dù bánh có ngon đến mấy cũng vát.

Cả bữa ăn ngoại giảng giải về cách làm nước chấm như thế nào vừa ngon vừa bắt mắt. ả goại nói rất nhiều nhưng tôi chẳng hiểu được bao nhiêu.

- Con gái mỗi ngày càng lớn phải rành rẽ chuyện bếp núc. Sau này lập gia đình đỡ vất vả tấm thân. Học hành thành đạt là điều cần thiết nhưng không vì thế mà lơ là chuyện nội trợ.

Ăn xong, hai anh em tôi giành phần rửa bát. Anh Khương rửa xà bông, tôi tráng lại bằng nước sạch. Chúng tôi vừa làm việc vừa chuyện trò vui vẻ. ả goại âm thầm quan sát, mắt ngời lên

xúc động:

- Anh em biết yêu thương, nhường nhịn như vậy là tốt. ả hìn thấy hai đứa mà ngoại thăm lo cho ba mẹ các cháu.

Bà đột ngột im lặng, mắt rơm rớm nước. Cả tôi và mẹ đều giống ngoại là mau nước mắt.

Xong việc, anh Khương chở tôi đi mượn đĩa phim cải lương cho ngoại xem. Anh Khương lúng túng không biết chọn phim nào. Tôi suy nghĩ một lúc bèn chọn hai tuồng cải lương *Bên cầu dệt lụa* và *Nửa đời hương phấn*, ngoại rất mê nữ nghệ sỹ Thanh ả ga.

Đêm, ngoại ngủ với tôi. Căn phòng của tôi hơi chật dành cho hai người. Tôi thu gọn các thứ để có thêm chỗ trống. ả goại không quen nằm nệm, tôi vào phòng ba mẹ lấy chiếu trải cho ngoại nằm.

- Mọi ngày cháu ngủ vào lúc mấy giờ?

- Mười giờ.

Hai bà cháu nói chuyện một lúc thì chuông điện thoại reo lên, ngoại ngồi dậy nhắc máy, vừa nói lầm bầm, chắc là ba mẹ cháu từ Đà Lạt gọi về.

Mỗi tối ba mẹ tôi đều gọi điện về hỏi thăm chuyện nhà. Bao giờ mẹ cũng là người gọi trước, sau đó, mẹ nhường máy cho ba. ả gọi tôi vốn tính hà tiện nên chỉ trả lời qua loa rồi cúp máy.

- Ba mẹ cháu có vẻ như rất vui vẻ. ả gọi cũng mừng.

Mẹ cháu có nói khi nào sẽ về không, ngoại?

- Tuần sau, ba mẹ cháu sẽ về. ả gọi cũng sốt ruột quá, ở quê không có người chăm sóc nhà cửa.

- Còn cậu Út với dì Tư nữa chi, ngoại khéo lo xa quá. Cháu muốn ngoại ở luôn trên thành phố với chúng cháu.

- ả gọi phải về, cháu à. Thôi, muộn rồi cháu ngủ đi. Trẻ con không được thức khuya.

- Cháu lớn rồi. ả gọi lúc nào cũng xem cháu là trẻ con!

- Ừ, thì người lớn. ả gọi lớn ngủ đi, mai còn đến lớp.

- Cháu phải ôm ngoại mới ngủ được.

ả gọi nằm xuống cho tôi ôm. Bây giờ đã gần mười giờ đêm.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 21

Ba mẹ tôi về hôm trước, thì hôm sau ngoại cũng về Long An. Chúng tôi trở về cuộc sống thường nhật. Sau chuyến nghỉ mát quan hệ của ba mẹ tôi vẫn không cải thiện được bao nhiêu, mặc dù, thoát nhìn hai người sống có vẻ hạnh phúc, nhưng đây chỉ là thứ hạnh phúc mong manh dễ vỡ. Mẹ tôi vẫn tiếp tục uống rượu, và ba tôi vẫn thu mình trong chiếc kén cô đơn.

- Sao mẹ uống rượu hoài vậy, mẹ?

- Đâu có, mẹ đâu có uống. Con nhìn thấy mẹ uống rượu bao giờ?

- Đêm hôm qua, con thấy mẹ uống rượu trong phòng ngủ của mẹ.

- Con theo dõi mẹ phải không? Ai cho phép con làm việc này?

- Con không theo dõi mẹ, con chỉ tình cờ trông thấy.

Mẹ đưa mắt nhìn tôi như người có lỗi rồi xuống giọng:

- Mẹ buồn quá.

- Tại sao mẹ buồn? Tại ba phải không?

Mẹ im lặng thờ dài:

- Tại Thượng đế. Thượng đế tạt nguyên!

- Mẹ giải thích rõ hơn được không. Con chẳng hiểu gì cả.

Thượng đế tạt nguyên là nghĩa làm sao?

- Đây là chuyện riêng của mẹ, con không nên biết làm gì. Bồn phận của con là phải học hành thật giỏi. Con phải là đứa con gái ngoan của mẹ.

- ả hung con không thể nào tập trung vào việc học nếu ba mẹ cứ kéo dài tình trạng như thế này. Chuyện gì đã xảy ra với gia đình mình hả, mẹ?

Mẹ bỗng nổi cáu:

- Chẳng có gì cả. Con đừng hỏi nữa có được không!

Tôi vung văng bước xuống phòng khách, bật ti vi. Trên vô tuyến đang phát bản tin thời sự. Chán quá, tôi định tắt máy thì bên ngoài có tiếng gọi cửa. Tôi nhận ra tiếng của bác tổ trưởng dân phố:

- Có ba mẹ cháu ở nhà không?

Tôi khẽ gạt đầu, nhường lối cho khách vào nhà rồi đi thẳng lên phòng gọi mẹ:

- Mẹ ơi, có bác tổ trưởng đến tìm.

Mẹ tôi bước ra tiếp khách. Vừa đặt mông lên ghế, bác tổ trưởng nói liền:

- Chúc mừng anh chị! Gia đình anh chị được Khương chọn là Gia đình văn hóa cấp thành phố. Toàn phường chỉ có một gia đình anh chị là được chọn.

Đoạn bác ta chìa ra chiếc phong bì:

- Đây là thư mời. Vinh dự lắm đây! Chủ nhật này anh chị đưa các cháu đến dự theo địa chỉ trong thư nhé. ă hớ ăn mặc lịch sự và đừng đến muộn. Sẽ có quà tặng và giấy khen của lãnh đạo thành phố đây.

Mẹ cầm chiếc phong bì ngấm nghĩa một lúc rồi đặt xuống bàn:

- Tôi nghĩ, Phường nên chọn gia đình khác. Tôi...

Bác tổ trưởng xua tay lia lịa:

- Chúng tôi đã bầu bán chán rồi. Chẳng có gia đình nào xứng đáng bằng nhà anh chị cả. Thôi, tôi về đây. ă hớ đi đúng giờ nhé.

Tôi cười thầm, không ngờ cái hạnh phúc giả tạo của gia đình tôi cũng đánh lừa được bao người khác.

- Con sẽ không đi đâu. Và con nghĩ, anh Hai cũng sẽ như con.

Rốt cuộc, hôm Chủ nhật chỉ có mỗi mình mẹ đi dự. Ba tôi

bảo bạn việc không đến được. Tôi biết, đây chẳng qua chỉ là
cái cớ mà thôi.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 22

Ba tôi bị chứng mất ngủ. Mỗi tối, ông phải dùng thuốc ngủ với liều lượng mỗi ngày một tăng, và cho đến khi tất cả các loại thuốc dần trở nên vô tác dụng. Hậu quả của việc thiếu ngủ kéo dài là ba gầy đi trông thấy, gương mặt hốc hác, mắt thâm quầng trộm lơ. Ba thường hay cáu gắt, quát tháo âm ỉ vì những chuyện không đâu. Trong nhà, vì thế chẳng lúc nào được êm ấm.

Tình trạng ấy kéo dài khoảng hai tháng, bệnh tình của ba chuyển sang giai đoạn trầm trọng. Ba sợ tiếng động xung quanh, sợ ánh sáng và lúc nào cũng có cảm giác có ai đó đang theo dõi mình. Đi khám, bác sỹ kết luận ba bị chứng trầm cảm rất nặng:

- Đây là chứng bệnh rất nguy hiểm, là nguyên nhân gây ra

chúng tâm thần phân liệt. ả gười bệnh cần phải nghỉ ngơi, để cho đầu óc thư giãn...

- Để điều trị căn bệnh này phải mất bao nhiêu thời gian, bác sỹ?

- Một năm hoặc lâu hơn thế nữa. Điều quan trọng là phải uống thuốc đúng thời gian và liều lượng. Tuyệt đối không được ngưng sử dụng thuốc khi chưa có ý kiến của bác sỹ điều trị.

Uống thuốc theo toa bác sỹ, ba ngủ được vài hôm, chưa kịp mừng thì ông lại tiếp tục bị mất ngủ. Bệnh tình diễn biến mỗi ngày càng phức tạp. Có lúc ba liên tục nói nhảm , thậm chí có ý định tự tử.

Mẹ đưa ba đi gặp chuyên gia tâm lý. Không biết kết quả như thế nào, chỉ thấy mẹ có vẻ buồn nhiều và thường ngồi trầm ngâm suy nghĩ hàng giờ liền. Có vẻ mẹ đang suy nghĩ để quyết định một việc hệ trọng. Vài lần tôi muốn hỏi nhưng thấy vẻ mặt quan trọng của mẹ lại ngại không dám hé môi.

Việc học của tôi bắt đầu sa sút. Cả anh Khương cũng trong tình trạng như thế. Ba tôi đang bị bệnh. Mẹ đang lo lắng cho sức khỏe của ba nên chẳng còn thời gian để tâm đến chuyện khác.

Không khí trong nhà lúc nào cũng nặng nề, u ám, nhiều lúc tôi không muốn về nhà nữa.

- Đêm qua ba có ngủ được không?

- Không, - ba lắc đầu thở dài:- Chắc ba sẽ điên lên mất.

Ba ôm đầu rên rỉ. Thương ba, tôi chỉ biết khóc và khóc. Chứng mất ngủ cũng bắt đầu xuất hiện ở mẹ. Và mẹ phải thường xuyên dỗ giấc ngủ bằng rượu.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 23

Buổi chiều, mẹ đón tôi trước cổng trường. Trông thần sắc của mẹ rất tươi tỉnh. Mẹ không đưa tôi về nhà như mọi khi mà rẽ qua chợ mua rất nhiều thức ăn:

- Tối nay, nhà ta sẽ liên hoan một bữa.

Tôi không hiểu, trước tình cảnh bi đát như thế này mà mẹ còn nghĩ đến chuyện liên hoan tiệc tùng quả là chuyện lạ:

- Có chuyện gì vậy, mẹ? ả hà ta có khách à?

Mẹ gật đầu, nhìn tôi mỉm cười:

- Ủ, có khách.

- Ai vậy, mẹ?

- Bí mật. Về đến nhà con sẽ biết. Chắc chắn con sẽ rất vui.

Mẹ không nói khiến tôi càng sốt ruột. Suốt đoạn đường từ chợ về đến nhà tôi luôn tự hỏi, vị khách ấy là ai mà có thể làm tôi

vui được.

Đến nơi, tôi chạy vội vào nhà. Khách đang ngồi đối diện với ba, quay lưng về phía cửa. Chỉ nhìn từ phía sau, tôi cũng nhận ra người đó là ai:

- Trời ơi, chú Trọng!

Chú xoay người lại nhìn tôi bằng cái nhìn ấm áp. Tôi lao vào lòng chú như đứa trẻ lao vào lòng mẹ. Chú đưa tay vuốt tóc tôi:

- Chỉ có mấy tháng mà trông cháu lớn hẳn! Cháu đã thành thiếu nữ rồi.

Chú gầy đi nhiều, da xanh tái như người ốm dậy. Chú mặc trên người chiếc áo sơ mi ngắn tay màu sẫm, một chiếc cúc trên cổ áo bị long chỉ sắp rơi ra:

- Chú đi đâu từ ấy đến nay? Cháu nhớ chú quá!

Chú nhìn tôi mỉm cười:

- Chú cũng nhớ cháu vậy. Chú đi công tác xa.

- Bây giờ chú về luôn chứ?

Chú im lặng đưa mắt nhìn mẹ. Mẹ nói:

- Chuyến công tác đã kết thúc, chú về ở hẳn.

Tôi vỗ tay, reo lên:

- Vui quá! Vậy là chú cháu ta sẽ tiếp tục đi ăn kem và vào nhà

sách, chú nhĩ?

Chú gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Cuối tuần này chú cháu ta sẽ đi ăn kem Ý.

Cháu có thích kem Ý không?

- Thích quá đi chứ. Từ lúc chú đi vắng, cháu chưa lần nào được ăn kem cả. Bắt đền chú đây!

Tôi xuống bếp giúp mẹ chuẩn bị bữa tối. Hai người đàn ông ngồi trong phòng khách nói chuyện rất vui vẻ. Tiếng của ba sang sảng vui tươi. Chưa bao giờ tôi thấy ba vui như vậy:

- Có vẻ như ba đã khỏi bệnh rồi, mẹ ạ.

Thức ăn vừa chuẩn bị xong thì anh Khương cũng vừa về đến. Cũng như tôi, anh rất ngạc nhiên khi nhìn thấy chú Trọng, tuy nhiên anh biết cách kềm chế cảm xúc chứ không vồn vã như tôi.

Bữa cơm tối diễn ra trong cảm động và vui vẻ. Ba nói chuyện suốt bữa ăn. Tôi có cảm giác ba dồn hết từ ngữ để dành cho buổi tối này. Chú Trọng cũng vui không kém, tuy nhiên chú không nhiều lời như ba.

Mẹ rót đầy cốc rượu rồi nâng lên mời chú Trọng chạm cốc:

- Anh Trọng đã về đây rồi. Tất cả chuyện cũ mong anh bỏ qua.

Từ nay hy vọng anh thường xuyên đến chơi. Không có anh, ông xã nhà tôi với hai cháu buồn lắm.

Chú Trọng cười cười:

- Tất nhiên rồi. Chỉ sợ làm phiền mọi người mà thôi.
- Chẳng có gì là phiền cả. Chúng ta thân thiết như người trong nhà, khách sáo làm gì. – ba xen vào.

Ăn tối xong, cả nhà quây quần trong phòng khách. Tôi đề nghị chú Trọng kể chuyện những ngày đi công tác nhưng chú lảng sang chuyện khác. Mẹ bung đĩa trái cây mời mọi người. Tối nay trông mẹ rất đẹp.

Chỉ nói chuyện khoảng ba mươi phút, tôi và anh Khương lên phòng để học bài.

Mẹ cũng về phòng riêng của mình. Hai người đàn ông vừa uống trà, vừa trò chuyện đến tận nửa đêm.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 24

Chúng tôi lại sống vui vẻ như trước. Sức khỏe của ba tiến triển rất tốt cứ như có phép lạ. Ba ăn được, ngủ được và lên cân rất nhanh, chỉ trong vòng một tháng ba đã trở hồi phục lại sức khỏe, mặc dù, vẫn phải dùng thuốc mỗi ngày. Mẹ tôi cũng bỏ hẳn thói quen uống rượu và siêng năng tập thể dục vào mỗi buổi sáng. Và , tất nhiên việc học của tôi và anh Khương cũng tiến bộ rõ rệt. Hạnh phúc đã thật sự gõ cửa gia đình tôi. Thật lòng, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng tôi cảm thấy hài lòng với một kết thúc có hậu.

Chú Trọng tuần nào cũng ghé thăm gia đình tôi. Chú thường nán lại rất lâu. Đôi khi, chú ở lại dùng cơm với mọi người. Chú cũng thường dắt tôi đi nhà sách và ăn kem Ý. Thỉnh thoảng anh Khương chở tôi đến nhà chú chơi. Chú cháu chúng tôi

thường ngồi tán gẫu và ăn trái cây. Và lần nào cũng vậy, trước khi ra về chú đều chuẩn bị sẵn một ít để anh em tôi mang về làm quà cho ba mẹ.

Mỗi tháng ba tôi đi tái khám một lần. Và lần nào chú Trọng cũng đích thân đưa ba đến bệnh viện, mặc dù, ba có thể làm công việc đó mà không cần sự giúp đỡ của người khác. Một lần tôi nói với mẹ:

- Ba có được người bạn tốt quá, mẹ nhỉ. Chú ấy giúp nhà ta biết bao nhiêu chuyện.

Mẹ khẽ gật đầu, im lặng. Tôi không hiểu tại sao mẹ có vẻ buồn.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 25

Anh Khương thi đậu vào ngành công nghệ thông tin với điểm xuất sắc. Chú Trọng bèn mời cả nhà đi ăn tại một nhà hàng sang trọng. Chú còn mua tặng cho anh một chiếc xe gắn máy để tiện việc đi học. Món quà quá lớn, anh không dám nhận nhưng chú cứ ép mãi và đến khi được sự cho phép của ba mẹ anh mới dám lấy. Chú tỏ vẻ rất hài lòng:

- Có thể chứ. Chú không gia đình, vợ con gì cả, tiền của chẳng biết để đâu. Khoản này xem như chú đầu tư cho cháu, sau này chú già cả có thể trông cậy vào cháu đấy.

Chú cũng thưởng cho tôi chiếc cặp mới. Chiếc cặp da có quai đeo đã theo tôi từ trường phổ thông đến khi vào đại học. Sau này chiếc cặp đã cũ sờn, tôi không vứt đi mà giữ lại để làm kỷ

niệm.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 26

Tôi không hiểu sao thời gian gần đây mẹ rất chóng già, có lẽ do mẹ lo nghĩ nhiều. ả hưng, mẹ lo nghĩ gì chứ? Ba tôi đã hoàn toàn bình phục, và lên chức giám giám đốc, tôi và anh Khương đều là những đứa con ngoan và học hành tiến bộ. Vậy thì, có điều gì khiến mẹ phải lo lắng? Tôi không hiểu được.

Một lần trong bữa cơm, tôi phát hiện tóc mẹ có nhiều sợi bạc:

- Ô, tóc mẹ sao chóng bạc thế?

Mẹ đưa mắt nhìn ba rồi nói:

- Già rồi thì tóc phải bạc chứ.

- ả hưng mẹ chỉ mới ngoài bốn mươi. Tuổi này, chưa thể gọi là già!

- Không già thì trẻ à? Tại ba cha con nhà này mà mẹ chóng già đến thế. Ăn cơm đi. ả ói hoài không thấy mồm miệng à.

Ba tôi không còn ngồi trầm ngâm một mình như trước kia nữa, nhưng thay vào đấy lại là mẹ. Vài lần tôi phát hiện mẹ ngồi chết lặng hàng giờ bên cửa sổ, hồn vía gửi tận nơi đâu.

Ả ăm anh Khương tốt nghiệp đại học và tìm được việc làm cũng là lúc tôi chính thức trở thành cô sinh viên trường luật.

Tiểu Thuyết

Thượng Đế Tật Nguyên

PHẦN II - Chương 1

Bà Thương ngồi trên bộ xa lông trong phòng khách. Thảo Vy nằm dài trên ghế, đầu gối lên đùi mẹ. Chiếc đồng hồ treo tường gõ nhịp tám tiếng đều đặn.

- Ba lâu về, con đói bụng quá!

- Đói thì ăn trước đi có khi ba con đến nửa đêm mới về nhà.

Ả nghe tiếng động cơ, Thảo Vy ngẩng mặt lên nhìn ra phía ngoài. Một chiếc xe future màu xám vụt lướt qua. Ả hận ra người không quen, cô tiu ngửu nằm xuống:

Không phải ba mà cũng không phải anh Hai, chán thật. Ăn một mình buồn lắm. Mẹ ăn với con nhé? Đùi của mẹ êm thật!

Bà Thương tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán con, ánh mắt nhìn con thiết tha trìu mến:

- Đã là sinh viên trường luật mà cứ như con nít! Cứ như vậy hoài chừng nào mới có chồng. Tóc con hơi khô rồi đây để hôm nào mẹ nấu bồ kết cho con gội.

Thảo Vy bỗng cười ré lên:

- Mẹ không biết con là tín đồ chủ nghĩa độc thân à. Con dứt khoát không lấy chồng. Con phải ăn báo cô cho đến già thì thôi.

Bà Thương cười nhẹ. ả hững ngón tay không ngừng mân mê lọn tóc con gái:

- Lúc chưa có người yêu đứa nào cũng nói vậy đến khi bị tiếng sét ái tình thì cả năm không thấy vác mặt về. Mẹ đợi, cái ngày đó không xa đâu.

- Mẹ cứ chờ xem. Ăn cơm đi mẹ, con đói quá hà.

- Mẹ phải chờ ba con. Đừng có trẻ con như thế có được không. Các thứ, mẹ đã chuẩn bị sẵn...

- Con ghét ba quá. ả gày nào ba cũng bắt mẹ chờ cơm. Việc công ty chỉ có tám tiếng. Hợp hành tùy lúc chứ đâu phải hôm nào cũng hợp. Chắc là ba lại la cà đâu đó rồi..

- Hôm qua ba con về sớm đó thôi. Đừng trách ba con như vậy. Giám đốc bao giờ cũng bận rộn.

Thảo Vy suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Mẹ có nghĩ ba đến nhà chú Trọng không, con nghi ba đến nhà chú ấy.

Bà Thương khẽ lau bầu trong miệng rồi nén tiếng thở dài. Vài con muỗi từ xó tối bay ra vo ve bên tai, khó chịu, Thảo Vy đưa tay đập mấy cái nhưng chẳng chết con nào.

- Anh Hai sao dạo này thường xuyên vắng nhà vậy, mẹ?

- Anh con bận nhiều việc. Các công ty nước ngoài đặt hàng tới tấp nhiều hôm anh con phải thức cả đêm để hoàn thành công việc. Con nên hiểu và thông cảm cho anh con.

- Con cũng bận nhiều việc đấy thôi, điều quan trọng là biết sắp xếp thời gian để về sum họp với mọi người. Con nghĩ , anh Hai đã có người yêu rồi.

- Con nghĩ như vậy à? – bà Thương nói như reo:- ă ếu được như vậy thì nên mừng cho anh con. Con biết nhà ta đang thiếu thứ gì không?

Thảo Vy nhìn mẹ, lắc đầu:

- Con chẳng thấy nhà ta thiếu thứ gì cả. Ti vi, xe máy, computer, mạng internet đều đủ cả.

- Còn vắng tiếng khóc trẻ con trong ngôi nhà này. Con biết rồi đấy, mỗi ngày cả nhà đều đi làm cả chỉ còn mỗi mình mẹ thui thủi, buồn lắm.

- Ôi, chưa đến năm mươi tuổi mà mẹ muốn làm bà nội rồi sao! Hãy còn sớm lắm. Từ tình yêu đi đến hôn nhân có khoảng cách rất xa, và, có khi chẳng bao giờ về đến đích. Mẹ không biết, giới trẻ bọn con bây giờ xem chuyện tình yêu như là thời trang hể thứ nào lỗi thời thì vứt đi.

Bà Thương nhìn con lo lắng:

- Đây có phải là suy nghĩ của con không? Ồ ới đi!

Ồ hìn nét mặt nghiêm trang của mẹ, Thảo Vy phì cười:

- Đó là con nói suy nghĩ chung của giới trẻ thôi. Chẳng lẽ, mẹ không tin con gái của mẹ sao.

- Mẹ tin con nhưng mẹ lo sợ. Cuộc sống đầy rẫy những bất trắc chỉ cần một phút sai lầm là có thể phải trả một cái giá khá đắt. Là con gái con nên chín chắn trong suy nghĩ và hành động...

- Mẹ không phải lo lắng về chuyện này. Buồn quá, mẹ kể chuyện cho con nghe nhé.

- Mẹ chẳng còn chuyện gì để kể cho con cả. Ồ hững chuyện cổ tích mẹ đã kể hết cho con nghe từ lúc bé, với lại, bây giờ mẹ đã già rồi. Đầu óc của người có tuổi như con dao bị cùn.

- Mẹ lạ thật đấy! Lúc nào mẹ cũng than mình già là nghĩa làm sao. Bốn mươi bảy tuổi chưa phải là già. Mẹ kể chuyện tình yêu của mẹ đấy. Chuyện tình của mẹ có đẹp như chuyện tình Romeo, Juliette không?

Bà Thương cười buồn:

- Chuyện tình của mẹ chẳng có gì để kể cả bởi nó quá đơn giản.

- Tình yêu không bao giờ đơn giản cả. Ồ gày ấy, ba tỏ tình mẹ như thế nào? có hoa hồng, kẹo sô cô la và những lá thư tẩm mùi nước hoa không? Thời trai trẻ ba có lãng mạn không, mẹ?

- Tiếc rằng mẹ chẳng bao giờ có được những điểm phúc ấy. Con biết rồi, ba con rất vụng trong việc chiều chuộng phụ nữ. – bà Thương cất giọng trầm buồn:- Ba con chỉ là một đứa trẻ lớn xác.

Thảo Vy nhìn mẹ ngỡ ngàng:

- Mẹ nói thật đấy chứ? Không có hoa và kẹo ngọt nhưng phải có thứ gì để bày tỏ tình cảm của mình chứ. Chẳng lẽ ba hời hợt đến thế.

- Con biết rồi đó, ông ngoại và ông nội con trước kia vốn là bạn đồng môn, hai người chơi thân với nhau như tay mặt với tay trái. Cuộc hôn nhân của ba mẹ là do sự xếp đặt của người lớn.

- ả hưng trước đó, hai người phải đã từng quen biết nhau chứ.

Bà Thương khẽ gât đầu:

- Đúng vậy, trong mắt mẹ, ba con là một chàng trai tuyệt vời. Một chàng trai hiền lành, hiếu thảo và học hành thành đạt. Tuy nhiên..

Thảo Vy xen vào:

- Có phải mẹ nói ba hơi thiếu bản lĩnh có phải không?

Bà Thương im lặng đắm chìm trong dòng hồi ức xa xăm. Thảo Vy ngược mắt lên nhìn mẹ:

- Đành rằng cuộc hôn nhân giữa ba và mẹ là do sự sắp xếp của người lớn nhưng điều quan trọng là mẹ có yêu ba không? Và

trước đó mẹ đã từng yêu ai chưa?

Bà Thương lắc đầu:

- Trước đó mẹ chưa từng yêu ai cả. ả ăm ấy, mẹ vừa tròn hai mươi tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy ba con, tim mẹ cứ run lên và mặt thì đỏ bừng như gấc chín...

Thảo Vy reo lên:

- Đây là tín hiệu của tình yêu. Còn ba con thì sao hả, mẹ?

- Ba con tỏ vẻ dửng dưng như một người lính phục tùng nhiệm vụ của người chỉ huy, mẹ chẳng đọc thấy những xúc cảm trên gương mặt ba con. Có vẻ như là một sự cam chịu, buông xuôi. Mẹ rất buồn và thất vọng. Ông ngoại con đã bố trí cho hai người gặp nhau.

- Sao lại thế nhỉ. Mẹ là người phụ nữ đẹp nhất thế gian này. Thật sự là như thế. Thật hạnh phúc cho người đàn ông nào có được tình yêu của mẹ. Phải chăng ba con đã có người yêu rồi?

Bà Thương lắc đầu:

- Ba con chưa từng yêu người phụ nữ nào trước khi gặp mẹ. Suốt ngày ông ấy chỉ chăm chú vào việc học. Lúc ấy, mẹ cứ đinh ninh ba con chưa nghĩ đến chuyện tình yêu. Con biết rồi, đàn ông bao giờ cũng xem công danh sự nghiệp là quan trọng.

Thảo Vy ngồi bật dậy, vòng tay ôm mẹ:

- Dù sao mẹ cũng nên thông cảm cho ba. Ba có vẻ vụng về không biết cách chăm sóc phụ nữ nhưng tình yêu của ba dành

cho mẹ là có thật. Ba mẹ đã có những năm tháng hạnh phúc đấy thôi. Con thật sự tự hào về ba mẹ.

Bà Thương khẽ thở dài. Ánh mắt tối sầm lại. Thảo Vy lại nằm xuống, gồi đầu lên đùi mẹ:

- Con thích nằm như thế này mãi. Mẹ này, trước khi quen mẹ ba đã chơi thân với chú Trọng chưa?

Bà Thương gật đầu, nói:

- Hai người đã chơi thân với nhau từ thuở còn mài đũng quần trên ghế giảng đường đại học. Ba con học trên chú Trọng hai khóa. Đám cưới ba mẹ chú ấy cũng đến dự..

- Con chưa từng thấy đôi bạn nào thân thiết với nhau đến thế, cứ như cả hai là một bộ phận trên cơ thể không thể tách rời nhau. Dễ chừng một trong hai người là nữ chắc đã nên vợ nên chồng. Sao chú Trọng cứ sống như vậy hoài mà không lấy vợ mẹ nhỉ?

- Mẹ không biết, có lẽ, chú ấy không thích phụ nữ.

- Con không nghĩ như vậy, chẳng có người đàn ông nào mà không thích phụ nữ cả. Có thể một phần do chú ấy có lối sống quá khép kín, chú ấy quá khắt khe trong việc chọn lựa người bạn đời của mình. Và một điểm cuối cùng là tình yêu chưa đến. Chú Trọng là người đàn ông thông minh, tốt bụng, thật hạnh phúc cho người phụ nữ nào có được tình yêu của chú ấy. Mẹ có nghĩ như thế không?

Thảo Vy im lặng một lúc, nói:

- Ở cơ quan chú ấy có rất nhiều phụ nữ, sao chú ấy không chọn một người làm bạn đời trăm năm nhỉ?

- Có lẽ, chú ấy quen sống độc thân và không có ý định thay đổi hoàn cảnh cũng nên.

Thảo Vy gật đầu tán đồng:

- Chú Trọng năm nay bốn mươi bảy tuổi, bằng tuổi của mẹ. Từng tuổi này mà lập gia đình thì hơi muộn. Ắ hưng theo con cho dù có muộn mằn thì vẫn hơn là phải sống độc thân chứ. Mẹ có đồng ý với con không?

Tiểu Thuyết

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 2

Hôm nay là Chủ nhật nên cả nhà ông Lập dậy muộn hơn mọi ngày. Bà Thương là người dậy sớm nhất vào lúc sáu giờ, ba mươi phút sáng. Sau khi chải răng rửa mặt, bà xuống bếp chuẩn bị bữa điểm tâm. ả hà bà thường dùng điểm tâm tại nhà chỉ thỉnh thoảng mới đi ăn ngoài. Bà Thương ninh xương heo khoảng ba mươi phút rồi cho vào một ít cà rốt và củ cải trắng. Sau đó, bà lấy mấy gói mỳ tôm cho vào bát. Xong xuôi, bà đánh thức mọi người dậy. Trong khi mọi người làm vệ sinh cá nhân, bà cho nước lèo vào bát và dùng đĩa đậy lại để giữ độ nóng.

Bữa điểm tâm quây quần bên chiếc bàn hình chữ nhật trong nhà ăn. Ông Lập húp vài thìa nước lèo gật gù khen ngon rồi hướng ánh mắt về phía vợ:

- Hôm nay em chiêu đãi cả nhà những món gì?

Bà Thương đặt bát xuống rồi xoay người giật công tắc khởi động chiếc quạt treo tường:

- ả óng quá. Hôm nay em sẽ khao cả nhà món hoành thánh cuốn tôm chiên, tôm hấp bia xốt cà chua, được chưa?

Ông Lập gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

- Toàn là những món anh thích. Tuy nhiên, đó chỉ là những món ăn chơi, cần phải có thêm món cơm cho chắc bụng.

Thảo Vy gật đầu xen vào:

- Ba nói đúng đó. Theo con, mẹ nên chuẩn bị thêm món cơm bò lúc lắc. Con được thưởng thức món này một lần ở nhà người bạn mà nhớ hoài. ă ă món đó nghe, mẹ?

Bà Thương gật đầu, nói:

- Ủ, nhưng con phải giúp mẹ một tay nhé. Sáng nay con có bạn đi đâu không?

- Con đi nhà sách một chút rồi về phụ mẹ. Mẹ cứ đi chợ trước.

Ông Lập nói:

- Anh sẽ gọi điện cho chú Trọng đến dự cho vui. Mọi người nhất trí như vậy nhé.

Bà Thương day mặt về phía Khương:

- Con có ý kiến gì không?

Khương ăn nốt phần mỳ trong bát:

- Con không có ý kiến gì cả, chỉ đề nghị mẹ bổ sung thêm món chè bưởi. Sáng nay con có hẹn với người bạn có thể sẽ về muộn, đến bữa mọi người cứ ăn trước, đừng chờ.

Ông Lập tỏ vẻ không hài lòng:

- Có bận rộn đến mấy thì đến bữa ăn cũng phải về. Mẹ con nấu nướng vất vả chỉ cốt cho cả nhà vui vầy đoàn tụ bên nhau. Con đừng để mẹ buồn.

Khương im lặng. Thảo Vy nhìn Khương hấp háy ánh mắt một cách tinh nghịch:

- Anh Hai đi gặp bạn trai hay bạn gái vậy, cho em đi theo với.

Khương lừ mắt nhìn em gái:

- Con nhỏ này lúc nào cũng thích xía vào chuyện của người khác. Thôi, đến giờ rồi, con đi đây.

Mọi người tản ra. Thảo Vy giúp mẹ rửa bát. Ông Lập lên phòng riêng, bật máy vi tính tiếp tục công việc dở dang đêm qua. Rửa bát xong, Thảo Vy lên phòng thay quần áo. Cô dừng lại rất lâu trước tủ quần áo rồi chọn một chiếc quần jean và chiếc áo thun chui đầu màu sẫm. Bộ đồ vừa khít làm nổi bật những đường cong trên cơ thể trông thật quyến rũ.

Tiểu Thuyết

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 3

Khương dừng xe trước nhà Thy. Thấy cửa đóng kín, anh bèn lấy điện thoại gọi vào số máy của Thy. Chừng năm phút sau, Thy từ bên trong bước ra với bộ váy liền thân hình da beo để lộ cặp chân dài và thon:

- Anh chờ em có lâu không?

Khương lắc đầu:

- Anh cũng vừa mới đến. Em đẹp quá!

Thy cười, má lúm đồng tiền trông rất có duyên:

- Mình đi đâu vậy, anh?

- Kế hoạch sáng nay có thay đổi một chút. Trước tiên anh sẽ đưa em đến bệnh viện thăm người bạn. Sau đó chúng ta mới đi chơi công viên văn hóa Suối Tiên.

- Bạn có thân không? – Thy vừa nói vừa trèo lên ngồi phía sau xe.

- Rất thân. Bọn anh đã học chung với nhau suốt những năm

cấp ba. Chưa kịp đưa em đến giới thiệu thì không hiểu hấn đi
đứng kiêu gì để bị tai nạn giao thông.

- Chết thật, anh bị thương có nặng không?

Khương gật đầu:

- Khá nặng. Gãy tay và chấn thương sọ não.

Tiểu Thuyết

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 4

Bà Thương xuống xích lô, thanh toán tiền xe rồi thông thả bước vào chợ. Bà đi thẳng xuống gian hàng bán thực phẩm tươi sống mua một kí lô tôm sú loại ngon nhất, sau đó bà rẽ sang hàng thịt mua nửa ký lô thịt bò. Chủ nhật, cảnh mua bán diễn ra tấp nập hơn mọi ngày, gian hàng rau củ chật ních người. Bà dừng lại trước sạp hàng bông to nhất chợ:

- Bao nhiêu tiền một ký cà chua vậy, cô? – bà Thương vừa nói, vừa nắn nót từng quả.

- Tám ngàn! – ả gười bán hàng vừa cân khoai tây cho khách vừa trả lời.

- Không bớt à?

- Không, ở đây em bán đúng giá không nói thách. – Đoạn chị ta chọn một quả đưa cho bà Thương:- Chị xem, cà chua của em ngon nhất chợ đây. Em cân nhé?

- Được rồi, lấy cho tôi một ký.

Sau đó, bà Thương mua thêm một ít hành ngò, mấy trái ớt

xanh, ớt đỏ và một ít xà lách. Xong xuôi, bà bước ra chợ. Lúc chuẩn bị lên xích lô, bà chợt nhớ chưa mua hoành thánh bèn quay trở vào mua cho đủ món.

Tiểu Thuyết

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 5

Trọng giật mình tỉnh giấc bởi những tia nắng buổi sáng xuyên qua lớp cửa kính chiếu thẳng vào mắt. Lúc này là tám giờ, hai mươi lăm phút. Kế hoạch ngủ đến chín giờ của anh bị phá sản bởi những tấm rèm cửa không nằm đúng vị trí để nắng len vào. Mặc dù đã tỉnh ngủ nhưng Trọng không muốn rời khỏi giường trong lúc này. Anh đổi tư thế nằm xoay người vào vách, lắng nghe những tiếng động từ bên ngoài. Tiếng trò chuyện hòa lẫn cùng tiếng bước chân người mỗi lúc xa dần. Lát sau, anh choàng dậy vặn nhạc. Bản giao hưởng số 6 của Beethoven trôi lên, giai điệu như bài ca tươi vui không dứt, đầy thi vị của sự yên tĩnh, khoáng đãng, bát ngát chốn đồng quê làm anh xao xuyến. Anh nhắm mắt lại và cảm thấy mình đang trôi trên tấm thảm dệt bằng âm thanh. Bản giao hưởng số 6 có năm chương. Chương một gọi là *Sự bình tĩnh vui tươi trong lòng thiên nhiên*. Chương hai, miêu tả *Cảnh bên suối*. Con người đắm mình trong chiêm ngưỡng giữa trưa oi bức, tiếng suối reo đều đặn làm mệt mỏi một cách dễ chịu, gợi lên cảm giác tĩnh mịch, thanh bình. ả hững chi tiết tạo hình, như tiếng suối, tiếng chim hót làm nổi bật tính chất xác thực của bức tranh giao hưởng. Chương ba; *cuộc họp mặt vui vẻ của nông dân* – cảnh phong tục đặc sắc, sôi nổi, sinh động. ả gười nghệ sỹ đã tạo cho âm nhạc của khúc Scherzo yêu đời những nét dân gian thật sự, làm phong phú thêm bằng những nhịp điệu của những vũ khúc nông dân thô kệch, lóc lên những nét khôi hài lạnh mạnh.

Chương bốn; *Giông tố, bão táp* – miêu tả cơn giông mùa hè gây ấn tượng mạnh mẽ. Mô tả những cơn gió dữ dội, tiếng ào ào ngày càng tăng của cơn mưa rào, thể hiện sức mạnh hùng hậu của thiên nhiên. Chương cuối có hai nhan đề; *Bài ca người mục đồng* và *Niềm vui sau cơn bão*. Yên tĩnh trầm lên vạn vật. Ắ ghe thấy tiếng kèn mục đồng gọi nhau. Bè violin hát lên giai điệu tươi mát một cách quyến rũ, như lá cây được tắm sạch sau cơn mưa. Một giai điệu khác nối tiếp theo. Và một lần nữa, như lúc ban đầu, giọng hát trôi xuôi. Bản giao hưởng kết thúc bằng một bài ca êm ái, ca ngợi thiên nhiên...

Ắ ghe xong bản giao hưởng số 6, anh tiếp tục nghe thêm hai bản sonata dành cho violin của Mozart. Anh định nghe thêm bản giao hưởng số 9 của Mahler, nhưng lại đổi ý, bản giao hưởng quá dài, anh không có đủ thời gian để thưởng thức. Anh tắt máy rồi bước đến bên cửa sổ mở toang các cánh cửa đón nắng vào. Anh hít vài hơi thật sâu vào buồng phổi rồi từ từ thở ra. Và bắt đầu với hai bài tập thể dục buổi sáng. Tập thể dục xong, Trọng mang quần áo đi tắm. Anh đứng rất lâu dưới vòi sen. Ắ hững tia nước mát lạnh gây cho anh cảm giác sảng khoái. Mười phút sau, anh quay trở ra, thì thấy điện thoại di động có cuộc gọi nhỡ. Kiểm tra mới biết đó là số máy của ông Lập.

- A lô! Anh Lập vừa gọi cho em phải không?
- Ừ, tôi vừa gọi chú đây. Chú làm gì mà không nhận cuộc gọi?
- Lúc ấy em đang trong nhà vệ sinh. Có chuyện gì không, anh?
- Phải có chuyện gì mới gọi điện cho chú hay sao. – giọng ông

Lập khôi hài:- Đêm qua chú ngủ có ngon không.

- Rất ngon! Em mới vừa thức dậy. Lâu rồi mới có một giấc ngủ ngon lành như thế. Hôm nay anh có đi đâu không?

- Không, anh chẳng đi đâu cả. Còn bản báo cáo phải hoàn tất. Số liệu cứ rối tung cả lên. Có lẽ mình đã già thật rồi.

Trọng phì cười:

- ả ăm mươi tuổi chưa thể gọi là già. Vả lại, trông anh còn rất trẻ so với tuổi của mình. ả ới thật với anh, em cũng ngại tiếp xúc với những con số, chỉ nhìn một chút là hoa cả mắt.

- Chốc nữa chú ghé nhà dùng cơm với anh chị và các cháu nhé. Đừng đến muộn quá. Anh muốn nhờ chú xem giúp bản báo cáo.

- Tất nhiên rồi. Em sẽ đến ngay.

Trọng tắt máy rồi bước xuống bếp tìm thứ gì có thể cho vào bụng. Buổi chiều hôm qua anh chỉ ăn lưng bát cơm, bây giờ thấy đói cồn cào. Sau một hồi lục sạo, rốt cuộc, anh cũng tìm được một ổ bánh mì khô queo lẫn cùng đồng vỏ gói mì tôm trong thùng các ton. Mấy ổ bánh, anh mua từ tuần trước. Ăn không hết, vất vào thùng mì rồi quên bằng lúc nào không hay. May là lũ chuột chưa tìm thấy. Trọng cầm ổ bánh đập đập lên cạnh bàn vài cái cho sạch bụi rồi bẻ từng mẫu nhỏ cho vào mồm. Vừa ăn, anh vừa lướt mắt qua mấy trang báo cũ. Giải quyết xong ổ bánh đã lưng lửng dạ. Trọng bước đến tủ lạnh lấy nước uống. Anh cầm ca nước rót vào chiếc cốc thủy tinh. Chưa

kip uống thì chuông điện thoại để bàn đổ liên hồi, Trọng đặt cốc nước vào chỗ cũ rồi bước đến bên chiếc bàn kê bên cạnh cửa sổ, nơi đặt chiếc điện thoại cố định, và nhắc ông nghe:

- A lô! Tôi nghe đây.

Giọng nữ khàn khàn phát ra từ ống nghe:

- Xin lỗi, đây có phải là nhà của anh Trọng không?

- Vâng, Trọng là tôi. Tìm tôi có việc gì không?

- Tôi là chủ hiệu giặt ủi Lan Anh. Mấy hôm rồi tôi không thể nào liên lạc được với anh. Chuông điện thoại đổ dồn nhưng không có người nhắc máy.

- Tôi đi vắng cả ngày. Có việc gì không?

- Còn việc gì nữa. Anh gửi mấy bộ quần áo ở hiệu chúng tôi cả tháng rồi chưa đến nhận.

- Chết thật, tôi quên khuấy đi mất. Thảo nào, tôi chẳng thể tìm thấy mấy bộ đồ để thay. Thành thật cáo lỗi. Không hiểu sao dạo này tôi bị chứng hay quên.

- Chẳng lỗi phải gì cả. Anh đến nhận ngay đi. Cửa hàng chúng tôi chẳng còn nơi để chứa. Đến ngay nhé. – Bà chủ tiệm giặt ủi dọa:- Hôm nay anh không đến nhận tôi sẽ thanh lý đấy.

- Vâng, tôi sẽ đến ngay.

Đặt ống nghe xuống, Trọng bước đến tủ quần áo. Anh chọn chiếc áo sơ mi màu xanh ngắn tay, chiếc quần kaki màu lông chuột. Chiếc áo hơi nhăn, anh cắm dây bàn ủi vào ổ điện không hiểu sao lại rút ra. Ắ hăn một chút cũng không sao. Tất cả đàn ông sống độc thân đều luộm thuộm như nhau cả. Mặc quần áo xong, anh đi giày. Giày da phải mất công đánh xi, anh chọn đôi giày thể thao. Xong xuôi, anh kiểm tra lại số tiền trong ví rồi bước ra ngoài và khóa cửa cẩn thận. Đi được vài bước, anh sực nhớ là đã quên không mang theo điện thoại. Lại phải quay trở vào.

Trọng xuống tầng trệt lấy xe (ngôi nhà cũ của anh đã bị giải tỏa và anh được mua trả góp căn hộ chung cư) . Giữ xe là ông Thời, một thương binh hai trên bốn trong chiến dịch Xuân Lộc. Ông Thời đang ngồi nhai bánh mì bên chiếc bàn nhỏ.

- Chào anh Thời. Sao ăn sáng muộn thế?
- Chú lấy xe đó à. Đi chơi ngày nghỉ phải không?

Chiếc xe của Trọng nằm ở trong góc, anh phải đẩy mấy chiếc xe khác sang một bên mới có lối đi vào:

- Tiền gửi xe tháng này tôi đã gửi cho anh chưa nhỉ?

Ông Thời ăn nốt miếng bánh cuối cùng, đoạn đưa hai tay đập vào nhau để bụi bánh rơi xuống đất:

- Trả rồi, hôm thứ ả ăm. Chú quên rồi sao?

Trọng lên xe. ả hìn kim xăng đã qua vạch đỏ, anh cho xe quay ngược hướng tiệm giặt ủi Lan Anh, tiến về phía cây xăng cách nơi ở chừng năm trăm mét. Trạm xăng đông người, anh phải chờ mất vài phút.

- Bao nhiêu? – ả hân viên trạm xăng đút ống vòi vào bình xăng.

- Đổ đầy cho tôi.

Thanh toán tiền xăng, anh khởi động xe và đi ngược hướng vừa đi. Tiệm giặt ủi cách chỗ ở chừng tám trăm mét. Lúc này cửa hiệu đang vắng khách. Một nhân viên nam đang ngồi đọc báo bên chiếc bàn gỗ kê ngay giữa lối ra vào. Anh dựng xe ở phía ngoài rồi thông thả bước đến bên người thanh niên:

- Cho tôi lấy mấy bộ quần áo.

ả gười thanh niên rời mắt khỏi trang thể thao, nhìn anh nói:

- Anh cho tôi xin giấy biên nhận.

Trọng tìm mãi không thấy:

- Chết thật, tôi đã đánh rơi mất rồi. Tôi gửi giặt ủi hai bộ đồ và hai đôi tất. Tôi có thể nhận ra những thứ của mình.

- Không có biên nhận làm sao tôi dám đưa cho anh. Chẳng có gì bảo đảm anh đã gửi đồ ở đây cả. Anh về nhà tìm lại cái biên nhận đi nhé.

- Thật sự là tôi đã đánh mất rồi làm sao có thể tìm lại được. Bà chủ hiệu lúc nãy có gọi điện thoại cho tôi. Cho tôi gặp bà ấy.

- Bà chủ đã đi vắng. Lúc khác anh hãy đến.

- Tôi rất bận, mong anh hiểu cho.

- Rất tiếc là tôi không thể nào làm khác được. Thông cảm cho anh rồi ai thông cảm cho tôi? Anh xích qua một bên để tôi tiếp khách.

Một vài người từ ngoài bước vào. Một người lấy quần áo, người kia gửi quần áo bẩn. Trọng quay người bước ra ngoài thì cũng vừa lúc bà Lan Anh từ ngoài đi vào.

- May quá, gặp chị đúng lúc. Tôi đã đánh mất biên nhận rồi.

Bà Lan Anh ra lệnh cho người làm mang quần áo cho khách. Tất cả các thứ được cho vào chiếc túi xộp bên ngoài có in tên cửa hiệu, địa chỉ và số điện thoại.

Trọng cảm ơn rồi cho xe vút đi. Trên đường đến nhà ông Lập, Trọng tự nhủ phải mua một chai rượu.

Tiểu Thuyết

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 6

Thảo Vy dừng xe trước hiệu sách cũ trên phố ả guyễn Thị Minh Khai. Đọc những dòng chữ trên tấm bảng treo lủng lẳng trước cửa hiệu “ Khóa xe cẩn thận “, cô bèn khóa cổ xe trước khi bước vào bên trong. Đi được vài bước Thảo Vy còn ngoáy đầu nhìn lại. ả hân viên bán sách là cô gái trạc tuổi cô đang cặm cúi đọc sách, vừa thấy khách bước vào bèn ngẩng mặt lên:

- Chị tìm sách gì?

Thảo Vy đi vào bên trong, mắt nhìn đảo đảo. Cô bán sách đi theo bên cạnh và nhắc lại câu nói:

- Chị tìm sách gì? Khoa học, triết hay văn học?

- Tôi tìm quyển Tên của hoa hồng của Umberto Eco. Ở đây có quyển đó không?

- Quyển sách đó xuất bản đã lâu rồi. Trước đây tôi có vài quyển nhưng đã bán hết rồi. Chị đọc sách khác nhé? Ở đây có tập truyện ngắn mới nhất của các nhà văn được giải ả oben.

- Tôi chỉ muốn tìm quyển ấy thôi. Chị biết ở đâu có mách cho tôi với.

- Vậy thì, chị hãy đến hiệu sách cách đây hai căn. Tôi nghĩ ở đó có quyển sách chị cần.

Thảo Vy cảm ơn rồi bước sang nhà sách theo hướng dẫn. Ồ ời đây sách nhiều hơn chỗ vừa rồi. Ồ người thanh niên bán sách đeo kính cận bước ra đón khách:

- Chị tìm sách gì?

- Tên của hoa hồng của Umberto Eco.

- May cho chị đấy, chúng tôi còn duy nhất một quyển. Để tôi lấy cho chị xem.

Đoạn người thanh niên bán sách trèo lên chiếc ghế đầu, nhón chân lấy quyển sách dính đầy bụi nằm trên cùng giá sách:

- Phải quyển này không?

Thảo Vy gần như vồ lấy từ tay người bán sách. Quyển sách đã khá cũ, được in bằng giấy xấu xỉn màu. Dù sao cô cũng hài lòng vì đã tìm được thứ mình cần:

- Bao nhiêu vậy, anh ?

- Mười ngàn!

Thảo Vy nhanh chóng trả tiền rồi bước nhanh ra khỏi hiệu sách. Một ngày chủ nhật may mắn, Thảo Vy nghĩ thầm rồi cho xe lăn bánh.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 7

Bà Thương đi chợ về, tay xách chiếc giỏ trĩu nặng chứa đầy thức ăn. Ông Lập đã xong bản báo cáo, đang ngồi uống nước trà trong phòng khách. Thấy vợ đi vào, ông vội bước đến đón lấy chiếc giỏ từ tay vợ:

- Mua nhiều thứ thế. – ông Lập nói bông đùa:- Có khi em đã khuôn hết chợ rồi còn gì.

- Mệt thật, xách chiếc giỏ nặng đến toát mồ hôi. – bà Thương gieo người ngồi xuống ghế:- Anh lấy cho em cốc nước.

Ông Lập bước đến tủ lạnh lấy nước cho vợ. Uống xong cốc nước, bà Thương đặt cốc lên bàn rồi vội vàng xách giỏ đi xuống bếp.

- Em ngồi nghỉ mệt một chút. Còn sớm mà.

- Sớm sửa gì nữa. Toàn là những món mất nhiều thời gian chuẩn bị. Anh muốn đến chiều mới được ăn chắc.

- Em có cần phụ bếp để anh giúp một tay.

- Không cần đâu. Để anh sờ vào có khi lại hỏng việc. Cứ ngồi

yên ở đây.

Ông Lập phì cười:

- Xin tuân lệnh!

Bà Thương bày các thứ lên chiếc bàn kê giữa gian bếp. Sau đó, bà đi vào bên trong thay bộ quần áo mặc trong nhà. Bộ quần áo bằng lụa màu sáng trông bà trẻ hơn mấy tuổi.

Thoạt tiên, bà lột tôm, bóc củ hành, làm sạch hành lá thái nhỏ, cho tất cả vào chiếc máy xay, cho thêm một ít bột năng, muối, tiêu, đường và ấn nút khởi động. Chỉ trong tích tắc các thứ đã được làm nhuyễn trộn lẫn vào nhau. Sau khi xay tôm xong, bà lấy thịt heo thái nhuyễn và tiếp tục cho vào máy xay. Sau đó, đem trộn tất cả vào nhau và cho vào tủ lạnh.

Trong thời gian chờ đợi bà tiếp tục bóc vỏ tôm. Bỏ đầu, chừa đuôi và xiên vào que tre có sẵn. Vừa lúc ấy có tiếng gọi cửa. Tiếng của Trọng. Bà Thương nghiêng người nhìn quanh quất tìm chồng:

- Anh Lập đâu rồi, ra mở cửa hộ em. Em đang bận tay.

Ông Lập từ nhà vệ sinh đi ra. Trọng bước vào với chai Martin

trên tay:

- Em xin góp chai rượu này với mọi người.

Trọng đưa chai rượu cho ông Lập rồi cúi xuống cởi giày và để vào một góc. Ông Lập bước đến ngồi vào bộ ghế xa lông:

- Chú bày vẽ làm gì. Trong nhà cũng có sẵn rượu. Số rượu được tặng từ hôm tết uống đến bây giờ vẫn chưa hết.

Trọng bước ra phía sau quan sát bà Thương đang làm bếp. Bà Thương vừa làm vừa trò chuyện:

- Anh đến hơi sớm, tôi chưa làm xong món nào cả.

Trọng cười cười:

- Cũng phải sớm sửa một chút xem có gì phụ chị một tay. ả gười nhà với nhau, cứ canh đúng giờ đến đánh chén, kỳ lắm. Chị có việc gì cần thợ phụ không?

- Không cần đâu, chú lên phòng khách ngồi nói chuyện với ông ấy. Tôi làm loáng một cái là xong ngay.

Trọng đi trở lên. Vừa lúc, Thảo Vy từ ngoài bước vào:

- Chào chú Trọng. Sáng nay mọi người vừa nhắc đến chú. – Thảo Vy cúi xuống tháo quai guốc rồi bước vào bên trong.

- Thừa ba mẹ con đã về!

Tiếng bà Thương từ nhà bếp vọng ra:

- Về rồi thì thay đồ xuống đây phụ mẹ. Công việc nhiều quá.

- Vâng ạ.

Thấy Thảo Vy cầm quyển sách trên tay, Trọng hỏi:

- Cháu mua sách gì thế?

- Tên của hoa hồng. Chú đã đọc tiểu thuyết này chưa? Cháu phải tốn rất nhiều thời gian săn lùng mới có được nó đây.

- Đưa chú xem nào. – Trọng lật lật vài trang:- Chú xem rồi.

- Hay không, chú?

Trọng khẽ gật đầu:

- Phải nói là rất hay. Đây là tác phẩm viết theo lối hậu hiện đại. Chỉ tính riêng thu nhập quyền tiểu thuyết Danh tính hoa hồng, Umberto Eco đã có thể sống an nhàn đến già. Hàng triệu bản đã được bán ra. Một con số khổng lồ.

- Cháu cũng đang nghiên cứu về văn chương hậu hiện đại. Chú nhận xét như thế nào về trào lưu này?

- ả gây nay trên thế giới, trong giới khoa học nói chung và giới văn học nói riêng, có một khái niệm, tuy chưa có được một nghĩa nhất quán, nhưng vẫn thuộc loại được sử dụng và bàn đến nhiều nhất, đó là khái niệm chủ nghĩa hậu hiện đại. Ở ta,

thuật ngữ này được lưu truyền trong các bản dịch, trong các cuộc tọa đàm, chuyện trò, nhưng chưa có một công trình nào bàn về nó một cách triệt để; chưa có một cuộc thảo luận nào đặt ra vấn đề về việc chúng ta có nhu cầu phải áp dụng nó và nếu có thì phải áp dụng như thế nào trong nghiên cứu văn học. Ồi tóm lại thuật ngữ Hậu hiện đại chưa thật sự đi vào đời sống nghiên cứu và phê bình văn học của nước ta. Ồi còn xa lạ với nhiều người. Ồi nghiên cứu văn chương hậu hiện đại là một công việc khó khăn, phức tạp và tốn rất nhiều thời gian.

Thảo Vy khẽ gật đầu tán đồng:

- Cháu hiểu. Tất nhiên cháu đọc văn chương hậu hiện đại chỉ vì muốn khám phá thôi. Cháu không đủ trình độ để thẩm định nó.
- Đây là công việc của các nhà khoa học. Tuy nhiên, khi mà cả thế giới đã tiếp cận với Hậu hiện đại cách đây vài chục năm thì bây giờ chúng ta chỉ dừng lại ở mức cưỡi ngựa xem hoa, có lẽ, đã quá muộn.
- Muộn cũng còn hơn không. Có phải vậy không chú?

Trọng gật đầu tán đồng:

- Tất nhiên rồi. Theo chú, cháu nên tìm đọc những tác phẩm của các nhà triết học Hậu hiện đại, mà Lyotard mà một trong những nhà hậu hiện đại tiêu biểu. Lyotard cho rằng nghệ thuật hiện đại trình bày “ cái sự thật rằng đúng không thể trình bày ”. Để làm rõ ra rằng cũng có thứ mà ta có thể suy tưởng, quan niệm được, nhưng lại không thấy được, cũng không làm cho người khác thấy được. Ồi tóm lại theo Lyotard; những gì ta có thể suy tưởng, quan niệm – chẳng hạn cái lớn lao vô biên –

nhưng ta lại không có năng lực biểu đạt thì chính xác là cái siêu việt.

Thảo Vy thốt lên:

- Ồ ời chuyện với chú thật là thích, nó giúp cháu mở mang đầu óc rất nhiều. Hôm nào rảnh chú cháu mình tiếp tục nói về đề tài này, chú nhé?

- Chú sẵn sàng. Ồ hưng chú chỉ e khiến cháu thất vọng mà thôi. Kiến thức của chú chỉ từng ấy, không có nhiều điều để nói với cháu đâu. Ồ ày, chú có quyển *Đi tìm sự thật biết cười* của Umberto Eco, cháu nên đọc quyển sách ấy sau khi xem xong Tên của hoa hồng, có rất nhiều điều lý thú. Chẳng hạn, chú rất thích một đoạn sau đây trong Danh tính hoa hồng:” *Có lẽ sứ mệnh của kẻ yêu nhân loại là làm cho con người cười vào chân lý, làm chân lý cười lên, vì chân lý duy nhất chính là việc học để giải phóng chúng ta khỏi sự đam mê chân lý một cách điên cuồng..*”

Bị cuốn hút bởi câu chuyện, Thảo Vy quên cả mọi việc. Đến khi nghe tiếng giục của bà Thương, cô mới sực tỉnh vội vàng đứng dậy:

- Thôi, cháu phải đi giúp mẹ làm bếp đây. Chốc nữa chú cháu ta nói tiếp trong bữa ăn chú nhé?

Ông Lập hết nhìn con rồi quay sang nhìn Trọng:

- Chú đã hợp hôn con bé rồi. Việc công ty của chú như thế nào rồi?

- Cũng vậy thôi, chẳng có gì thay đổi. Thiên hạ thi nhau uống

bia và các nhà máy liên tục mọc lên như nấm sau cơn mưa. Tháng tới công ty của em sẽ tuyển thêm nhân viên và mở rộng quy mô sản xuất. Ồ ời chung công việc luôn ngập đầu ngập cổ.

Ông Lập nhìn Trọng một hồi lâu:

- Đạo này chú ăn ngủ chắc thất thường, anh thấy chú gầy đi.

Trọng gật đầu xác nhận:

- Tháng rồi em bị sụt một cân. Tạng người của em là như vậy trời sụt thất thường.

- Chú nên chăm chút nhiều hơn cho bản thân. Một thân một mình rất ngại vào bếp, theo anh, chú nên đặt cơm tháng, mỗi ngày có người mang cơm đến cho chú. Ồ hà của anh đến chỗ ở của chú cách nhau khá xa, nếu không, anh sẽ mời chú ăn cơm với anh cho tiện.

Trọng nghiêng người nhìn xuống bếp:

- Anh không phải bận tâm nhiều đến chuyện này. Em đã quen cuộc sống như thế này rồi. Chẳng làm sao cả. Anh có đi khám sức khỏe định kỳ không. Ở vào độ tuổi này rất dễ bị những vấn đề về tim mạch, huyết áp và đái tháo đường.

Ông Lập nắm lấy tay Trọng siết chặt:

- Chú không phải lo cho anh. Lo cho bản thân mình trước đi. Vài hôm nữa chúng ta đi xem hòa nhạc nhé. Có dàn nhạc giao hưởng của Ồ ga đến biểu diễn tại nhà hát thành phố. Biết chú mê thể loại nhạc này, anh đã xoay được hai chiếc vé.

Thảo Vy từ trên bước xuống. Ông Lập vội buông tay Trọng ra rồi cầm cốc nước đưa lên miệng. Thảo Vy đi thẳng xuống bếp. Bà Thương đang cuốn hoành thánh trong cái đĩa.

- Để con làm món này cho. Mẹ chuẩn bị món cơm bò lúc lắc đi.

- Có làm được không đây?

- Mẹ không tin tưởng vào tay nghề con gái của mẹ sao. Lần trước con cũng làm đấy thôi.

Bà Thương bỏ dở công việc, lấy đĩa bếp đánh toi cơm trong nồi rồi bắc chiếc chảo không dính lên bếp. Đợi cho chảo thật nóng, bà cho vào miếng bơ. Bơ tan chảy, bà tắt lửa rồi cho cơm vào chảo..

Thảo Vy đập một quả trứng vào bát, dùng thìa khuấy đều. Sau đó, cô trải miếng hoành thánh lên đĩa và thấm đều trứng lên bốn góc. Đoạn, cô cho một thìa cà phê tôm thịt xay theo đường chéo miếng hoành thánh, cho con tôm có đuôi lên trên và nhẹ tay cuốn từ góc đầu tôm đến hai bên góc. Cô bật bếp và bắt đầu chiên hoành thánh.

Bà Thương cho vào cơm một muống bột cà chua và trộn đều. Sau đó bà vặn bếp và bỏ vào tí muối, đường, bột ngọt rồi trộn đều.

Thảo Vy cho hoành thánh vào chảo dầu. ả hìn sang bếp bên cạnh, bà Thương đã chiên cơm gần xong:

- Mẹ làm nhanh thật. Mẹ làm giúp con nước sốt mật nhé. Con làm không ngon như mẹ. Chà, thơm quá, bụng con sôi lên rồi

đây.

Bà Thương nhắc chảo xuống bếp và xới cơm ra đĩa.

- Mẹ chưa xong đâu còn phải làm hoàn thành công đoạn cuối cùng mới xong món cơm bò lúc lắc.

Đoạn bà Thương bắc chảo lên bếp, vặn lửa thật to, cho vào một muống bơ, cho thêm một thìa rượu, hành , ớt xanh, ớt đỏ xào thật đều.

Xong việc, bà Thương quay sang làm nước sốt. Ban đầu bà cho sáu muống canh mật, ba muống canh đường, sáu muống nước mắm loại ngon, thêm nửa muống canh nước chín và một muống cà phê bột năng cho vào chiếc nồi nhỏ. Vặn lửa liu riu kết hợp quậy đều tay đến khi nước sốt sệt lại thì tắt bếp.

- Mẹ có thấy gì không? – Thảo Vy gấp cuốn hoành thánh chín cho vào đĩa.

- Thấy gì? – bà Phụng

- Ba với chú Trọng trông tình tứ lắm, cứ như hai người đồng tính ấy!

Bà Thương lừ mắt nhìn con:

- Con gái lớn rồi, lại là luật sư tương lai phải biết ý tứ trong phát ngôn của mình. Mẹ không thích con nói đùa như thế.

Ông Lập từ phòng khách nói vọng vào:

- Hai mẹ con chuẩn bị xong chưa? Anh em tôi đói lắm rồi đây.

Thức ăn nhanh chóng được dọn ra bàn. Trọng đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi thốt lên:

- Còn Khương sao không thấy.

Thảo Vy so đĩa cho bằng rồi đặt phía trước mặt mỗi người một đôi:

- Anh Hai có việc với người bạn tới giờ này vẫn chưa thấy về.

Ông Lập khẽ lăm bầm vài tiếng tỏ vẻ không vừa ý:

- Con gọi điện thoại hỏi nó có về không thì bảo. Đói mềm ruột ra phải chờ nó.

Thảo Vy bấm điện thoại gọi vào số di động của Khương:

- A lô! Anh Hai đó hả. Anh có về không? Mọi người đang chờ cơm. Ba đang nổi giận kia kìa.

Khương bảo bạn không về kịp. Thảo Vy tắt máy rồi day mặt về phía mọi người:

- Ảnh không về. Mẹ cứ dành phần cho ảnh.

Ông Lập gắt:

- Con cái thời nay hỏng hết! ả ó đi đâu, nếu không tính chuyện đảo chính thì cũng cướp ngân hàng. Khỏi phải chừa chiếc gì cả. Cho nó đói.

Không khí bữa ăn vì thế kém vui. Trọng khui chai rượu rót đều

ra bốn chiếc cốc rồi nâng ly mời mọi người:

- Xin cảm ơn vì bữa cơm thịnh soạn này. Chúc sức khỏe!

Mọi người cùng chạm cốc và uống một ngụm nhỏ. Riêng ông Lập ực một cái hết sạch. Trọng rót thêm rượu vào cốc. Ông Lập gấp con tôm hấp bia cho vào bát Trọng:

- Chú ăn đi. Món này vừa ngon vừa bổ. Chú lúc này gầy lắm rồi đây, ăn uống kiểu gì mà để ốm thế kia.

Trọng đưa mắt nhìn hai người phụ nữ và có vẻ ngượng. Anh bèn gấp món hoành thánh cuốn tôm chiên cho vào bát bà Thương và Thảo Vy:

- Đây là phần thưởng công lao vất vả của đầu bếp. – Đoạn Trọng cho con tôm vào miệng rồi gật đầu:- ả gon lắm . Chị Thương làm rất vừa ăn, tôi đã ăn món này ở nhiều nơi nhưng không ai làm ngon như chị.

Ông Lập bèn gấp thêm cho vào bát Trọng:

- ả gon thì chú phải ăn nhiều vào. Món này cả nhà ăn mãi cũng chán.

Bà Thương thoáng buồn nhưng rất nhanh bà chuyển sang vui:

- Đúng đấy, chú Trọng cứ tự nhiên. Thỉnh thoảng, tôi vẫn làm món tôm hấp bia xốt cà chua cho cả nhà thưởng thức. Cháu Khương cũng rất thích.

Trọng bèn cầm đĩa tôm xốt cà trút một nửa vào cái bát trống:

- Đây là phần của cháu Khương.

Ông Lập bèn giăng lấy và trút vào chỗ cũ:

- Đã bảo không phải phần cho nó. Chú phải thanh toán hết chỗ này nhá.

Mọi người vừa ăn uống vừa chuyện trò vui vẻ. Thảo Vy múc ít cơm cho vào bát:

- Chú Trọng nói tiếp chuyện hậu hiện đại đi. Cháu còn muốn nghe. ả ghe mãi không chán. Chú đọc ở đâu mà biết nhiều đến thế?

Trọng cười cười:

- Chú không uyên bác như cháu nghĩ đâu. Thật tình chú đã hết vốn, cháu phải cho chú ít thời gian để bổ sung kiến thức. Có người cho rằng chủ nghĩa hậu hiện đại trong văn chương chỉ là những khái niệm chòng chéo mà thôi.

- Chú có nghĩ như vậy không?

- ả hận xét trên cũng có cái đúng. Chúng ta cũng phải thừa nhận một điều, sự tùy tiện và dễ dãi trong việc sử dụng thuật ngữ hậu hiện đại trong đời sống xã hội đã lây lan sang cả khu lĩnh vực nghệ thuật. Thậm chí có nhiều người chỉ đơn giản gắn cái mác “ hậu hiện đại “ cho tất cả những sáng tác phi hiện thực theo lối truyền thống ở nửa thế kỷ XX, bởi vì theo họ những sáng tác đó ứng với một thời đại mà họ mặc nhiên gọi là “ kỷ nguyên hậu hiện đại “. ả hư vậy Hậu hiện đại có thể có rất

nhiều nghĩa, nhưng chính vì thế cũng có nghĩa là nó chẳng có nghĩa gì cả^{1[1]}.

Bà Thương nói:

- Thôi, đừng nói chuyện ấy nữa. Khô như ngói!

Ông Lập tiếp lời:

- Hoàn toàn nhất trí với ý kiến bà xã. Hôm nào hai chú cháu bỏ ra một ngày nói đến chán thì thôi. Đây là bữa tiệc, mọi người cùng nói chuyện cho vui.

Trọng nhìn Thảo Vy cười cười:

- Chú cháu ta bị bắt viết vị rồi đấy nhé. Thôi, chúng ta chuyển sang chủ đề khác. – Trọng đưa bát cho Thảo Vy:- Lấy cho chú một ít cơm.

Thảo Vy múc cho hai thìa cơm vào bát của Trọng. Bà Thương ngừng nhai, mắt quan sát phản ứng trên gương mặt khách. Trọng ăn và thêm mấy và nữa rồi gật đầu:

- ả gon tuyệt. Chưa bao giờ tôi ăn ngon miệng như thế.

- Vậy thì mỗi tuần chú ghé đây ăn cơm với anh chị. Có chú bữa cơm thêm vui. – Đoạn ông Lập hướng ánh mắt về phía vợ:- Em có đồng ý với anh không?

Trọng liếc mắt nhìn bà Phụng. Bà Thương khẽ gật đầu. Miệng cười mà mắt tối sầm lại:

- Tôi cũng có cùng suy nghĩ với anh Lập. Anh Trọng cứ đến đây dùng cơm với chúng tôi và hai cháu. Ăn ở ngoài thức ăn không ngon và làm sao có được không khí chan hòa ấm cúng gia đình.

Trọng thoáng lưỡng lự. Ông Lập cất giọng khô khan:

- Khỏi phải suy nghĩ gì thêm nữa. ả hát trí thế nhé. ả hư vậy, mỗi tuần chú Trọng sẽ dùng cơm với nhà ta vào mỗi trưa Chủ nhật. Thảo Vy có ý kiến gì không? Riêng thằng Khương vắng mặt nên bị tước quyền biểu quyết.

Thảo Vy cười cười:

- Có thêm chú Trọng càng vui chứ sao! Tất nhiên, con đồng ý cả hai tay!

- Vậy thì, nghị quyết đã được thông qua và sẽ chính thức có hiệu lực từ tuần sau. ả ào hãy nâng cốc chúc mừng thành viên mới!

Mọi người cùng chạm ly. Bà Thương chỉ ăn qua loa, thỉnh thoảng lại ngẩng mặt lên cười một cách máy móc. Thảo Vy bỗng buông đũa xuống, nói:

- Con phản đối ba thiên vị.

- Chuyện gì

- Cả buổi con thấy ba chỉ gấp thức ăn cho chú Trọng. Còn con và mẹ là những người phải vất vả bếp núc thì bị ba “quăng cục lơ”. Phản đối! Phản đối!

Mọi người cùng cười vang. Thảo Vy bỗng day mặt về phía Trọng:

- Chú với ba cháu quen nhau từ bao giờ vậy? Thật ra con biết chuyện này nhưng con muốn được nghe từ chính miệng chú nói thôi.

Trọng hớp một ngụm rượu rồi đặt cốc xuống bàn:

- Chú quen ba cháu khi còn là sinh viên đại học.

Thảo Vy tiếp lời:

- Lúc ấy, ba cháu là sinh viên năm thứ ba còn chú là lính mới tò te, đúng không. Điều cháu thắc mắc là hai người quen nhau trong trường hợp nào, ba cháu chẳng bao giờ tiết lộ cả, chú bật mí cho cháu nghe với.

- Chẳng trường hợp nào cả – Trọng vừa nói khôi hài vừa ánh mắt hướng về phía ông Lập:- Lần đầu tiên gặp nhau, cả hai lập tức bị “ tiếng sét ái tình “ đánh trúng. Thế là cả hai phải lòng như Romeo gặp Juliette và từ đó gắn chặt với nhau như đôi sam. – Trọng cố tình uốn éo âm điệu câu “ tiếng sét ái tình “ .

Thảo Vy bỗng cười ré lên:

- Đích thị hai người là...

Chưa nói hết câu bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của bà Thương, Thảo Vy đành kéo dài những dấu chấm lửng và chữa cháy bằng cách lái sang chuyện khác:

- Chú Trọng ơi, sao chú không chịu lấy vợ? Ba cháu đã phụ chú để lấy mẹ cháu, sao chú vẫn chung tình đến thế?

Trọng cười cười, mắt hấp háy một cách tinh nghịch:

- Chú đã tự hứa với lòng mình, “ không lấy được ba cháu “ chú sẽ ở vậy suốt đời. Giải thích như thế cháu đã vừa ý chưa?

Ông Lập cũng cười. ả ụ cười gượng gạo không được tự nhiên:

- Con nhỏ này bữa nay ăn phải thứ gì mà nói năng lung tung vậy cả.

Thảo Vy không để ý đến thái độ khó chịu của ông Lập vẫn tiếp tục huyền thuyên:

- ả ếu đặt vào hoàn cảnh của chú, cháu sẽ làm khác đi.

- Cháu sẽ làm gì nào?

Thảo Vy nói:

- Cháu sẽ tìm một người khác thay thế. Đây là cách trả thù ngọt ngào nhất.

- Chú không đủ can đảm để làm điều đó. – Trọng tiếp tục bông lơn:- Lấy người mà mình không yêu cũng là tội ác.

Bà Thương đưa mắt nhìn hai người đàn ông rồi day sang nhìn Thảo Vy, nét mặt mang nhiều cảm xúc. Đoạn bà đứng dậy, lúng túng đánh rơi chiếc đĩa xuống đất. Trọng cúi xuống nhặt lên.

- Để tôi đi lấy thêm thức ăn – giọng bà Thương rè rè. Đoạn bà hướng ánh mắt về phía Thảo Vy:- Con xuống giúp mẹ một tay.

Thảo Vy đẩy ghế đứng dậy và theo chân bà Phụng. Ra đến nhà bếp Thảo Vy nhìn mẹ ngơ ngác:

- Mẹ cần con giúp gì nhỉ? Tất cả đã chuẩn bị sẵn rồi.

Bà Thương nhìn con bằng ánh mắt trách móc. Đoạn kéo Thảo Vy sát về phía mình:

- Con không được nói đùa như vậy. Ba con không thích, mẹ không thích và cả chú Trọng cũng thế.

- Con thấy chú ấy cũng vui vẻ đấy thôi. Có lẽ, do mẹ cả nghĩ. Chỉ là chuyện đùa vui trong bữa cơm thôi mà.

Bà Thương nghiêm khắc:

- Mẹ không đồng ý kiểu đùa như thế. Con gái lớn rồi phải giữ ý giữ tứ không thể động đầu cũng đùa được. ả ghe rõ chưa?

Đoạn bà Thương đưa đĩa thức ăn cho Thảo Vy:

- Con mang thứ này lên trên ấy. ả hớ lời mẹ dặn không được nói năng theo kiểu ấy nữa.

Thảo Vy tiu nghỉu bung đĩa thức ăn bước lên. Hai người đàn ông đang rù rì với nhau điều gì đó, thấy Thảo Vy lập tức im lặng, cử chỉ lúng túng.

Cạn hết chai rượu, hai người đàn ông đã thấm say. Ông Lập ư ử hát bài *kể cô đơn trong thế giới cô đơn*, Trọng cầm dĩa gõ

vào miệng bát phụ họa hát theo. ả hìn cử chỉ và giọng kéo nhựa của hai người đàn ông Thảo Vy bật cười khanh khách:

- Ba với chú Trọng đừng hát nữa kéo con lộn ruột mất. Ôi, buồn cười quá!

Bà Thương gọt táo bày ra đĩa rồi đứng dậy:

- Mọi người cứ tự nhiên, tôi đi nghỉ trước đây. – bà Thương đưa tay che miệng ngáp vặt mấy cái:- Tôi phải chợp mắt một chút. Thảo Vy chốc nữa dọn dẹp hộ mẹ nhé. ả ếu con bận thì để chốc nữa mẹ rửa cũng được.

Bà Thương đi thẳng vào phòng ngủ. Thảo Vy nhìn theo bà Phụng, khẽ làu bầu một mình:

- Mẹ làm sao thế nhỉ?

Ông Lập nhìn con gái, nói:

- Hãy để mẹ con yên. Thỉnh thoảng mẹ con lại như vậy. Con không cần phải bận tâm.

Thảo Vy thu dọn bát đĩa xuống nhà bếp. Hai người đàn ông bước ra phòng khách uống nước trà. Ông Lập rót tráng cốc rồi rót đầy cốc đưa cho Trọng:

- Trà thiết quan âm, loại chú thích uống đấy. Cả nhà chỉ có mỗi mình anh nghiện thứ này.

Trọng cầm cốc đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ rồi gật đầu:

- ả gon, ngon lắm.

Ông Lập nói:

- Trong nhà còn nhiều, chốc nữa chú mang về một ít để uống dần.
- Thôi, anh ạ. Em lười vào bếp lắm.

Ông Lập trách:

- Chú tẻ thật, chỉ mỗi việc nấu nước pha trà cũng không làm được. Chẳng lẽ tôi phải đích thân đến nhà nấu nước sôi cho chú?

Trọng bắt cười sang sảng. Thảo Vy từ nhà bếp bước lên, ngồi vào chiếc ghế trống:

- Chú Trọng cho cháu cốc nước.

Trọng rót trà đưa cho Thảo Vy. Sực nhớ một chuyện Thảo Vy nói:

- Sáng Chủ nhật tuần tới chú có rảnh không?

Trọng suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Hiện tại chú chưa có chương trình gì vào Chủ nhật tới cả, không biết từ bây giờ đến lúc ấy có kế hoạch đột xuất nào không. Cháu có chuyện cần chú à?

Thảo Vy uống một ngụm trà rồi đặt cốc xuống chiếc đĩa nhỏ:

- Dạ phải, cháu muốn rủ chú cùng đi nghe buổi giới thiệu sách

của một nhà văn khá nổi tiếng ở cung văn hóa Lao Động. Chú đi với cháu nhé.

- Chú cũng thích đến những chỗ ấy. Được rồi, chú sẽ đi với cháu.

Đoạn Trọng day mặt về phía ông Lập:

- Anh có tham gia với chú cháu tôi không?

Ông Lập lắc đầu, xua tay lia lịa:

- Thôi, cho tôi xin. Có tuổi rồi rất ngại đi ra đường, chỉ thích ngồi một chỗ. Hai chú cháu đi đâu thì đi nhưng nhớ về đúng bữa, đừng để mọi người phải chờ đấy nhé.

Hút xong điều thuốc, Trọng đứng dậy xin phép ra về.

- Để tôi tiễn chú một đoạn.

- Không cần phải thủ tục rườm rà như thế đâu. ả gười nhà với nhau cả.

Hai người đàn ông bước ra phía ngoài. Thảo Vy dọn ly tách trên bàn. Cô đứng bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Hai người đàn ông trò chuyện phía dưới đường. Ông Lập đưa tay bẻ lại cổ áo của Trọng. Rồi cả người đưa hai tay nắm chặt vào nhau cười nói vui vẻ. Mục kích cảnh đó, bất giác Thảo Vy mỉm cười một mình.

Dọn dẹp xong các thứ trên bàn, Thảo Vy đi lên phòng, định bụng ngả lưng một chút. Khi đi ngang qua phòng bà Phụng, sức nhớ đến thái độ khác lạ của mẹ, Thảo Vy bèn đẩy cửa bước vào. Bà Thương đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường. Thảo Vy tiến đến đứng bên cạnh. Cả hai âm thầm theo dõi cử chỉ của hai người đàn ông đến khi Trọng cho xe lao đi. Thảo Vy nói với mẹ:

- Trông hai người “ tình tứ “ quá mẹ nhỉ. Hôm nay mẹ có chuyện không vui à? con thấy mẹ khác hơn mọi khi.

Bà Thương day mặt sang hướng khác lần tránh cái nhìn xuyên thấu tâm can của con:

- Có gì đâu, mẹ vẫn thế. Con chỉ khéo tưởng tượng.

- Không, con thấy mẹ khang khác. Có chuyện gì xảy ra với mẹ?

- Mẹ buồn ngủ rồi. Con về phòng để mẹ nằm nghỉ một chút.

Thảo Vy cười cười:

- Mẹ đuổi thì con đi! Mẹ ơi, nếu có tâm sự gì mẹ hãy nói ra chứ mang nặng mãi trong lòng không phải là cách hay đâu mẹ ạ. Không hiểu sao đôi lúc con cảm thấy mẹ rất khó hiểu.

Thảo Vy bước ra ngoài và không quên đóng cửa lại.

Chú thích:

1[1] Trích Chủ nghĩa Hậu hiện đại hay là hiện tượng chồng chéo khái niệm của Nguyễn Văn Dân

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 8

Giám đốc Trần Lập là người say mê công việc. Ông luôn tuân thủ nghiêm ngặt những quy tắc do mình đặt ra. Trước khi được về làm giám đốc công ty, ông đã từng kinh qua nhiều chức vụ công tác quan trọng trên quận, thành phố. Xuất thân từ một gia đình có truyền thống cách mạng, sự nghiệp chính trị của ông tiến bằng bằng như điều gặp gió. Ban đầu ông là bí thư đoàn Phường, rồi leo lên chức phó chủ tịch hội đồng nhân dân, chủ tịch phường, bí thư đảng ủy. ả ăm 1998, ông được điều lên quận đảm nhận cương vị phó chủ tịch quận. Rồi ông trúng cử hội đồng nhân dân thành phố. ả ăm 2004, ông được bổ nhiệm làm tổng giám đốc công ty Emexco, một trong những công ty xuất nhập khẩu lớn nhất thành phố do ủy ban nhân dân thành phố quản lý.

ả gày đầu mới về công ty, ông đã làm cuộc cách mạng thay đổi triệt để cơ cấu bộ máy. Ông nhận thấy các phòng ban quá thừa nhân lực và cũng chính vì điều này mà mọi người cứ đùn đẩy nhau khiến công việc không tiến triển. Công việc đầu tiên của ông là sắp xếp lại biên chế, tổ chức. Chuyển những người kém năng lực, trình độ chuyên môn sang công tác khác hoặc cho nghỉ việc, đồng thời cất nhắc những người trẻ tuổi có tâm huyết, năng lực vào vị trí lãnh đạo. Điều này đã vấp phải những phản ứng quyết liệt của những người bảo thủ. Họ không

chấp nhận chuyện một anh phó phòng kế hoạch quèn nhảy một bước lên làm phó giám đốc, hay chuyện một anh tổ trưởng bảo vệ nhảy lên ngồi chễm chệ trên chiếc ghế trưởng phòng cung ứng vật tư, thế là, họ làm đơn kiện tụng khắp nơi. Rồi thì thanh tra lên thanh tra xuống và rút cuộc cái mới, cái tiến bộ đã thắng. ả hờ thế, chỉ trong vòng hai năm công ty của ông phát triển vượt bậc. Riêng khoản thuế đóng góp vào ngân sách thành phố đã tăng gần gấp đôi. Kể từ lúc ấy cánh già bảo thủ mới tâm phục khẩu phục, thôi, không thừa kiện nữa.

Trần Lập nghiện nặng trà Thiết quan âm. Đây là loại trà xuất phát từ Trung Hoa, khi pha với nước sóng sánh màu hồ phách, có vị thơm đặc biệt. Do ngại đun nấu lách cách mất thời gian, Trần Lập mang vào chiếc phích Trung Quốc, mỗi lúc cần uống trà chỉ việc cho trà khô vào ấm và rót nước từ phích vào. Thế nhưng chính việc này đã tạo nên một thói quen xấu trong toàn công ty, các phòng ban đua nhau sắm phích nước. Từ trưởng phòng, phó phòng đến nhân viên đều trang bị phích nước riêng cho mình. Phòng kế hoạch có sáu nhân viên là có sáu cái phích. Mỗi sáng, mọi người tranh nhau đun nước thậm chí còn cãi nhau chí chóe, vừa gây lãng phí vừa mất thời gian, thế là ông ra lệnh tịch thu tất cả phích nước cất vào kho, cả cái phích của ông cũng cùng chung số phận. Ông thay nước trà bằng nước tinh khiết và chỉ uống trà những lúc ở nhà mà thôi.

Trần Lập đang xem lại báo cáo đề trình lên ủy ban nhân dân thành phố trong cuộc họp tuần tới. Ông dùng bút đỏ đánh dấu những chỗ khó hiểu, thiếu thuyết phục rồi gọi quay sang xử lý văn bản trên máy vi tính. Đang làm việc thì có tiếng gõ cửa,

ông dùng tay gõ bàn phím, day mặt về phía cửa:

- Vào đi!

Thu Trang, nhân viên thư ký mới vừa được tuyển dụng thay cô thư ký cũ đã chuyển sang công tác khác từ ngoài bước vào. Cô khoác trên người chiếc áo thun rộng cổ, chiếc váy đỏ, ngắn cũng cỡn để lộ cặp giò thon và dài.

- Thưa chú, đây là thư mời họp của hội đồng nhân dân thành phố. Còn đây là báo cáo của phòng kinh doanh. Chú xem qua đi ạ.

Thu Trang khom người để lộ cặp ngực căng phồng, trắng nõn. Mùi nước hoa thượng hạng xông vào mũi, giám đốc Lập tỏ vẻ khó chịu:

- Trước khi vào đây làm việc cậu Phong, cán bộ phòng tổ chức không nói với cô gì những gì hay sao?

- Dạ, cháu..cháu không hiểu ý chú muốn nói gì ạ..

Ông Lập nghiêm khắc nói:

- Quy định của công ty là nhân viên nữ phải mặc áo dài, cô nhớ chưa? – Đoạn ông đưa mắt nhìn Thu Trang từ trên xuống dưới:- ồ gọi phòng máy lạnh mà ăn mặc như thế này cô không thấy rét à.

- Dạ, thưa chú. ồ gày mai cháu sẽ..

- Không phải ngày mai mà ngay bây giờ! – giám đốc Lập ra lệnh:- Cô về nhà thay quần áo rồi vào đây tiếp tục công việc.

Thu Trang lúng túng:

- ả hà cháu hơi xa. Xin chú cho cháu..

- Đó là mệnh lệnh. ả ều cô muốn nghỉ việc thì cứ làm theo ý mình.

Cô nhân viên thư ký tiu nghỉ bước ra, giám đốc Lập gọi lại:

- Tôi nói còn chưa hết. Cô lãnh lương mỗi tháng bao nhiêu?

Thu Trang ngơ ngác:

- Dạ, khoảng hai triệu rưỡi ạ.

- Cô dùng nước hoa loại gì vậy?

- Dạ, Chanel..

- Tôi không rành rẽ về mỹ phẩm nhưng theo tôi biết thì loại nước hoa này không phải rẻ, tiền lương của cô có đủ để mua những thứ này không? – Đoạn giám đốc Trần Lập dịu giọng:- Trang điếm theo sở thích là chuyện riêng của mỗi người, tôi không muốn can thiệp vào. Tôi chỉ cho cô lời khuyên, nên sống giản dị, phù hợp với điều kiện kinh tế và công việc của mình. Cô bảo cô Thoa, trưởng phòng kế toán đến đây gặp tôi có việc gấp.

- Thưa chú, sáng nay chị Thoa đã đi họp trên Sở Tài chính rồi ạ.

- Vậy, cô bảo cậu Thanh ở phòng kế hoạch đến gặp tôi.

Thu Trang len lén bước ra. Giám đốc Lập rời khỏi vị trí, bước đến bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới. Tại ngã tư có vòng xoay đang xảy ra kẹt xe. Giám đốc Lập lấy thuốc lá ra hút. Sực nhớ một chuyện ông bèn móc điện thoại trong túi quần ra gọi cho Trọng:

- A lô! Trọng đây hả? Công việc của chú như thế nào?
- Vẫn bình thường thôi, anh ạ. Anh bị cảm hay sao, nghe giọng như bị ngạt mũi vậy.
- Bị cảm nhẹ, uống vài viên panadol là khỏi thôi mà.
- Anh đừng có chủ quan đây. Thời tiết thay đổi thất thường dễ bị ốm lắm. Sáng nay anh có tập thể dục không?
- Không, nghỉ tập mỗi buổi mà thấy người cứ rũ ra. Đêm qua chú ngủ có ngon không?
- Cảm ơn anh, em ngủ được bảy giờ. ả hư thế là tốt rồi. Trước kia, mỗi đêm em chỉ ngủ được vài tiếng đồng hồ. Stress, mất ngủ là căn bệnh của thời đại công nghiệp mà, anh.
- Chúc nữa chú ăn cơm trưa với anh nhé. Anh biết một chỗ rất tuyệt.
- Anh không về dùng cơm với chị à? Đừng để chị ấy phải đợi.
- Chú không phải lo về chuyện này. Anh đã gọi điện về nhà bảo là phải ăn cơm với khách hàng.
- Được rồi. Mười hai giờ em đến chỗ anh nhé.

- Anh chờ chú. Đừng để anh chờ lâu nhé.
- Vâng, em sẽ đến đúng hẹn.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 9

Kết thúc buổi họp ban chấp hành đoàn trường, Thảo Vy cùng cô bạn bước ra khỏi phòng họp và hướng về phía bãi giữ xe trong khuôn viên trường đại học. Cô bạn sờ bụng than đói vì sáng nay dậy muộn không kịp ăn điểm tâm.

- Cậu sắp phát phì rồi, nhin ăn được bữa nào hay bữa ấy.

Cô bạn thật thà thú nhận:

- Bảo tớ làm việc gì cũng được chứ nhin ăn thì không thể. Mỗi lần bụng đói là tay chân tớ bủn rủn rồi mồ hôi tuôn ra như tắm. Cậu đừng xúi đại tớ.

Cả hai cùng cười vang. Bất chợt chiếc điện thoại di động trong túi quần Thảo Vy vang lên. ả nhìn dây số hiển thị lên màn hình, Thảo Vy quay sang nói với cô bạn:

- Mẹ tớ gọi.

- Vậy, tớ về trước nhé. Đói lắm rồi, tớ phải kiếm thứ gì cho vào bụng.

Thảo Vy bấm nút nhận cuộc gọi:

- A lô! Mẹ gọi con. Dạ, con đang chuẩn bị về nhà. – Con gái của mẹ dữ lắm, chẳng ai dám động vào đâu, mẹ không phải sợ con bị bắt cóc đâu nhé. Tạm biệt mẹ.

Thảo Vy cất điện thoại vào túi. Vừa dắt chiếc xe gắn máy ra trước cổng trường đã gặp Thành, phó bí thư đoàn trường đang đứng chờ sẵn:

- Chào Thảo Vy, tôi có thể mời Thảo Vy cốc nước được không? Tôi có chuyện muốn bàn với Thảo Vy về bản báo cáo của ban chấp hành.

Thảo Vy xem đồng hồ rồi khẽ gật đầu. Hai người bước vào quán cà phê Sinh Viên đối diện với cổng trường, chọn một chỗ trống gần lối ra vào. Gần giữa trưa mà quán đông khách.

- Thảo Vy uống gì?

- ă ước chanh dây.

Thành gọi hai cốc chanh dây. Chiếc loa treo tường phát ra giai điệu hòa tấu du dương của nhóm Secret Garden:

- Thảo Vy nhận xét thế nào về bản báo cáo của ban chấp hành đoàn trường?

- Theo tôi, chúng ta cần phải bổ sung thêm vào phần phương hướng về công tác củng cố và phát triển tổ chức đoàn. Vấn đề

giới thiệu đoàn viên ưu tú vào tổ chức đảng cũng cần cụ thể hơn nữa.

Thành gật đầu tán đồng:

- Tôi cũng chia sẻ quan điểm với Thảo Vy. Cả năm chỉ với thiệu mỗi một đoàn viên vào đảng thì hơi ít, trong khi chúng ta có không ít đoàn viên ưu tú.

Hai người nói chuyện công tác đoàn một lúc. Thảo Vy có vẻ sốt ruột muốn về. Cô biết mẹ đang ở nhà chờ cơm.

Thành giở sách lấy ra một chiếc phong bì đưa cho Thảo Vy, cử chỉ có vẻ lúng túng:

- Thảo Vy này, thứ Sáu này là sinh nhật của tôi, tôi hy vọng Thảo Vy sẽ dành ít thời gian đến dự.

Cô kẹp chiếc phong bì vào quyển sách rồi gật đầu nói:

- Cảm ơn anh. Tôi sẽ đến.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 10

- Phần mềm kế toán nhóm của cậu khi đưa vào sử dụng đã xảy ra sự cố. Công ty Thiên An vừa cử người đến ca thán với tôi về việc này.

Khương khẽ cựa mình trên ghế. Mắt dán vào màn hình vi tính, logo công ty đang quay tít trên monitor:

- Cụ thể trục trặc ở điểm nào?

Giám đốc công ty phần mềm Thái Bình nói:

- Tính toán bị sai số. Đây là một sai lầm khó có thể chấp nhận. Cậu biết rồi đây trong kế toán mà sai số thì hậu quả sẽ rất khôn lường.

Khương tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tôi đã kiểm tra rất cẩn thận trước khi đưa sản phẩm vào sử dụng và chẳng phát hiện điều gì cả. Có thể máy tính của Thiên An đã bị sự cố hoặc bị virus tấn công cũng nên.

- Tôi không biết. Cậu xem lại thật chính xác giúp tôi. Điều quan trọng chúng ta phải giữ uy tín của mình, thị trường phần

mềm đang trong giai đoạn cạnh tranh ráo riết, chúng ta không nên để mất thị phần.

Khuong khẽ gật đầu. Giám đốc Thường nói tiếp:

- ă ếu lỗi thuộc về phía họ, cậu cũng nên giải thích cặn kẽ cho họ hiểu, và, nếu cần chúng ta sẽ cài đặt lại giúp họ. Cậu cũng nên cài thêm phần mềm diệt virus để đảm bảo cho máy hoạt động tốt.

- Tôi sẽ xem xét vấn đề này một cách nghiêm túc. ă ếu cần, tôi sẽ cử người đến công ty Thiên An xem xét và giải quyết sự cố.

- Vậy thì tốt, tôi luôn tin vào năng lực của cậu. Phần mềm quản lý kinh doanh của cậu đã tiến hành đến đâu rồi? Đã ra đầu ra đũa gì chưa?

- Cuối tuần tới, tôi sẽ cho chạy thử nghiệm. Có lẽ, đầu tháng sau sẽ hoàn tất và đưa vào khai thác.

- Tuyệt lắm, tôi luôn tự hào vì không chọn lầm người. Tháng tới, tôi sẽ tăng lương cho cậu.

- Cảm ơn giám đốc. – Khuong vui vẻ nói:- Tôi sẽ hết sức cố gắng.

Hai người đang nói chuyện thì thư ký giám đốc đẩy cửa bước vào;

- Thừa giám đốc, có người của công ty Thành Công muốn gặp giám đốc để bàn về hợp tác trong lĩnh vực phần mềm ạ.
- Được, cô đưa họ vào.
- Thôi, tôi về phòng làm việc đây.

Khương đứng dậy, bước ra dãy hành lang và rẽ vào phòng làm việc của nhóm. Mấy nhân viên đang làm việc bên máy vi tính đồng loạt hướng mắt về phía cửa khi Khương bước vào.

- Sếp gọi chuyện gì thế, anh Khương? – Một nam thanh niên mặc áo kẻ sọc nói.

Khương ngồi vào vị trí của mình. Màn hình vi tính đang hiện lên những bông hoa và những câu châm ngôn bằng tiếng Anh.

- Phần mềm kế toán bị sự cố. Chán thật. Ai là người kiểm tra cuối cùng? Cậu Thật phải không?

Thật là người thanh niên ngồi ở góc trong cùng, nghe nhắc đến tên mình bèn rời mắt khỏi màn hình vi tính và xoay nửa vòng ghé đối diện với Khương:

- Không thể có chuyện đó được. Tôi đã kiểm tra rất cẩn thận. Làm việc với nhau đã lâu, anh biết tính tôi rồi. Theo tôi, lỗi thuộc về phía người sử dụng.
- Dù sao cũng đã xảy ra trục trặc. Cậu nên kiểm tra lại phần

mềm một lần nữa nếu không phát hiện điểm gì sơ suất, cậu phải đến công ty Thiên An một chuyến. Tôi nghĩ, hệ thống máy tính của họ đã nhiễm virus.

Khương đưa tay nhấp chuột. Màn hình trở lại chương trình ngôn ngữ lập trình C⁺⁺, anh gõ lệnh vào bàn phím. Quang già, lập trình viên lớn tuổi nhất phòng, đứng dậy, vươn vai mấy cái:

- Giải lao một chút, mỏi lưng quá. Sáng nay làm việc hết năng suất rồi.

Mọi người tụ tập quanh chiếc bàn tròn, vừa uống nước vừa tán gẫu. Quang già cầm ấm nước rót ra cốc, đoạn hướng ánh mắt về phía Khương:

- ả ghỉ tay tán dóc một chút. Tớ có câu chuyện rất ly kỳ nếu cậu muốn nghe thì ngồi xuống đây.

- Chuyện gì? – Khương vừa nói vừa rời khỏi bàn máy vi tính:-
Đừng nói với tôi chuyện anh lấy vợ là gái đẹp nhất làng đấy nhé. Chuyện ấy tôi nghe mãi, chán rồi. ả gười gì mà hể mỡ miệng ra là khen vợ mình đẹp mà không biết ngượng mồm.

Quang già bật cười sang sảng. Giọng cười của người có tính vô lo:

- Không, hôm nay đẹp chuyện vợ con qua một bên. Hôm nay

tớ sẽ nói chuyện của giới nghệ sỹ. Cậu biết nam ca sỹ Lê Minh không?

Tất nhiên là cả thành phố này không ai lạ gì tên tuổi này cả. Lê Minh là ca sỹ nhạc thánh phòng nổi tiếng đã từng đoạt giải thưởng lớn liên hoan nhạc thánh phòng quốc tế. Trước kia anh ta thỉnh thoảng xuất hiện trong những cuộc thi *Tiếng hát truyền thanh* với tư cách là thành viên ban giám khảo.

- Các cậu đã từng nghe đồn đại, Lê Minh là người đồng tính rồi chứ?

Đúng thế, ca sỹ Lê Minh từng bị xì căng đan là người có lối sống bệnh hoạn. Một lần công an bắt quả tang Lê Minh sinh hoạt tình dục với người quản lý của mình tại khách sạn. Trước cơ quan công an, vị quản lý này khai là bị Lê Minh ép buộc. Báo chí đã đưa tin âm ỉ, mọi người cứ đinh ninh chàng ca sỹ đồng tính này sẽ thân bại danh liệt. Ắ hưng sau đó chẳng thấy ai đả động đến, sự việc nhanh chóng bị chìm xuống. Và Lê Minh vẫn xuất hiện hàng đêm trên sân khấu.

- Biết chứ – Thật gật đầu, nói:- Chuyện ấy thì có gì lạ. Cả thế giới đều biết chuyện Lê Minh là gay chính hiệu con nai vàng. Trên các trang web về đồng tính liên tục có ảnh và bài viết về anh ta.

Quang rít vài hơi thuốc lá:

- Ắ hưng có một chuyện mà không phải ai cũng biết. Các cậu có biết nghệ sỹ cải lương Vũ Bình không?

Ả nghệ sỹ Vũ Bình một thời được mệnh danh là giọng ca vàng trong giới cải lương, đã từng được phong là nghệ sỹ ưu tú. Ả hưng chuyện Lê Minh và Vũ Bình có can hệ gì với nhau?

- Có đấy, - Quang già nói:- Hai người chuẩn bị kết hôn!

Đám đông cùng "ồ" lên. Chuyện sinh hoạt đồng giới xưa như trái đất. Thậm chí có rạp chiếu phim, khu giải trí mà người đến xem chỉ toàn là dân đồng giới. Thực tế hiện nay có nhiều cặp đồng giới chung sống với nhau như vợ chồng. Ai cũng nghe thấy cả. Ả hưng việc hai người cùng giới tính danh chính ngôn thuận kết hôn đảng hoàng thì chưa từng xảy ra.

Thật trố mắt nhìn Quang già:

- Anh nói thật chứ? Hai người ấy kết hôn với nhau?

- Thật, chứ chẳng lẽ tớ nói đùa với các cậu à?

Khương xen vào:

- Tin này có chính xác không? Không khéo chỉ là tin giật gân!

Quang nở nụ cười đắc thắng:

- Làm sao có thể là tin vịt trong khi tớ có trong tay thiệp mời đám cưới của họ. Bây giờ các cậu tin chưa?

Một người thốt lên ngạc nhiên:

- Ô hay, làm sao anh có được thiệp mời? Chẳng lẽ anh cũng là dân gay?

- Đừng xỏ xiên như thế – Quang già nói lớn:- Tớ có quen một người bạn là gay chính hiệu. Tớ với anh bạn đó chơi thân với nhau từ nhỏ, vậy mà, tớ hoàn toàn không biết anh ta là gay. Mãi sau này, nghe người ta xì sầm bàn tán tớ mới hỏi thẳng thì anh ta gật đầu thú nhận. Thật ra gay cũng là người bình thường như chúng ta, chỉ khác là họ có sự đam mê giới tính khác với chúng ta mà thôi. Họ là những sinh vật chịu sự bất công của tạo hóa.

- Đừng có dài dòng nữa! – một người trong bọn ngắt lời:- Anh kể tiếp chuyện cái thiệp mời đi.

Quang kể tiếp:

- Qua những người quen biết cùng giới tính, anh bạn tớ có được tấm thiệp mời. ả hưng anh ta không thể đến dự được bởi ngày ấy cũng là ngày anh ta trực. Thế là tớ xin luôn..

Khương uống một hớp nước:

- Anh xin cái đó để làm gì?

- Còn phải hỏi. – Quang nói:- Lê Minh và Vũ Bình đều là những nghệ sỹ mà tớ hâm mộ. Và đây cũng là dịp tớ tìm hiểu sinh hoạt của những người đồng giới như thế nào. Có ai muốn tháp tùng theo tớ không?.

Khương thốt lên:

- Một đám cưới không có cô dâu xảy ra tại Việt ả am là điều khó tin. Được rồi, tôi sẽ đi với anh. Hôm nào vậy?

Quang nói:

- Thứ ả ăm, có nghĩa là còn đúng hai hôm nữa. Sáu giờ tối. Cậu nhớ chưa? ả hưng có một việc cũng nên báo trước để cậu chuẩn bị tinh thần...

- Chuyện gì?

- Cậu phải đóng vai người yêu của tớ!

Đám đông cười ồ lên. Khương ngơ ngác:

- Chuyện như thế nào? Tôi không hiểu.

Quang hấp háy mắt một cách tinh nghịch;

- Thì cậu phải nhập vai như một đồng tính nam, hiểu chưa? Ở một nơi toàn là người đồng tính, cậu không thể khác với mọi người.

- Chịu thôi. Tôi không có tài đóng kịch.

- Thật ra chẳng khó khăn gì cả. ả gười ta sao mình như vậy. ả ếu cậu không tự tin thì chịu khó ở nhà để tớ đi dự về kể lại nhé. Cậu nào xung phong đi với tớ thì giơ tay lên!

Cả bọn nhìn nhau cùng cười và lắc đầu. Khương thoáng do dự:

- Tôi sẽ đi với anh. ả hưng liệu có xảy ra cảnh hôn hít và làm tình tập thể không?

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 11

Ả hà hàng Mây ả gàn Phương được thiết kế như tòa lâu đài cổ bên châu Âu. Đặc sản của nhà hàng là bò cạp chiên giòn và đế rang bơ. Bò cạp thì có người ở Tây ả inh, cứ cách nhật thì mang đến một lần. Còn đế thì mỗi ngày có người ở Hốc Môn đem tới. So với bò cạp thì đế tiêu thụ mạnh hơn. Mỗi ngày nhà hàng có thể bán được dăm ký đế. Trước đây Mây ả gàn Phương kinh doanh ế ẩm, có lúc, chủ nhà hàng đã nghĩ đến chuyện đóng cửa, tìm công việc khác. ả hờ hai món đặc địa mà phát lên như điều gặp gió. Thường thì, Mây ả gàn Phương chỉ thật sự đông khách là vào buổi chiều, sau giờ làm việc cán bộ công chức kéo đến đây nhậu nhẹt, còn những lúc khác chỉ lèo tèo vài móng. Chủ nhà hàng bèn xoay qua bán cơm phần để kiếm thêm thu nhập. Mỗi suất cơm kể cả món tráng miệng là ba chục ngàn. Giá cả như thế là hơi đắt, nhưng bù lại khách được phục vụ chu đáo, tiện nghi và được đắm mình trong phong cảnh nên thơ hữu tình. ả ói tóm lại tiền nào của ấy.

Thực đơn hôm này có món canh chua cá lóc, thịt kho tàu, lòng gà xào giá. Còn món tráng miệng là nho ướp lạnh.

Ông Lập và Trọng ngồi trên tầng ba nhà hàng bên cạnh cửa sổ.

Gã nhân viên phục vụ mang ra hai suất cơm trưa và đặt các thứ lên bàn:

- Quý khách còn gọi thêm món gì nữa không?

Ông Lập nhìn Trọng đề nghị:

- Mỗi người uống một chai bia nhé. Một chai thôi gọi là giải khát. Buổi chiều còn làm việc, anh cũng không muốn uống nhiều.

Trọng gật đầu. ả nhân viên mang bia cùng hai chiếc cốc. Hai người đàn ông vừa ăn cơm vừa trò chuyện.

- Chuyện buổi hòa nhạc đấy, chú có đi với anh không?

Trọng gật đầu:

- Có chứ, em chỉ ngạc nhiên là anh bắt đầu quan tâm đến nhạc giao hưởng từ lúc nào vậy.

Ông Lập gật đầu thú nhận:

- Thật lòng, anh chẳng ưa gì loại nhạc như đấm vào tai đó, nhưng thấy chú say mê quá nên mới tập tành nghe thử. ả nghe nhạc giao hưởng có khó không?

Trọng nhấp một ngụm bia:

- Thật ra nhạc cổ điển không phải là cái gì quá cao siêu xa vời. ả ếu anh đã quen dần với thể loại âm nhạc này anh sẽ thấy những tác phẩm của Mozart tràn đầy sức sống tuổi trẻ, Liszt phóng túng cuồng nhiệt, Chopin mơ mộng lãng mạn và

Beethoven rực lửa, lạc quan..hóa ra đều rất gần gũi và bắt nguồn từ cuộc sống, từ những cảm xúc chân thành nhất của con người. Em không đồng ý gọi đây là âm nhạc bác học vì tất cả mọi người đều có thể nghe được, hiểu được nếu muốn. Tuy nhiên trước hết anh cũng nên biết qua lịch sử phát triển của dòng nhạc cổ điển.

Ông Lập gật đầu:

- Chú nói đúng. Anh thì hoàn toàn mù tịt chẳng biết tí gì cả. Chắc chú cũng biết được ít nhiều về lịch sử phát triển dòng nhạc này chứ?

Trọng gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Em cũng biết được đôi nét. Tóm lại lịch sử phát triển dòng nhạc cổ điển trải qua bảy bước. Gồm; thời kỳ trung cổ, thời kỳ phục hưng, thời kỳ baroque, thời kỳ cổ điển, thời kỳ lãng mạn, thời kỳ hiện đại và thời kỳ đương đại. Âm nhạc thời kỳ trung cổ, hầu hết các nhạc sỹ chuyên nghiệp đều được nhà thờ cơ đốc giáo tuyển dụng. Vì nhà thờ đối lập với ngoại giáo liên quan đến Hi Lạp và La Mã cổ đại nên nó không khuyến khích việc biểu diễn âm nhạc Hi Lạp và La Mã. Hậu quả là loại âm nhạc này bị tàn lụi.

Ông Lập thốt lên:

- Có chuyện đó nữa à?

Trọng gật đầu:

- Đúng vậy. ả gười ta biết rất ít về thể loại thánh ca không nhạc đệm được sử dụng trong những nghi lễ nhà thờ thời kỳ đầu.

Tuy nhiên thể loại thánh ca Cơ đốc giáo xuất hiện được bắt nguồn từ âm nhạc lễ nghi của đạo Do Thái và những giai điệu thể tục thời đó. ả hững giai điệu thánh ca phát triển ở Roma được sáng tác và ấn định cho những trình tự cụ thể trong những nghi lễ nhà thờ trong thời kỳ từ thế kỷ thứ 5 đến thứ 7. Thánh ca La Mã được biết tới như thánh ca Gregorian theo tên của giáo hoàng Gregory, giáo hoàng vĩ đại, người có thể sáng tác một số giai điệu và là người tích cực khuyến khích các nhà thờ sử dụng âm nhạc được lễ nghi hóa một cách thứ tự. Vì Gregory và các giáo hoàng về sau ưa thích thánh ca Gregorian hơn những thể loại khác đã phát triển ở châu Âu, thánh ca Gregorian cuối cùng đã thế chỗ hầu hết những thể loại khác. Phong cách thánh ca Gregorian và các thể loại thánh ca khác được giữ gìn trong nhiều bản thảo viết tay. Các ký hiệu âm nhạc được sử dụng trong những bản thảo này thuộc hệ thống ký hiệu neumes, cội rễ sớm nhất của hệ thống ký hiệu âm nhạc hiện đại. Và ít nhất cũng phải đến thế kỷ thứ 9 nhiều nhạc sỹ mới cảm thấy sự cần thiết phải có một thứ âm nhạc phức tạp hơn kiểu giai điệu không nhạc đệm. Họ bắt đầu thêm vào bè giọng hát được hát đồng thời với những đoạn của thánh ca. kết quả là sự ra đời của phong cách âm nhạc gọi là organum, một hình thức âm nhạc phức điệu sớm nhất. Trong phong cách organum thời kỳ đầu, bè giọng hát được thêm vào chạy song song một cách đơn giản với giai điệu thánh ca nhưng được hát trên đó một quãng tư hay quãng năm. Về sau bè thêm trở thành một giai điệu đối âm độc lập. Organum có vị trí quan trọng trong lịch sử âm nhạc vì đó là bước đầu tiên hướng tới sự phát triển của kết cấu âm nhạc được biết đến là phức điệu, việc sử dụng nó ở phạm vi rộng rãi là đặc trưng nổi bật của âm nhạc phương Tây.

Ăn xong, ông Lập lấy thuốc lá ra hút rồi đưa bao thuốc lá cho Trọng. Trọng cũng nhón một điếu. Ông Lập xem đồng hồ, nói bằng quơ:

- Còn sớm. Chúng ta sẽ đi đâu nhỉ?

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 12

Chiều thứ ả ăm. Vừa về đến nhà Khương chui vội vào vệ sinh tắm táp qua loa rồi thay bộ quần áo mới. Bà Thương đang chuẩn bị bữa tối thấy con xỏ giày chuẩn bị đi đâu đó, bèn hỏi:

- Con định đi đâu vậy? Sắp đến bữa ăn rồi.

Khương trông tât vào chân rồi cúi xuống buộc dây giày:

- Con không ăn đâu mẹ. Con đi dự đám cưới người bạn.

- Sao đám cưới nhiều thế nhỉ. Tuần trước đám cưới, tuần nay lại cưới. Con nhớ đừng uống nhiều bia nhé. Tai nạn giao thông đa phần có dính đến bia rượu.

Khương đứng dậy sửa sang tư thế trước gương:

- Mẹ yên trí đi, con biết điều độ mà. Thôi, chào mẹ con đi đây. Con phải đến nhà đón người bạn đi cùng.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 13

Mười giờ đêm Khương trở về nhà. Lúc này mọi người đã về phòng riêng của mình. Thấy phòng của Thảo Vy còn để đèn, Khương bèn đến gõ cửa:

- Anh Hai đây, anh vào được không?

Thảo Vy đang học tiếng Anh trên máy vi tính. Khương bước vào và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Thảo Vy nói chuyện mà mắt vẫn dán chặt vào màn hình:

- Anh Hai đi đám cưới có gì mà vui vậy?

Khương nói:

- Không phải vui mà là kỳ lạ. Đây là đám cưới lạ lùng nhất mà anh từng dự.

Thảo Vy thắc mắc:

- Đám cưới nào mà chẳng thế, cũng hai bên họ hàng, cô dâu chú rể, hoa, bánh kem và rượu champagne. Anh Hai khéo làm ra vẻ quan trọng.

Khương lắc đầu:

- Không phải vậy. Anh vừa đi dự đám cưới của hai người đồng tính. Em biết ca sỹ Lê Minh và nghệ sỹ cải lương Vũ Bình không? Anh vừa dự đám cưới của hai người đó.

Thảo Vy tròn xoe cặp mắt lên vì ngạc nhiên:

- Thật sao. Hai người nổi tiếng ấy lại là người đồng tính à? Em thật sự bất ngờ đấy. Vậy đám cưới của những người đồng tính có gì khác với những người bình thường?

- Khác nhiều chứ – Khương nói:- Điểm khác biệt thứ nhất; họ không thể đường đường chính chính tổ chức ở nhà hàng...

Thảo Vy xen vào:

- Tại sao vậy, anh Hai?

- Bởi vì họ muốn tránh những lời thô, phiền phức. Ở những nơi công cộng có bao ánh mắt soi mói nhìn họ. Vả lại, pháp luật Việt ả am đâu thừa nhận việc kết hôn đồng giới và cả hai đều là những người khá nổi tiếng, chắc chắn sẽ thu hút đám đông hiếu kỳ, rồi thì cánh phóng viên báo đài mà đánh hơi được thế nào cũng kéo đến chật kín, chính vì thế hai người phải tổ chức tại ngôi biệt thự của một doanh nhân cũng là người đồng tính. Hiểu chưa, nhóc?

- À ra thế, - Thảo Vy thốt lên:- Anh đừng gọi em là nhóc nữa, em không thích đâu, dù sao em cũng là ủy viên ban chấp hành đoàn trường rồi đấy. Kể tiếp đi anh Hai. Đám cưới của họ có treo đèn, kết hoa như những đám cưới khác không?

Khương lắc đầu nói:

- Rất đơn giản, hoàn toàn không có những thủ tục rườm rà. Gọi là đám cưới cho sang chứ thật ra đây chỉ là bữa cơm thân mật để họ chính thức công khai mối quan hệ của mình trước bạn bè đồng nghiệp. Cả *cô dâu* và *chú rể* đều ăn mặc giản dị, quần âu, áo sơ mi không thắt cà vạt. Ắ gười ngoài nhìn vào chỉ nghĩ đến một bữa liên hoan thuận túy mà thôi. Còn thức ăn được đặt tại nhà hàng, đến giờ nhân viên phục vụ mang đến.

- Chẳng lẽ, toàn bộ khách mời đều là những người đồng tính?

- Đúng vậy, khách mời có nam lẫn nữ nhưng tất cả đều là dân đồng tính. Anh thật sự bất ngờ khi nhìn thấy nhiều cô rất xinh xắn, trang điểm thướt tha trông rất hấp dẫn và đầy nữ tính lại là lesbian^{2[1]}, thật tiếc. Tuy nhiên những người bạn tình của họ thì ăn mặc có vẻ bụi bặm, nhiều người trong số họ hút thuốc lá và nốc bia còn hơn cả cánh đàn ông thật sự.

Khương ngừng nói một lúc nheo mắt quan sát những biến đổi trên gương mặt cô em gái rồi tiếp tục câu chuyện:

- Đồng tính nữ dù sao cũng dễ phân biệt hơn đồng tính nam. Tất cả các gay đều ăn mặc lịch sự, tóc tai cắt tỉa gọn gàng. Ắ hìn bề ngoài không thể nào phân biệt được họ với những người không khiếm khuyết.

- Anh cho rằng họ là những kẻ khiếm khuyết?

Khương gật đầu:

- Đúng vậy, họ là nạn nhân trong một phút lơ đãng của Thượng đế. Họ bất đắc dĩ phải sống trong cơ thể người khác.

Theo thần thoại Hy Lạp, ngày xưa con người cả hai bộ phận sinh dục, hai quả tim, bốn đôi chân, bốn cánh tay và hai khối óc. Có người có hai dương vật, có người vừa có dương vật vừa có âm hộ và có người có hai âm hộ cùng một lúc. Các vị thần trên đỉnh Olimpia lo sợ con người như thế sẽ có nhiều quyền lực hơn, nên họ đã tách đôi con người ra. Kể từ đó, con người mãi mãi đi tìm một nửa của mình. Ai mất thứ gì thì đi tìm thứ đó. ả gười có hai dương vật sẽ trở thành đồng tính nam và người có hai âm đạo sẽ trở thành đồng tính nữ. ả gười có cả âm vật và dương vật sẽ đi tìm bạn tình khác phái.

- Em không nghĩ như thế. Theo em đó chỉ là hiện tượng suy đồi nhân cách, sự băng hoại đạo đức mà thôi. Và tất cả những lời lẽ đưa ra chỉ nhằm nguy biện cách sống bệnh hoạn của mình. Em từng biết chuyện một MC khá nổi tiếng có vợ con đang hoàng bồng dung ly dị vợ để sống với bạn tình đồng giới. ả ều không thích phụ nữ tại sao anh chàng dẫn chương trình đó lấy vợ sinh con như bao người đàn ông khác, để rồi cuối cùng ruồng bỏ vợ mình để chạy theo cuộc tình bệnh hoạn.

- Thật sự, anh cũng chưa hiểu rõ lắm về thế giới phức tạp của những người đồng tính. Tuy nhiên qua tiếp xúc, anh thấy họ đáng thông cảm hơn đang trách. Suy nghĩ của em có vẻ quá khắc nghiệt.

- Không phải khắc nghiệt mà là một chuyện rất nghiêm túc. Chính những người quái dị ấy đã làm đảo lộn trật tự xã hội, nề nếp gia đình. Em không thể nào chấp nhận chuyện một người phụ nữ đã có chồng và sinh con bỗng dung bỏ tất cả để theo một người phụ nữ đồng tính, hoặc những người có giới tính bình thường không hiểu vì nguyên nhân gì mà lao đầu vào những thú vui lệch lạc đó. Anh đừng bênh vực họ. Đấy chẳng qua chỉ là những trò chơi bệnh hoạn cần phải loại bỏ khỏi đời

sống xã hội.

- Anh thừa nhận với em đã từng xảy ra những chuyện như thế. Và họ thật đáng trách, tuy nhiên, đây chỉ là số ít, còn đại đa số đều là những người đáng thương, đáng được cảm thông, chia sẻ. Vả lại, chuyện sinh hoạt đồng giới có khi xuất phát từ hoàn cảnh sống. Chẳng hạn, các phạm nhân bị giam giữ trong tù thường sinh hoạt đồng tính vì sự khan hiếm người khác phái để giao hợp. Hoặc có người ngoài đời đã tìm thấy khoái cảm và chiều chuộng của người đồng tính cao hơn nơi vợ hoặc chồng mình. Cũng có khi xuất phát từ những lợi ích kinh tế và những phần thưởng tinh thần chính là nguyên nhân đưa đến những hành vi đồng tính khi người có xu hướng tính dục khác phái có quan hệ tình dục với người đồng phái. ả ngoài ra, hiện tượng đồng tính có khi là kết quả của một kinh nghiệm tổn thương trong quá khứ. Ví dụ một bé gái bị hiếp dâm lớn lên sẽ sợ đàn ông. Một cậu bé bị mẹ, cô, dì, hoặc một phụ nữ nào gây tổn thương về thể xác lẫn tâm hồn khi lớn lên sẽ có những kỷ niệm sợ hãi, căm ghét, và xa lánh nữ giới. Là một luật sư tương lai, đáng ra, em nên đấu tranh đòi quyền bình đẳng giới cho họ, những người phải bất đắc dĩ phải mang hồn bướm thân sâu mới phải chứ.

Thảo Vy lắc đầu, nói:

- Sẽ chẳng bao giờ xảy ra chuyện ấy. Với em, họ vẫn mãi là những kẻ tật nguyên nhân cách. Họ là nguyên nhân gây ra những rắc rối. Và họ cần phải cách ly khỏi đời sống xã hội. ả ếu có quyền hành trong tay, em sẽ đưa tất cả những người đồng tính tập trung vào một chỗ, có thể, một hòn đảo nào đó, hoặc một nơi cách xa khỏi đời sống văn minh như cách người ta đối xử với những người mắc bệnh hủi vào những năm đầu thế kỷ trước.

Khương phì cười:

- Em đối xử với họ chẳng khác nào Hit Le đối xử với người Do Thái. Anh cảm thấy suy nghĩ của em có vẻ quá cực đoan.

Thảo Vy nói:

- Anh nên nhớ, người ta phát hiện ca nhiễm HIV đầu tiên là ở người đồng tính và cho đến ngày nay nó đã trở thành thảm họa của nhân loại. Em chẳng lý do gì để thông cảm cho họ cả. Ắt ỏi đúng hơn là em kính tởm những con người đó.

Khương lấy tay che miệng ngáp vặt mấy cái rồi tiếp tục câu chuyện:

- Trong trường của em có bạn nào mắc bệnh đồng tính không?

Thảo Vy suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, đáp:

- Có, trên khóa của em có, cùng khóa với em cũng có vài người. Có cả lesbian lẫn gay.

- Em nhận xét họ như thế nào?

- Em không tiếp xúc nên không biết nhiều về họ. Tuy nhiên nhìn chung họ vẫn là những người bình thường.

Khương reo lên:

- Em thú nhận rồi đấy nhé. Họ cũng là con người bình thường như chúng ta, khác biệt ở chỗ họ có hồn Trương Ba nhưng mang da hàng thịt. Vậy thì, tại sao ta không thể thông cảm và

chia sẻ với họ.

- ả gười khác có thể cảm thông còn em thì không! – Thảo Vy nói:- Chỉ nghĩ đến chuyện hai người đồng giới ôm nhau hôn hít là em muốn nôn ra rồi. Và em đã từng bị nôn ọe một lần, khi đưa bạn kể về chuyện hai người đồng giới sinh hoạt tình dục. Anh hãy thử tưởng tượng, nếu một người đàn ông ôm hôn anh, anh sẽ có cảm giác như thế nào?

Khương gật đầu thú nhận:

- Anh cũng sẽ ọe ra ngay lập tức. ả hưng, trước khi suy xét vấn đề gì chúng ta nên đứng trên quan điểm khách quan. Tại sao em không giả sử chúng ta cũng mắc bệnh đồng tính như họ? Chúng ta bị ảnh hưởng truyền thống phương Đông, nên còn khắt khe trong việc bình đẳng giới, chứ bên châu Âu, Hà Lan chẳng hạn, chính phủ đã thừa nhận những người đồng giới và cho phép họ kết hôn với nhau như những công dân khác.

Thảo Vy nheo mắt nhìn Khương, nói:

- Tại sao anh Hai lại tích cực bênh vực những người đồng giới như thế? Chẳng phải trước kia anh cũng từng có suy nghĩ như em là gì. Không khéo, anh đã thích anh chàng đồng tính nào cũng nên.

Khương gật đầu:

- Đúng vậy. ả hưng từ lúc được tiếp xúc với họ, anh đã có cách nhìn khác. Theo anh, đã đến lúc chúng ta phải thừa nhận họ như một thành phần giới tính bình đẳng trong xã hội...

Thảo Vy xen vào:

- Và, rốt cuộc điều đó chẳng bao giờ xảy ra. Việc thừa nhận giới tính thứ ba, theo em, là một thất bại lớn về đạo đức. Và, em tin chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra trên đất nước chúng ta.

Khương nói:

- Cuộc tranh luận của anh em mình rốt cuộc sẽ chẳng đi đến đâu nếu chúng ta cứ đứng trên lập trường chủ quan của mình. Theo anh, em nên thử tiếp xúc với họ, lúc ấy, anh tin em sẽ có cái nhìn khác.

Thảo Vy thắc mắc:

- Chỉ có một buổi tối mà anh biết nhiều về những người đồng tính đến thế. Ồ ghe anh nói, em cứ ngỡ anh cũng là người trong thế giới của họ.

Khương gật đầu:

- Đúng vậy, mục đích của anh là tìm hiểu về thế giới bí ẩn của những người đồng tính và anh đã không bỏ qua cơ hội. Anh cũng đã có được số điện thoại di động của vài người.

Thảo Vy thốt lên:

- Anh xin số phân của họ làm gì? Để sinh hoạt đồng giới như họ à?

- Đơn giản anh nghĩ họ là những con người và anh muốn kết bạn với họ, thế thôi.

Chú thích:

1[1] Đồng tính nữ.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 14

Mười một giờ đêm. Ông Lập vừa shut down máy vi tính thì chiếc điện thoại cầm tay để trên bàn bỗng đổ lên hồi chuông báo hiệu có cuộc gọi đến. Ắp hìnn dẫ số hiển thị trên màn hình, ông nhận ra số điện thoại của Trọng:

- A lô! Chú Trọng đây à. Gọi anh có việc gì thế?
- Chẳng có việc gì quan trọng cả. Anh đã uống thuốc chưa?
- Chết thật, chú không nhắc suýt nữa anh quên mất. Đạo này, anh bị chứng hay quên. Chú đã ăn tối chưa?
- Tất nhiên rồi. Em ăn tối ở quán cơm bình dân gần nhà. Bây giờ lại thấy đói.
- Vậy, chú kiếm thứ gì đó cho vào bụng đi. Để bụng đói làm sao ngủ được.
- Em quen rồi, anh đừng lo. Anh nhớ uống thuốc đều đặn nhé. Sử dụng kháng sinh không cẩn thận dễ bị lờn thuốc. Chừng nào anh đi tái khám.
- Thuốc còn uống được ba hôm nữa. Thứ ấ ẳm anh sẽ đi khám bệnh.

- Em sẽ cùng đi với anh. Anh nhớ chờ em nhé.
- Không phải làm phiền chú đâu. Anh có thể đi một mình. Chú còn công việc của mình nữa chứ. Và lại chứng viêm phế quản của anh cũng sắp khỏi rồi.
- Anh không phải bận khoăn về chuyện này. Để anh đi một mình em không yên tâm chút nào.

Ông Lập phì cười:

- Chú xem anh như trẻ con không bằng. Được rồi, anh sẽ chờ chú.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 15

- Mẹ ạ, tối nay con không ăn cơm đâu nhé. Mọi người không cần để phần cho con đâu. – Thảo Vy từ trên bước xuống, xinh xắn trong chiếc váy dạ hội.

Bà Thương đang đọc tạp chí Phụ ử, vừa nhìn thấy con bèn đặt quyển tạp chí xuống bàn. Ánh mắt nhìn con lộ vẻ sung sướng:

- Con gái mẹ đẹp quá! Con đi đâu thế?

- Con đi dự sinh nhật người bạn. Mẹ thấy con mặc chiếc váy này có hợp không?

- Đẹp lắm. Con gái mẹ xinh như hoa hậu. Mẹ thật sự hãnh diện về con. Bạn con mời mấy giờ?

Thảo Vy đáp:

- Bảy giờ, mẹ ạ.

Bà Thương ngược mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường, nói:

- Bây giờ chỉ hơn sáu giờ, hãy còn sớm. Con ngồi xuống đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.

- Con còn phải đi mua quà tặng nữa. Có chuyện gì quan trọng không, mẹ?

Bà Thương gật đầu:

- Tất nhiên là quan trọng. Mẹ không làm mất nhiều thời giờ của con đâu. Chỉ vài phút thôi.

Thảo Vy ngồi xuống chỗ trống đối diện mẹ. Căn phòng hơi tối, cô đứng dậy, đưa tay ấn công tắc điện. Chiếc đèn ống phụt phụt mấy cái rồi vụt sáng. Thảo Vy ngồi xuống nhìn mẹ tỏ ý lắng nghe. Bà Thương nhìn con, nghiêm giọng nói:

- Mẹ hỏi thật con nhé, con đã có bạn trai chưa?

Thảo Vy phì cười:

- Sao mẹ lại hỏi con câu này? Chẳng phải con đã từng nói với mẹ, con là tín đồ của chủ nghĩa độc thân là gì.

- Đây là chuyện hoàn toàn nghiêm túc. – bà Thương dán chặt cái nhìn vào gương mặt xinh xắn cô con gái:

- Con phải trả lời thật với mẹ.

Thảo Vy cử động trên ghế:

- Con nói thật. Con chưa có người yêu và chưa từng nghĩ đến chuyện tìm một người bạn trai cho mình. Con là lesbian mà mẹ.

Bà Thương tỏ vẻ không hài lòng trước cách nói đùa như thế:

- Con gái lớn rồi phải nghiêm chỉnh một chút, không phải động đầu cũng nói đùa được. Mẹ sinh ra các con, ai nấy đều lành lặn xinh xắn và học hành thành đạt. Con mà là phụ nữ đồng tính chắc mẹ chết mất – Đoạn bà Thương dịu giọng:- Chưa có bạn trai là tốt. Chuyện là thế này; sáng nay tình cờ mẹ gặp người cô Thủy, người bạn thân học chung trường phổ thông trung học. Cô Thủy có đưa mẹ về nhà chơi. ả hà của cô ấy nằm trên đường Trần Hưng Đạo, ngôi nhà mặt tiền những năm tầng lầu..

Thảo Vy tỏ vẻ sốt ruột:

- ả hững chuyện ấy có liên quan gì đến con hử, mẹ? Đến giờ rồi, con phải đi đây, mẹ ạ.

- ả gọi im đấy! – bà Thương ra lệnh:- Mẹ còn chưa nói hết. Hai vợ chồng cô Thủy chỉ có mỗi cậu con trai duy nhất tên Phong, đã tốt nghiệp đại học kinh tế và đang là giám đốc một doanh nghiệp tư nhân làm ăn phát đạt.

ả gờng một lúc, bà Thương theo dõi những thay đổi trên gương mặt con gái rồi nói tiếp:

- Mẹ đã gặp Phong, đây là một chàng trai rất tuyệt vời. Và, điều quan trọng là Phong chưa có người yêu. Cha mẹ Phong rất sốt ruột bởi Phong đã gần ba mươi tuổi.

Thảo Vy xen vào:

- Không phải mẹ định kết đôi cho con với con cô Thủy chứ?

Bà Thương gật đầu:

- Đúng vậy, và mẹ đã mời cả nhà cô ấy đến ăn bữa cơm với gia đình mình vào hôm Chủ nhật, tất nhiên có cả Phong. ả ngày hôm ấy con phải có mặt ở nhà.

Thảo Vy lắc đầu, nói:

- Con không thích như vậy đâu. Con muốn tự tìm kiếm bạn trai cho mình.

- Mẹ đâu có ép con. Đấy chẳng qua mẹ làm chiếc cầu nối mà thôi. ả ếu thấy hợp thì tiến tới, không thì xem nhau như bạn cũng chẳng sao. Phong là chàng trai đầy cá tính, luôn tạo ấn tượng tốt với mọi người.

Thảo Vy đứng dậy, tiến ra cửa:

- Mẹ cho con suy nghĩ vài hôm. Con chưa thể trả lời với mẹ trong lúc này.

- Không được, mẹ đã nhận lời rồi. Dù muốn dù không con cũng phải có mặt ở nhà. Thảo Vy đứng lại mẹ chưa nói hết.
Thảo Vy!

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 16

Thảo Vy gửi xe vào bãi rồi đẩy cánh cửa kính nặng trĩu, bước vào bên trong siêu thị. Cô bước đến quầy bán hàng may mặc rồi rẽ sang khu bán hàng lưu niệm. Ban đầu cô định mua một chiếc áo sơ mi nhưng lại thay đổi ý định. Cô không biết Thành thích màu gì. Hay là mua một cây bút máy, cô nhủ thầm và nhanh chóng gạt đi. Thành chỉ thích sử dụng bút bi. Mua máy cạo râu cũng không ổn bởi Thành lúc nào cũng nhẵn nhụi. Rốt cuộc, cô cứ đi loanh quanh mà không biết chọn mua thứ gì. Trong lúc đang rối trí, cô bỗng nhớ đến chú Trọng bèn lấy điện thoại cầm tay gọi vào số máy của Trọng, nhờ chú làm “ quân sư “ .

- Bạn trai của cháu thích những thứ gì?
- Cháu không biết. Thật sự là như thế.
- Cháu cố nhớ lại xem. Mỗi người đều có sở thích riêng của mình. Tặng món quà gì cũng được nhưng nếu đúng sở thích bao giờ món quà đó cũng có ý nghĩa hơn. Và người nhận được quà sẽ rất hạnh phúc và cảm động vì có người hiểu và quan tâm đến mình.

Thảo Vy suy nghĩ một lúc rồi reo lên:

- Đúng rồi, bạn cháu có vẻ thích nghe nhạc cổ điển. Anh ta

thuộc vanh vách tiểu sử một trăm nhà soạn nhạc vĩ đại nhất thế giới. ả hưng cháu chẳng biết tìm đâu những thứ ấy. Ở những cửa hàng người ta chỉ bán nhạc CD nhạc trẻ thôi.

- Có một cửa hàng chuyên bán CD nhạc cổ điển trên đường Cao Bá ả hạ. Ở đây không thiếu thứ gì, cháu tha hồ chọn lựa.

Thảo Vy thật thà thú nhận:

- ả hưng cháu không am tường về lĩnh vực này. Chú góp ý cho cháu với.

- Thường thì những người mê nhạc cổ điển đều có những tác phẩm của các nhà soạn nhạc nổi tiếng trên thế giới. ả hưng Beethoven, Mozart, Liszt, Haydn.. đều quá trở nên quen thuộc với dân sành thể loại nhạc bác học này. Theo chú, cháu nên tìm mua những sáng tác của Carlos Chavez, đây là nhà soạn nhạc thiên tài người Mexico.

Thảo Vy reo lên:

- Vâng, cháu sẽ nghe theo lời khuyên của chú. Trong số những tác phẩm của Carlos Chavez, cháu nên chọn...

- ả hưng tác phẩm nổi bật của Chavez như; Bản giao hưởng Da Đỏ, Bản giao hưởng về nữ thần Antigone..Âm nhạc của Chavez chứa đựng tâm hồn dân tộc mexico – người con lai chân chất, lãnh đạm của xứ sở..Chú tin bạn của cháu sẽ thích những tác phẩm này. Chúc cháu có một buổi tối vui vẻ.

Lần theo địa chỉ, Thảo Vy tìm thấy một cửa hàng nhỏ nằm nép

mình trên con phố hẹp. Cô nhanh chóng tìm được những thứ cần tìm rồi hối hả đến điểm hẹn. Lúc này đã bảy giờ, mười lăm phút.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 17

Thảo Vy không ngờ địa điểm tổ chức sinh nhật của Thành tại một nhà hàng – khách sạn sang trọng nổi tiếng trong thành phố. Đúng bảy giờ, ba mươi phút, cô xuất hiện tại tiền sảnh khách sạn. Trong lúc, cô loay hoay không biết đi lối nào thì một nhân viên phục vụ bước đến chào một cách lịch sự:

- Xin lỗi, cô có phải là Thảo Vy?

Thảo Vy khẽ gật đầu. ả nhân viên phục vụ bèn khoát tay xoay nửa người, nói:

- Xin mời cô đi theo tôi.

ả ỏi đoạn, anh ta đi trước dẫn đường. Thảo Vy bước theo sau, vừa đi cô vừa đảo mắt nhìn quanh quất khắp nơi. Xung quanh khách sạn có vẻ yên tĩnh. Vài vị khách ngoại quốc đang làm thủ tục nhận phòng. Bước lên tầng một, gã nhân viên rẽ phải, đi dọc theo dãy hành lang rồi dừng lại trước căn phòng có cánh cửa gỗ màu cánh gián:

- Đến nơi rồi, xin mời quý khách!

Thảo Vy thoáng lúng túng. Gã nhân viên bèn đẩy nhẹ cánh cửa. Thành đang ngồi trên ghế xa lông nhìn ra phía cửa. Trên bàn có bày sẵn chiếc bánh sinh nhật, một ít thức ăn, đồ uống. Thành bước ra đón khách:

- Chào Thảo Vy, tôi cứ lo Thảo Vy không đến. ă ếu Thảo Vy không đến, tôi sẽ ngồi suốt đêm ở đây.

Thảo Vy nhìn xung quanh ngỡ ngác:

- Đến giờ này vẫn chưa có ai đến à?

Thành cười cười:

- Tôi chỉ mời có một người thôi, người đó là Thảo Vy. Mời Thảo Vy ngồi. Tối nay trong Thảo Vy thật đẹp.

Cô thật sự lúng túng. Trước khi đến đây, cô cứ đinh ninh phải có ít nhất vài người. Tình thế quả là khó xử cho cô.

Cô đưa mắt nhìn Thành. Tối nay, trông anh thật chững chạc với chiếc áo sơ mi trắng thắt ca vát đỏ. Thành nhìn cô bằng ánh mắt vừa bạo dạn vừa ấm áp. Thảo Vy đưa quà cho Thành:

- Đây là quà của anh. Không biết anh có thích không.

Thành cầm hai chiếc đĩa CD, reo lên:

- Carlos Chavez à! Làm sao Thảo Vy tìm được những thứ này. Thật sự anh rất thích.

Thành bỗng thay đổi đại từ nhân xưng từ “tôi” sang “anh” .
Thảo Vy không có phản ứng bèn dần thêm bước nữa:

- Em ngồi xuống đi. Chúng ta bắt đầu thổi nến nhé.

Thảo Vy ngồi xuống. Trước khi tắt nến, Thành nhắm mắt lại.
Thảo Vy nói:

- Anh Thành ước gì trong ngày sinh của mình?

Thành nhìn cô nhiều ẩn ý:

- Anh ước mơ có được một tình yêu đích thực.

Thành thổi nến. Rồi cắt bánh. Giàn hifi phát ra giai điệu bài
happy birthday du dương. Thành khui champagne:

- Chúng ta uống vài cốc nhé. Đây chỉ là rượu khai vị, mọi
người đều có thể uống.

Cả hai cùng chạm cốc. Sự lúng túng ban đầu đã vơi dần. Dù
sao giữa cô và Thành đâu phải xa lạ gì nhau. Thành là con thứ
hai trong một gia đình trí thức. Cha Thành làm giáo sư đại học,
mẹ là kiến trúc sư công tác tại sở xây dựng. Bản thân Thành là
sinh viên giỏi nhất khoa. Rất nhiều cô gái vây quanh Thành
như vệ tinh xoay quanh mặt trời. Tuy nhiên Thành vẫn chưa
yêu ai cả.

Hai người vừa ăn uống, nghe nhạc và trò chuyện vui vẻ. Câu chuyện bắt đầu từ phong trào đoàn, hoạt động xã hội rồi quay sang bộ luật hình sự, bộ luật dân sự. Thành nói:

- Em có thừa nhận một điều, bộ luật dân sự của ta vừa rườm rà vừa thiếu. Có những luật khi đưa vào đời sống đã trở nên lạc hậu không phù hợp với điều kiện xã hội hiện tại. ả hững nhà soạn luật của ta vừa kém chuyên môn vừa thiếu tâm nhìn bao quát...

- Đúng vậy, - Thảo Vy gật đầu tán đồng:- Không chỉ riêng luật dân sự mà luật hình sự cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự. Luật sư, những người bào chữa hợp pháp có quá ít quyền hạn trong quá trình tham gia tố tụng. Điều này dẫn đến nhiều vụ án oan sai. ả ếu ngày nào chúng ta còn chưa kịp thay đổi thì tình trạng ấy vẫn còn tiếp tục diễn ra. Theo tôi, đã đến lúc luật sư phải có quyền tham gia tố tụng như luật sư các nước phát triển...

Hai người nói chuyện vui vẻ đến gần mười giờ đêm. Thảo Vy nhìn đồng hồ, nói:

- Cảm ơn vì bữa tiệc. Đã muộn rồi. Thôi, Thảo Vy phải về thôi. Hẹn gặp lại vào sáng mai.

Thành bỗng nắm lấy tay Thảo Vy, giọng rè đi vì xúc động:

- Thảo Vy, chúng mình làm bạn với nhau nhé?

Ánh mắt Thành rưng rục thiết tha. Thảo Vy hoàn toàn bất ngờ trước lời đề nghị của Thành và tim cô đập lên thình thịch:

- Chuyện này là như thế nào hả, anh Thành?

Thành nói qua hơi thở gấp gáp:

- Là anh yêu em! Anh yêu em, Thảo Vy.

Thảo Vy rút tay khỏi bàn tay của Thành:

- Anh làm em quá bất ngờ. Em chưa sẵn sàng. Em... em..phải về đây.

Đoạn cô xoay người bước đi như chạy ra khỏi phòng. Thành vừa đuổi theo, vừa gào lên rồi rít:

- Thảo Vy chờ anh với. Hãy chấp nhận tình yêu của anh. Thảo Vy!

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 18

Ông Lập rời khỏi cơ quan làm việc vào lúc năm giờ chiều. Ông cho xe chạy chậm chậm hòa vào dòng người xe cộ đông như mắc cửi. Đến ngã năm có vòng xoay thì bị kẹt xe. Trên tuyến đường này chiều nay bị mất điện. Đèn tín hiệu không hoạt động nên xảy ra ùn tắc. Gần hai chục phút trôi qua mà xe chỉ nhích lên được vài mét. Lát sau có chiếc mô tô trắng chở hai cảnh sát giao thông xuất hiện. Tình hình có vẻ được cải thiện tuy nhiên cũng mất gần hai mươi phút mới thông đường. Trong lúc chờ đợi, ông Lập bèn lấy điện thoại gọi cho Trọng:

- A lô! Chú Trọng đó hả? Chú đã về nhà chưa? Rồi à. Được rồi, anh sẽ đến nhà chú chừng ba mươi phút nữa. Chú đừng nấu nướng gì nhé, anh sẽ mang thức ăn đến.

Ông Lập cắt điện thoại vào túi và cho xe nhích lên phía trước. Qua khỏi ngã năm, ông cho xe tăng tốc rẽ về phía tay phải. Từ đây đến nhà Trọng khoảng hai cây số. Trước khi vào nhà Trọng, ông ghé phố Bùi Hữu ả ghĩa mua một con vịt quay và vài ổ bánh mì cùng mấy lon bia.

Lúc này Trọng đang tắm, ông Lập đẩy nhẹ cánh cửa bước vào nhà và ngồi xuống chiếc trường kỷ trong phòng khách. ả ghe tiếng động, Trọng từ nhà tắm nói vọng ra:

- Anh Lập đó hả? Chờ em một chút. Sắp xong rồi.

Trong lúc chờ đợi, ông Lập tranh thủ bày thức ăn, ly tách ra bàn. Vịt mới quay xong còn nóng hổi.

- Hôm nay anh không ăn tối với chị Thương à?

- Không. Anh sẽ ăn với chú. Tắm lâu thế!

- Anh đã gọi điện cho chị ấy chưa kéo chị ấy chờ.

- Chú không nhắc suýt nữa anh quên. Để anh gọi về nhà.

Ông Lập gọi điện về nhà thông báo tối nay bận tiếp khách không thể về sớm được rồi tắt di động và cất vào túi quần. Trọng từ trong bước ra. Tóc tai ướt sũng. Ắ nhìn thấy thức ăn bày sẵn, anh thốt lên:

- Chà, ngon quá nhỉ! Anh không mang thức ăn đến, em đã chuẩn bị sẵn mấy gói mỳ tôm.

Hai người đàn ông ngồi vào bàn. Trọng khui bia. Ông Lập gấp thức ăn. Và cùng nhau chạm cốc:

- Ắ ào, chúc sức khỏe!

Đang khát, ông Lập uống một hơi cạn nửa ly. Trọng chỉ nhấp vài ngụm nhỏ rồi xé bánh mỳ cho vào mồm nhai ngấu nghiến.

- Chỉ có hai người anh mua cả con vịt ăn sao hết.

Ông Lập nói:

- Ăn không hết chú cất vào tủ lạnh ăn dần. Thịt quay kho với

cải chua là đúng gu nhất còn gì.

- ả hưng em đâu biết kho như thế nào.

- Đơn giản thôi, chú thái cải chua bằng quân cờ rồi cho vào ít xì dầu, nước, đường, bột ngọt và bắc lên bếp để sôi chừng mười phút thì nhắc xuống là có cái ăn.

Trọng cầm miếng dưa chuột đưa vào mồm:

- Anh cũng rành chuyện bếp núc nhỉ?

- Thì cũng phải biết đâm đá một tý phòng khi vợ đi vắng còn biết cách chăm sóc cho mình. Chú ăn mạnh vào. Thịt quay để qua bữa ăn không ngon.

Ông Lập liên tục gấp thức ăn cho Trọng. Sự nhớ buổi hòa nhạc vừa rồi, Trọng nói:

- Buổi hòa nhạc thật tuyệt vời. Em đã từng nghe bản giao hưởng số Bảy của Dmitri Shotstakovich nhiều lần trên đài phát thanh, đĩa CD nhưng không thể nào sánh nổi khi được nghe trong phòng hòa nhạc. Tất nhiên nếu đó là phòng hòa nhạc lớn ở Sant Petersburg được mang tên Shotstakovich thì không gì tuyệt vời hơn. Tuy nhiên với em như thế là quá đủ rồi. Cảm ơn anh nhiều lắm.

- ả ói thật với chú, anh chẳng hiểu gì cả. Thấy mọi người vỗ tay mình cũng bắt chước vỗ theo để khỏi bị chê là nhà quê mà thôi. Thật tình, anh vẫn chưa tiêu hóa nổi món ăn tinh thần khó nuốt này. Bản giao hưởng đó nói về cái gì vậy chú?

- Đây là bản giao hưởng số 7 giọng đô trưởng, tác phẩm 60,

Leningrad, là tác phẩm giao hưởng đầu tiên viết về chiến tranh, có 3 tác phẩm của Shostakovich viết về chiến tranh trong thế chiến thứ hai. Âm hưởng chung của ba chương đầu tiên là sự khẳng định niềm tin vào cuộc sống và chiến thắng tất yếu vào sự phòng thủ của thành phố. Tuy nhiên ở mỗi phần đều có sự “đứt quãng” của chiến tranh.

Trọng ngừng nói, nhấp một ngụm bia thăm giọng:

- Chương đầu được sáng tác theo phong cách sonata được buông lỏng bởi một sự lặp lại không ngưng nghỉ. Chương này dài khoảng ba mươi phút và chủ yếu bao gồm việc lặp lại của một chủ đề “hành quân” duy nhất, mỗi lần được lặp lại với một sự hòa âm khác, âm hưởng lớn hơn sau mỗi lần. Các nhà phê bình đã so sánh cách thức của Shostakovich với Bolero của Maurice Ravel, nhưng ông cũng đã lường trước sự đánh giá này “Hãy lượng thứ cho tôi nếu tác phẩm này nghe giống như Bolero. Đó chính là cách mà tôi cảm nhận chiến tranh.” Phần mở đầu là hai chủ đề mang tính đối lập. Chủ đề chính mạnh mẽ và dứt khoát như sự hùng vĩ của nước ả ga yêu dấu; chủ đề hai lại là những nét lướt mềm mại, dịu dàng như tâm hồn ả ga vĩ đại – có chút gì phảng phất “Overture 1812” của Tchaikovsky. Tiếng flute huyền ảo cao vọi vọi được bao bọc trong sự ve vuốt của bè dây như sự kết tinh của thiên nhiên ả ga tươi đẹp đang đắm mình trong sự bình yên ngọt ngào. Rồi giai điệu “hành quân” khắc nghiệt, lạnh lùng vang lên được xây dựng trong bối cảnh của một cuộc khủng hoảng tồi tệ. Và, âm hưởng của cuộc hành quân, thậm chí khi được làm cho inh tai bởi tất cả dàn kèn đồng, đã tạo ra một ấn tượng không phải là điều tồi tệ khủng khiếp, mà là một ấn tượng về một điều bình thường bị sử dụng cho mục đích tệ hại. Ở đây, thậm chí Shostakovich cho phép phần này được ngắt quãng một cách có dụng ý như là sự xâm nhập của những bước hành quân của

những kẻ xâm lược. Kèn bassoon buồn rầu hát lên nỗi đau vô tận. Shotstakovich đã miêu tả đoạn nhạc này” ..Sau nỗi đau thương chung là nỗi đau riêng, có thể là, nỗi đau của người mẹ. Cái đau thương không còn nước mắt..”. Cuối chương, âm nhạc đã dần tươi sáng lên nhưng âm hưởng của cuộc hành quân vẫn vang lên ở phía xa. Chiến tranh vẫn còn đang tiếp diễn. Chương thứ hai là một khúc scherzo trữ tình, thể hiện một cách sâu sắc và trầm tư trong khi vẫn thấy hiện diện sự hài hước u ám của Shotstakovich. Đó là niềm say mê và sự tưởng niệm những người đã mất trong chiến tranh ở phần trước, nhưng không phải là sự nhạo báng chế giễu toàn bộ thế giới của chiến tranh. Chương này bắt đầu bằng sự nuối tiếc nhẹ nhàng, một cái gì đó giống như người anh em u sầu của bản giao hưởng số Tám của Beethoven. Tiếng kèn oboe réo rắt đầy suy tư được nối tiếp bằng một trio miêu tả cuộc đấu tranh nhức nhối không ngừng nghỉ giữa sự trống trải hoang vắng và một cuộc hành quân có vẻ như sẽ dẫn đến chiến thắng. Chương ba là một bi kịch nhưng không hề nhạo báng, tất cả đều là thực tế. Ắt ó đã gợi lại nhịp điệu khoan thai trước đó của Shotstakovich, và nó đã khiến công chúng phải khóc. Chương bốn được viết ở một nơi an toàn xa mặt trận những tính chất của nó lại thấm đượm màu sắc của chiến tranh. Điều này có vẻ như mỉa mai châm biếm. Thế giới bên ngoài nhìn vào cuộc khủng hoảng đó thường bỏ qua ý nghĩa về tầm quan trọng của nó, thực tế và tiên đoán trước. Shotstakovich đã trải nghiệm hai khía cạnh đó trong sự phong tỏa đáng khiếp sợ của thành phố quê hương ông. Chủ đề chính của chương này sinh trong ánh sáng mờ mờ của phần mở đầu. Sự triển khai chủ đề này đã choán cả một không gian rộng lớn. Từ đây bắt đầu cuộc hành trình lâu dài, bèn bĩ đi đến ánh sáng khi chủ đề chính của chương một được tái hiện trong âm thanh rục rờ của kèn trumpet và trombone. Chương bốn cho thấy lí do tại sao những người Xô viết chân chính lại yêu thích bản giao hưởng này đến vậy. Ắt ó nồng nhiệt

và hoan hỉ, kết thúc bằng sự hoan ca và không còn nghi ngờ gì nữa đã để lại ấn tượng ai là người chiến thắng.

Ông Lập nhìn Trọng và thốt lên thán phục:

- Anh thật sự ngạc nhiên về kiến thức âm nhạc của chú. Làm sao chú biết được nhiều như thế nhỉ.

Trọng nói:

- Tất cả xuất phát từ niềm say mê. ả ều anh yêu thích một thứ gì đó nhất định anh sẽ cố công tìm hiểu chúng, thế thôi.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 19

Bà Thương ngồi đọc tạp chí trong phòng khách chốc chốc lại ngược mắt xem chiếc đồng hồ treo tường. Đã quá mười một giờ đêm mà chồng bà vẫn chưa về. Nhiều lần bà gọi vào số di động của ông đều không thể liên lạc được do ông đã chủ động tắt máy. Bà cảm thấy sốt ruột và lo lắng cho chồng.

Mười một giờ rưỡi. ả ghe tiếng động bên ngoài bà lập tức bước ra mở cửa và khi phát hiện ra chỉ là những người đi qua đường, bà thất vọng quay trở vào.

Mãi đến mười hai giờ kém mười, ông Lập mới trở về nhà, mệt lã. Bà Thương vội lấy nước cho chồng uống:

- Anh đi đâu mà về muộn vậy?

Uống xong cốc nước, ông Lập đặt cốc xuống bàn:

- Bận tiếp khách – ông Lập tránh nhìn thẳng vào mắt vợ:

- Khách chưa về mình về trước coi sao được. Thôi, anh đi tắm đây. Em đã chuẩn bị khăn, đồ lót cho anh chưa?

Bà Thương nhìn xoáy vào mắt chồng:

- Anh đã đến nhà anh Trọng phải không?

Ông Lập tránh trả lời câu hỏi xuyên thấu tâm can bằng cách bước vội vào nhà tắm. Bà Thương ngồi thần thờ một lúc rồi bước lên phòng ngủ. Tắm xong, ông Lập lên phòng và nằm bên cạnh vợ:

- Tắm xong mát mẻ quá. – Đoạn ông Lập đưa tay che miệng ngáp vặt mấy cái:

- Buồn ngủ quá. Thôi, anh ngủ trước đây.

Ả ỏi xong, ông day mặt vào tường. Lát sau ngáy ro ro như sấm. Bà Thương nằm nghiêng người, mắt mở thao láo. ả hững giọt nước mắt thay nhau chảy xuống gối.

Gần sáng, ông Lập giật mình thức giấc nhìn sang bên cạnh không thấy bà Thương đâu, ông định ninh bà đi vệ sinh. Chờ mãi không thấy ông bèn xỏ dép đi tìm. Vợ ông đang ngồi uống rượu trong nhà bếp, ông bước đến giằng lấy cốc rượu trên tay vợ:

- Tại sao em lại như thế? Em trở nên nghiện rượu từ lúc nào thế?

Bà Thương vợ lấy chai rượu tu ừng ực. Ông Lập giận dữ giật lấy chai rượu ném mạnh vào tường, những mảnh vụn bắn tung tóe khắp nơi.

- Trả lại cho em! Em còn muốn uống nữa!

- Em muốn uống cho đến chết phải không? Được rồi anh sẽ uống với em.

ả ới đoạn, ông Lập bước đến tủ rượu lấy ra chai XO rót ra hai cốc đầy. Bà Thương bỗng đưa hai tay ôm mặt, khóc nức nở:

- Trời ơi, tại sao tôi khổ như thế này!

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 20

Thứ Bảy, công ty vẫn làm việc bình thường. ả ăm giờ chiều Trọng rời khỏi công ty. Anh không đi thẳng về nhà mà ghé quán cơm bình dân gọi một đĩa cơm gà và cốc trà đá. Sau khi no bụng, anh đồng xe đến quán cà phê Classic bên bờ sông, gọi một cốc cà phê đen và thả hồn theo tiếng nhạc. Sau khi nghe xong vài bản tứ tấu đàn dây của Mozart, anh đề nghị chủ quán cho nghe tiếp bản giao hưởng số 8 - Unfinish của Franz Shubert. Mãi tám giờ tối, anh mới rời quán cà phê. Trên đường về nhà anh mua một ít trái cây và một bao thuốc lá.

Vừa cho xe rẽ vào hẻm, Trọng đã thấy thấp thoáng một người phụ nữ đứng trước hiên nhà. Lại gần hơn, anh nhận ra người đó là bà Thương:

- Ô, chị Thương, - Trọng thốt lên ngạc nhiên:- chị chờ tôi có lâu không?

- Tôi cũng vừa mới đến thôi. Anh đã ăn tối chưa?

- Ăn rồi. Chiều nào tôi cũng ghé quán cơm bình dân làm một bụng – Trọng lấy chìa khóa mở cửa:- Mời chị vào nhà.

Trong nhà bừa bộn. Trọng nhanh tay thu dọn qua loa rồi rót

nước mời khách:

- ả hà cửa bể bọn quá, chị thông cảm.

Bà Thương im lặng. Gương mặt lộ vẻ mệt mỏi. Trọng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, bàn tay liên tục miết lên cạnh bàn. Hồi lâu Trọng lên tiếng:

- Chị đến tìm tôi có chuyện gì không?

Bà Thương im lặng một lúc. Không khí có vẻ ngột ngạt:

- Tôi đến tìm anh về chuyện của anh Lập.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 21

Thảo Vy cùng Trọng từ nhà văn hóa Lao Động:

- Cháu thật sự không hài lòng về những câu trả lời của tác giả. Có vẻ ông ta cố tình lẩn tránh sự thật. Và những lập luận của nhà văn không vững chắc, thiếu tính thuyết phục. Chú nghĩ như thế nào?

Trọng khẽ gật đầu:

- Chú cũng có suy nghĩ như cháu. Bây giờ chúng ta sẽ về nhà chứ?

- Còn sớm mà chú, mới hơn mười giờ. Cháu mời chú uống cà phê nhé.

Trọng nhìn Thảo Vy, thốt lên ngạc nhiên:

- Cháu mời chú uống cà phê à! Cháu có chuyện gì muốn nói với chú phải không?

Thảo Vy khẽ gật đầu. Cặp mắt hai mí chớp chớp mấy cái:

- Đúng vậy. Quán cà phê bên kia đường, nhen chú.

Trọng gật đầu đồng ý. Hai chú cháu bước song song băng qua

đường. Quán vắng khách, chủ quán ngồi ngủ gật bên quầy tính tiền, nghe tiếng động liền mở choàng mắt ra:

- Hai người uống gì ạ?

Thảo Vy chủ động gọi thức uống. Hai chú cháu nói chuyện băng quơ một lúc, Thảo Vy vào chuyện chính:

- Chú biết không, một người bạn học cùng trường đã tỏ tình với cháu..

- Thế à. Anh ta là người đàn ông tốt chứ?

- Vâng, cháu nghĩ như thế. Anh ấy chẳng có gì là xấu cả. Anh ấy là sinh viên xuất sắc và là phó bí thư đoàn trường.

Trọng gật đầu, nói:

- Thế thì tốt. Còn cháu thì sao? Cháu có cảm tình với anh ta không?

- Thật sự cháu cũng không biết nữa. Tất cả quá bất ngờ với cháu.

- Cháu có xao xuyến trong lòng không?

Thảo Vy gật đầu thú nhận:

- Có, cả đêm hôm ấy cháu không ngủ được. Hình ảnh của anh ấy cứ ám ảnh tâm trí cháu. Buồn cười quá phải không, chú?

- Chẳng có gì là buồn cười cả. Vậy là cháu thích anh ta rồi.

Thảo Vy mắc cỡ đỏ mặt. Trọng nói:

- Ờ ừ cháu thật sự có cảm tình với anh chàng ấy thì hãy nắm bắt lấy cơ hội.
- Theo chú, cháu nên làm gì? Chấp nhận tình yêu của anh ấy à? Ờ ừ ừ ừ ừ ừ.
- Không nhất thiết phải diễn đạt tình yêu bằng ngôn ngữ, có nhiều cách để bày tỏ tình cảm của mình. Chẳng hạn đồng ý đi xem phim, nghe hòa nhạc, hay tặng một món quà nào đó cũng là cách thể hiện tình cảm của mình.
- Anh ấy mời cháu đi xem phim vào thứ Tư tuần tới. Cháu vẫn chưa nhận lời. Thật sự cháu cũng thích bộ phim đó.
- Ờ ừ thích, thì cháu hãy đi.
- Chú đã từng yêu ai chưa?

Trọng lắc đầu:

- Chưa. Sao cháu lại hỏi chú như vậy?
- Tại vì cháu thấy chú có vẻ rất hiểu được tâm lý của những người đang yêu. Cháu cứ đinh ninh chú đã trải qua vài mối tình say đắm rồi đấy.

Trọng phì cười:

- Ờ ừ được như thế thì hay quá. Chẳng người phụ nữ nào thích chú cả.

- Sao thế nhỉ? Chú là người đàn ông tốt nhất mà cháu từng biết, hơn thế nữa chú có kiến thức uyên bác trên nhiều lĩnh vực. Chú hiểu biết sâu rộng về văn chương và âm nhạc. Ồ ới chuyện với chú cháu mở mang ra nhiều điều. Thật hạnh phúc cho người phụ nữ nào có được tình yêu của chú.

- Cảm ơn cháu đã có những ấn tượng tốt về chú. Thật ra chú không được như cháu nghĩ đâu. Chú là người đàn ông vụng về ngốc nghếch chẳng chăm sóc nổi bản thân mình nữa là lo cho người khác.

Trọng nhấp một ngụm cà phê rồi nói:

- Ba mẹ cháu đã biết chuyện này chưa?

Thảo Vy khẽ lắc đầu:

- Chưa, cháu không dám nói đâu. Ồ gượng lắm.

- Vậy, tại sao với chú cháu không thấy gương?

- Tại vì chú luôn xem cháu như người bạn. Chú luôn lắng nghe và thấu hiểu. Chú không bao giờ lấy tư cách cha chú bảo cháu nên làm cái này, không được làm cái kia.

Trọng nói:

- Thật hạnh phúc khi được cháu đặt niềm tin vào chú. Tất nhiên, một lúc nào đó cháu cũng cần công khai mối quan hệ của mình.

- Chuyện ấy còn xa vời quá. Chúng cháu chưa có gì.

- Hôm nào cháu đưa anh chàng phó bí thư đó đến gặp chú nhé. Chú muốn xem anh ta bản lĩnh như thế nào mà hớp hồn được đứa cháu yêu của tôi.

- Chú kỳ quá hà! Chú cứ trêu cháu hoài!

Sực nhớ một chuyện Thảo Vy nói:

- Chú Trọng này, mẹ cháu muốn cháu làm quen với con trai một người bạn. Chủ nhật tuần tới mẹ cháu còn mời họ đến nhà dùng cơm.

- Cháu suy nghĩ như thế nào về việc này?

- Cháu chẳng bận tâm. Đơn giản là cháu không thích anh ta.

- Chưa gặp mặt làm sao cháu lại không thích? Rõ ràng là cháu đã thích anh phó bí thư đoàn trường rồi.

Cả hai chú cháu cùng cười. Thảo Vy nói:

- Theo chú, cháu nên làm như thế nào?

- ă ếu không thích cháu hãy nói thẳng với anh ta. Chú tin một người khéo léo, tế nhị như cháu sẽ biết cách giải quyết vấn đề một cách êm xuôi.

Thảo Vy suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Vâng, cháu sẽ làm theo lời chú. Cháu sẽ có cách tránh gây tổn thương cho anh ấy. Cháu chỉ lo mẹ cháu...Không sao, cháu tin rồi mẹ cháu cũng sẽ hiểu.

Trọng cười cười:

- Cháu có cần chú giúp đỡ gì không?
- Không cần đâu chú ạ. Cháu sẽ tự mình giải quyết chuyện này.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 22

Chín giờ sáng. Các lập trình viên đang làm việc bên máy vi tính. Khương đẩy nhẹ cánh cửa, từ ngoài bước vào:

- Xin chào tất cả. Tôi xin thông báo một tin sốt dẻo; phần mềm quản lý khách sạn của phòng ta đang hoạt động rất hiệu quả. Phía khách hàng đã gửi email khen ngợi và tiếp tục đặt hàng mới. Giám đốc đã quyết định chiêu đãi cả phòng vì những thành tích trên. Chiều nay sau giờ làm việc chúng ta sẽ trực chỉ đến nhà hàng Bách Hợp. Mọi người cứ việc ăn uống tùy thích. Và có cả chương trình hát karaoke.

Mọi người cùng vỗ tay reo mừng rồi túm tụm quanh chiếc bàn trà kê giữa phòng. Thật nói:

- Máy khi được sếp quan tâm như thế này. Chiều nay tôi phải uống cho thật đã!

Quang già nheo mắt nhìn Thật cười tinh nghịch:

- Chỉ khỏe cái mồm! Uống mấy chai đã lăn ra ngủ.

Đổi đáp vui vẻ qua lại một lúc, sức nhớ một chuyện Thật day mặt về phía Quang già nói:

- Hôm nọ anh với anh Khương đi dự đám cưới cặp nghệ sỹ đồng tính có gì hấp dẫn kể cho bọn em nghe với.

- Tất nhiên là có rất nhiều chuyện nữa là đằng khác. Thậm chí cậu Khương còn kịp kết bạn với một ông thạc sỹ kinh tế nữa đấy. Chà, không khéo cô Thy xinh xắn bị cướp mất người yêu.

Cả đám cùng cười vang. Thật nói:

- Anh Khương mà trở thành dân đồng tính chắc buồn cười lắm nhỉ.

Khương nói:

- Thật sự tớ có làm quen với một gay tên Trục. Câu chuyện về cuộc đời của Trục cứ ám ảnh tớ mãi. Và tớ muốn chia sẻ với các cậu.

Trục là con trai út trong một gia đình trí thức có bốn anh chị em. Tất cả anh chị của Trục đều học hành thành đạt, lập gia đình và có cơ ngơi riêng. Từ bé Trục đã nổi tiếng thông minh, học hành rất giỏi, đã từng đoạt giải nhất môn toán cấp thành phố. Anh là niềm tự hào của mọi người. ả hìn bề ngoài chẳng ai nghĩ anh là một người đồng tính, anh to cao, trắng trẻo, gương mặt vuông chữ điền trông rất nam tính. ả hiều cô gái say anh như điên đổ nhưng người yêu của Trục lại là một sinh viên nam học cùng khóa. ả gười ngoài nhìn vào chỉ nghĩ họ là đôi bạn thân với nhau. Sau khi bảo vệ thành công luận án thạc sỹ kinh tế, nhân dịp tổ chức sinh nhật của mình tại nhà Trục có đưa người bạn đến và công khai mối quan hệ của mình. Tất

nhiên mọi người phản đối quyết liệt và cho đó là thú vui bệnh hoạn. Các anh chị của Trục đưa ra điều kiện, nếu Trục không chấm dứt mối quan hệ đồng tính thì mọi người sẽ không xem Trục là thành viên trong gia đình nữa. Bây giờ Trục đang ở với bạn tình trong một căn phòng cho thuê. Và anh bằng lòng với quyết định của mình.

- Các cậu nhận xét như thế nào về chuyện này? – Khương nói:

- Ủng hộ hay phản đối? Riêng tớ, tớ hoàn toàn ủng hộ quyết định dũng cảm của Trục. Anh ta đã dám sống bằng con người thật của mình.

Thượng Đế Tật Nguyễn

Chương 23

Hai người ăn tối trong một nhà hàng sang trọng. Ông Lập có vẻ thích không khí yên tĩnh nơi đây.

Trọng nói:

- Thỉnh thoảng em vẫn đến đây ăn tối. Giá cả tuy hơi đắt nhưng bù lại chúng ta có cảm giác thật thoải mái và dễ chịu. Em gọi thêm món bò bít tết nhé? Bò bít tết ở đây ngon tuyệt.

Ông Lập thoáng suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý. Trọng gọi kêu thêm thức ăn và hai cốc rượu chất.

- ă ếu anh thích, mỗi tuần chúng ta đến đây ăn tối nhé?

Ông Trọng gật đầu, nhấp một ngụm rượu chất:

- Được rồi. Ta quyết định như thế này nhé, cứ vào mỗi thứ Bảy chúng ta sẽ đến đây ăn tối. Chú có ý kiến gì không?

- Em hoàn toàn nhất trí. ă hưng..

Độc được ý nghĩ của Trọng, ông Lập nói:

- Chú không phải lo. Anh biết cách sắp xếp thời gian nếu lúc nào bận anh sẽ gọi điện cho chú.

Trọng bồng lái câu chuyện sang hướng khác:

- Anh chị vẫn sống vui vẻ chứ?

Ông Lập im lặng. Không khí vui vẻ quanh bàn ăn bỗng chùn xuống. Trọng uống một hớp nhỏ rồi đặt cốc xuống bàn:

- Anh Trọng này, anh cần quan tâm đến chị Thương nhiều hơn nữa. Chúng ta đã khiến chị ấy đau khổ nhiều rồi. Chị ấy không đáng phải bị đối xử như thế. Em cảm thấy mình có lỗi với chị ấy.

Ông Trọng khẽ thở dài:

- Hơn ai hết, anh biết rõ điều này. ả hưng chuyện tình cảm không thể gượng ép. Thật sự anh đã rất cố gắng nhưng không thể. Mọi thứ bỗng trở nên quá khó khăn. Anh đã cố hết sức..

- Anh phải cố thoát ra những ám ảnh nghiệt ngã. Dù sao hai người đã từng chung sống với nhau hơn hai mươi năm và đã có hai mặt con. Anh hãy cư xử với chị ấy như trước kia.

Cả hai cùng nhìn nhau im lặng. Tiếng vĩ cầm réo rắt khiến cảnh vật xung quanh phủ một lớp sương buồn.

- Cháu Vy có nói với em, chị Thương bắt đầu nghiện rượu. Anh có biết chuyện này không?

Ông Lập gật đầu. Giọng Trọng hoảng hốt:

- Rõ ràng sự việc đã hết sức nghiêm trọng. ả ếu anh không có những thay đổi tích cực chắc chắn hậu quả sẽ còn nặng nề hơn.

Hạnh phúc gia đình là quan trọng, anh đừng bao giờ đánh mất nó.

- Chú bảo anh phải làm gì đây? Anh thật sự khó xử vô cùng. Tất cả đều diễn ra trái với ý muốn của anh. Anh thấy mình bất lực..

- Em cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này. Anh đừng khiến em phải khó xử khi đối diện với chị ấy. Anh nên dành thời gian ở bên chị ấy nhiều hơn. Chị Thương cần được sự quan tâm, chăm sóc của anh. Chị Thương yêu anh, yêu hơn tất cả mọi thứ quý giá trên đời, nếu không, hạnh phúc gia đình đã tan vỡ từ lâu rồi.

Ông Lập nói làu bàu:

- Đây có phải là hạnh phúc hay là bi kịch..

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 24

Thành đứng trước cửa rạp chiếu phim. Xuất chiếu đã bắt đầu gần mười phút mà Thảo Vy vẫn chưa đến, Thành thấy sốt ruột, chốc chốc lại xem đồng hồ. Thành lo Thảo Vy sẽ không đến. Lúc này trước cửa rạp chiếu phim vắng hoe, chỉ có vài người bán trái cây, thuốc lá ngồi ngáp vặt. Mười phút nữa trôi qua, Thành như ngồi trên đồng lửa.

- Anh gì ơi, phim đã chiếu hơn hai chục phút rồi. Chắc bạn gái của anh không đến đâu, anh bị cho “leo cây” rồi! – cô bán thuốc lá có chiếc răng khênh trên Thành.

Ả ăm phút sau, Thảo Vy đi xe gắn máy đến. Thành mừng rỡ chạy đến đón ngay đầu xe. Thảo Vy nói như người có lỗi:

- Xin lỗi, tại chiếc xe bồng giở chứng ăn vạ. Em phải đẩy vào tiệm sửa. Muộn quá rồi phải không anh?

- Phim chiếu được khoảng ba mươi phút rồi.

Thảo Vy đề nghị:

- Hay là chúng ta không xem phim nữa. Đi uống cà phê nhé. Thảo Vy sẽ khao anh Thành một châu cà phê để xin lỗi về

việc đến muộn.

Thành nhìn Thảo Vy. Tối nay trông cô thật đẹp. Với anh, được ở bên cạnh Thảo Vy là hạnh phúc lắm rồi, xem phim hay uống cà phê không là quan trọng. Hai người cho xe chạy chậm chậm rẽ vào con phố hẹp chỉ vừa một làn ô tô. Quán Vọng Các nằm bên cạnh trường văn thư – lưu trữ.

Quán rộng rãi, thoáng mát. Hai bên đường trải sỏi có nhiều chậu hoa kiểng. Chính giữa là hồ nước cá lội tung tăng. Thành đảo mắt tìm chỗ trống. Anh chọn chiếc chỗ ngồi sát hồ nước, bên cạnh chậu thiên tuế:

- Phong cảnh ở đây thật tuyệt. Làm sao Thảo Vy sưu tầm được một chỗ lý tưởng như thế này?

Thảo Vy gật đầu:

- Thỉnh thoảng Thảo Vy vẫn đến đây uống cà phê với chú Trọng. Chú ấy là người đầu tiên đưa Thảo Vy đến đây.

- Chú Trọng là ai? Em của cha à?

Thảo Vy lắc đầu:

- Chú ấy là bạn thân của ba. Hai người quen nhau từ hồi còn học chung trường đại học. Chú ấy rất tốt và có kiến thức sâu rộng. Vy thích nói chuyện với chú ấy.

- ả ghe cách nói của Vy, anh đoán, chắc là hai chú cháu thân với nhau lắm thì phải.

- Đúng vậy, Vy luôn kính trọng và thương yêu chú ấy như người cha thứ hai. ả ói chuyện với chú rất thoải mái bởi chú luôn tôn trọng và xem Vy như người bạn thật sự.

ả hân viên phục vụ quán bước đến, lịch sự nói:

- Anh chị uống gì ạ?

Thảo Vy uống chanh dây. Thái uống cà phê đá. Câu chuyện được tiếp tục:

- Chú Trọng đã có gia đình rồi nhỉ?

- Không, chú ấy còn độc thân. Vy không hiểu sao chú không chịu lấy vợ.

Thức uống được mang ra. Thảo Vy đảo mắt nhìn quanh quất. Cô phát hiện ra một điều, khách đến uống cà phê buổi tối đa phần là những cặp tình nhân.

- Thảo Vy không thích cà phê à?

- Thích chứ, nhưng Vy sợ bị mất ngủ nên phải chọn thứ khác. ả ều sớm hơn, Vy sẽ uống cà phê. Cà phê ở đây rất ngon.

Thành đặt chiếc phin sang một bên rồi cho vào máy thìa đường

và khuấy đều:

- Ủ, ngon thật. Anh cũng biết vài quán cà phê ngon nhưng chưa nơi nào ngon như ở đây.

Thảo Vy nói:

- Cũng nhờ chú Trọng mà Vy còn biết quán cà phê mang tên Classic. Tuy nhiên từ đây đến đó khá xa. Hôm nào có dịp Vy sẽ mời anh đến đó. Vy tin anh sẽ rất thích.

Thành nhấp một ngụm nhỏ cà phê:

- Có phải quán chỉ mở nhạc cổ điển?

Thảo Vy nhìn Thành tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy là anh đã đến quán ấy rồi à? Ấn tượng của anh như thế nào?

Thành lắc đầu:

- Thật tình anh chưa từng đến chỗ ấy bao giờ. Tất cả chỉ là suy đoán. Cái tên Classic là một gợi ý.

- Anh đoán đúng rồi đó. Khách đến quán chủ yếu là dân mê nhạc cổ điển. Chú Trọng cũng mê nhạc cổ điển.

Thành reo lên:

- Vậy là, anh cũng cùng sở thích với chú Trọng của em rồi. Hôm nào có dịp nhất định anh sẽ mời chú ấy đi uống cà phê.

- Chưa chắc chú ấy đã đồng ý. Chú Trọng rất ngại tiếp xúc với người lạ.
- Tất nhiên anh cần đến sự giúp đỡ của Vy chứ. Vy có sẵn lòng không?
- Vy không dám hứa. Vy phải hỏi qua ý kiến của chú ấy.

Vài đôi tình nhân từ vài bước vào. ả hân viên phục vụ quán lảng xảng tìm chỗ ngồi cho họ. Thành uống nốt phần cà phê trong cốc. ả gay lập tức nhân viên phục vụ mang ra hai cốc nước đá bào nhuyễn và một ấm trà, đồng thời thu dọn những thứ trên bàn.

- Anh có tiếc bộ phim tối nay không? ả ghe mọi người đi xem về bảo phim hay lắm. Cũng tại chiếc xe.

Thành rót nước trà vào cốc nước đá bào rồi đẩy nhẹ một cốc về phía Thảo Vy:

- Vy đừng bận tâm nhiều về chuyện này. Phim còn chiếu trong nhiều ngày nữa. Không biết anh có còn cơ hội mời em xem phim lần nữa không.

Gần mười giờ đêm hai người rời khỏi quán.

- Thành phố về đêm đẹp quá em nhỉ. Chúng ta đi dạo một chốc, Thảo Vy nhỉ?

Thảo Vy lắc đầu từ chối bảo là có việc bận. Thành nói:

- Anh đưa em về nhà nhé.

Hai người cho xe chạy chậm chậm vừa trò chuyện vui vẻ. Đến gần nhà Thảo Vy dừng xe lại:

- Tới nơi rồi. Thôi, anh về đi. Hẹn gặp anh tại trường vào buổi sáng mai.

- Cảm ơn Thảo Vy vì buổi tối hôm nay.

Thành muốn nói gì nữa nhưng Thảo Vy đã cho xe rẽ vào nhà. Thành đứng tần ngần một lúc rồi quay đầu xe hướng ra lộ chính.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 25

Ông Lập hôm này về nhà sớm hơn mọi khi. Sau khi ăn tối xong, ông mở máy vi tính làm việc đến gần mười giờ đêm. Bà Thương sau khi dọn dẹp bèn trở về phòng mình xem ti vi. Xem xong bộ phim, trong lúc bà chuẩn bị đi ngủ thì ông Lập đẩy cửa bước vào và nằm xuống bên cạnh.

- Chủ nhật anh đừng đi đâu nhé, nhà ta sẽ có khách.

Ông Lập tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ai vậy?

Bà Thương đáp:

- Gia đình người bạn thân sẽ đến dùng cơm với nhà ta. Anh có biết Thủy không?

Ông Lập suy nghĩ một lúc rồi reo lên:

- Anh nhớ rồi. Có phải Thủy học chung với em suốt những năm cấp ba ở trường ả guyễn Thị Minh Khai phải không? Thủy bây giờ sống ra sao?

- Thủy đã có chồng và sống rất hạnh phúc. Con trai của Thủy tên Phong, là thạc sỹ kinh tế, đang quản lý một công ty tư

nhân kinh doanh phát đạt. Em muốn tạo điều kiện cho Thảo Vy nhà mình làm quen với Phong. Ý anh thế nào?

Ông Lập nói:

- Anh không phản đối. Tuy nhiên chuyện này là do con bé tự quyết định. Chuyện tình cảm không nên gượng ép.

- Em chỉ tạo điều kiện thôi. Còn thích nhau không là chuyện của chúng nó. Thảo Vy nhà mình anh biết rồi còn gì, nó bướng bỉnh và chỉ thích làm theo ý mình, có ép buộc cũng chẳng được.

Ông Lập quàng tay ôm vợ. Bà Thương nói:

- Em đã tiếp xúc với Phong, đây là chàng trai tuyệt vời. Hy vọng con gái nhà mình sẽ lọt vào cặp mắt xanh cậu ta.

Ông Lập xen vào:

- Trước đó em có tìm hiểu Thảo Vy có bạn trai chưa?

- ả ó vẫn chưa có bạn trai.

- Vậy thì được rồi. Có vẻ chuyện này còn hơi sớm, Thảo Vy mới là sinh viên năm thứ hai, còn hai năm nữa mới tốt nghiệp. Ta cũng chẳng nên vội làm gì.

Bà Thương nói:

- Thời gian đi nhanh lắm. nên chuẩn bị từ bây giờ là vừa. Hai năm không phải là dài. Vả lại, chúng cần có thời gian để tìm hiểu nhau.

Im lặng một lúc, bà Thương nói:

- Anh Lập này, dường như con trai nhà mình đã có bạn gái?

- Thật à? – Ông Lập reo lên:- Em đã tiếp xúc với cô gái ấy chưa?

Bà Thương lắc đầu:

- Chưa, nhưng dù sao, đây cũng là một tin vui.

Ông Lập gật đầu, nói:

- Đúng vậy, trái tim nó biết rung động trước phụ nữ là ổn rồi. Anh chỉ lo...rất may là điều đó đã không xảy ra.

Gần mười một giờ đêm. Ông Lập khẽ hôn lên tóc vợ. Bà Thương nằm im đón nhận sự âu yếm vuốt ve của chồng mà đã lâu lắm rồi bà mới có được. Ông Lập hôn lên mắt, lên môi vợ. Và trạng thái cương cứng bắt đầu xuất hiện. Ông thực hiện nghĩa vụ làm chồng bằng niềm say mê mãnh liệt.

Trong cơn mê mê thể xác bỗng nhiên ông nhớ đến Trọng.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 26

Mười một giờ trưa. Việc bếp núc đã hoàn tất. Bà Thương lên phòng trang điểm rồi quay trở xuống. Thấy Thảo Vy đang cầm củi dọn dẹp trong nhà bếp, bà giục:

- Việc dọn dẹp để mẹ lo. Con lên thay quần áo, trang điểm đi. Ắt hớ chọn bộ đồ thật đẹp đấy nhé.

Thảo Vy nói:

- Mẹ làm như người ta đến xem mắt không bằng. Chỉ là bữa tiệc nhỏ thôi mà.

- Tạm gọi là thế. Con đừng để người ta cười mẹ. Con mặc chiếc áo thun chui đầu màu đỏ nhé, mẹ thấy, con mặc chiếc áo ấy rất hợp.

Thảo Vy cười cười:

- Con mà muốn chồng sớm thì mẹ khổ đấy. Chẳng ai chăm sóc mẹ đâu.

Bà Thương xua tay lia lịa:

- Cô đi lấy chồng sớm cho tôi nhờ. Cứ ở nhà ăn báo cô mãi không thấy xầu hổ à?

Ông Lập đang ngồi đọc báo gần đó đột nhiên xen vào:

- Chỉ có hai mẹ con mà ồn ào thế nhỉ. Ắt hẳn ngữ Pháp có câu “*Hai người đàn bà với con vịt sẽ thành cái chợ*” quả không sai.

Bà Thương day mặt về phía chồng:

- Đừng đọc báo nữa. Anh cũng nên thay bộ cánh đẹp đẽ hơn để đón khách. Chiếc áo, anh mặc từ hôm qua đến bây giờ đã bốc mùi rồi.

Ông Lập ném tờ báo xuống bàn. Vừa chuẩn bị bước lên lầu thì bên ngoài có tiếng gọi cửa. Bà Thương nói:

- Chắc khách đến đây. Anh thay đồ đi, để em mở cửa cho.

Bà Thương sửa lại tư thế rồi bước ra mở cửa. Trái với dự đoán của bà Thương, người đó là Trọng.

- Ô, nhà ta chuẩn bị đi đâu à? – Trọng nhìn bà Thương rồi thốt lên.

Bà Thương lắc đầu, quay vào bên trong:

- Không, hôm nay nhà có khách.

- Có khách à! Vậy xin phép tôi về. Khi khác lại đến.

Bà Thương nói:

- Anh đừng ngại. Cũng là chỗ bạn bè với nhau cả. Có anh thêm vui. Anh không đến tôi cũng sẽ gọi điện thoại mời anh đến.

Thôi, anh giúp tôi xếp đặt bàn ghế nhé. Tôi vào bếp xem lại các thứ. Thằng Khương biến đi đâu từ sáng đến giờ không nhìn thấy mặt, khách sắp đến rồi.

Thảo Vy từ trên bước xuống, vừa đi vừa nói:

- Anh ấy nhờ con nói lại với mẹ sẽ về muộn. – Đoạn cô xoay một vòng:- ả hững người đang yêu lúc nào cũng bận rộn. Mẹ thấy con mặc bộ đồ này có hợp không?

- Đẹp lắm. Con gái của mẹ mặc đồ nào cũng đẹp. Sao con không trang điểm?

- Con không thích.

- Phải trang điểm phơn phớt thôi cũng được. Phụ nữ không son phấn chẳng khác nào kho cá mà không có kẹo đắng.

Trọng bật cười thành tiếng. Ai lại so sánh chuyện làm đẹp của phụ nữ với việc kho cá bao giờ.

Thức ăn đã được dọn sẵn ra bàn. Ông Lập lấy chai Martin trong tủ rượu đặt lên bàn. Bà Thương nhắc chồng:

- Chốc nữa anh uống ít thôi nhé. Tật của anh rượu vào thì lời ra, nói năng văng mạng!

Ông Lập chưa kịp đáp lại thì bên ngoài có tiếng gọi cửa. Bà Thương xỏ dép bước ra mở cửa.

- Ô, chỉ có hai mẹ con thôi à? Ông xã đâu?

Bà Thủy mặc chiếc áo dài nhung máu tím than có thêu hình

phong cảnh. Phong cao ráo trắng trẻo, đeo kính cận, mặc áo sơ mi có thắt ca vát, trên tay cầm hộp rượu. Bà Thủy lấy hộp rượu từ tay con trai đưa cho bà Thương:

- Ông xã bận công tác đột xuất về không kịp. Đây là chút quà gọi là góp vui với mọi người.

ả ới chuyện xã giao vài câu, sau đó, cả chủ lẫn khách nhanh chóng ngồi vào bàn. Bà Thương lần lượt giới thiệu từng người trong gia đình với khách. Khi giới thiệu đến Thảo Vy, tất cả những ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Bà Thủy nhìn Thảo Vy và tỏ vẻ rất ưng ý.

- Cháu đang học trường gì?

Thảo Vy nói:

- Dạ, cháu đang học trường Luật ạ.

Bà Thủy khẽ gật đầu:

- Tốt lắm. Khi nào cháu ra trường?

- Dạ, còn đến hai năm nữa ạ.

- Sau khi tốt nghiệp, nếu cháu thích thì có thể đến làm việc tại công ty của anh Phong. Phong con cô là giám đốc công ty đấy. Cháu biết công ty Tân Phương không?

Phong có vẻ ngượng khi nghe bà Thủy nói về mình.

Cả bữa ăn bà Thủy nói chuyện luôn miệng. Phong có vẻ trầm tình. Thỉnh thoảng liếc mắt về phía Thảo Vy, bất chợt bắt gặp

ánh mắt của cô Phong lảng sang nơi khác, mặt đỏ bừng.

Tiệc tan, cả chủ lẫn khách đều vui vẻ. Bà Thương cùng Thảo Vy tiễn khách ra cửa. Trong lúc bà Thương nói chuyện với bà Thủy thì Phong cũng tranh thủ bắt chuyện với Thảo Vy:

- Cảm ơn Thảo Vy vì bữa tiệc rất ngon. Anh có thể mời Vy ăn tối để đáp lại được không?

Thảo Vy suy nghĩ một lúc rồi khẽ gật đầu. Phong nói như reo:

- Vậy tối thứ Sáu tuần này nhé. Anh sẽ đợi Vy ở nhà hàng Phong Lan.

Khách về rồi, bà Thương quay trở vào ngồi xuống chỗ cũ:

- Anh thấy Phong có được không?

Ông Lập gật đầu:

- Được. Mặc dù là người trẻ tuổi sớm thành đạt nhưng Phong có vẻ giản dị và khiêm tốn. Anh thích những người có tính cách như thế.

Bà Thương day sang Thảo Vy:

- Con thấy thế nào?

- Con cũng có nhận xét như mọi người thôi.

- Mẹ không hỏi như thế. Ý của mẹ là con có thích Phong không.

Thảo Vy im lặng đưa mắt nhìn Trọng. Bà Thương nói:

- Mẹ thấy chỗ này là được lắm rồi, con không nên bỏ lỡ, uống
lắm.

Thảo Vy cười cười:

- Mẹ làm như con gái của mẹ sắp ế chồng không bằng. Thôi
con lên phòng đây.

Bà Thương nhìn theo con gái thở dài:

- Con nhỏ này ngộ ghê, mỗi lần nói đến chuyện này là nó tìm
cách lẩn đi chỗ khác. Con với cái!

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 27

Mười giờ đêm ngày thứ Sáu, Thảo Vy gọi điện cho Trọng:

- Chú Trọng đó hả, cháu, Thảo Vy đây.

Giọng Trọng vui tươi phát ra từ ống nghe:

- Cháu vừa đi ăn tối với Phong có gì vui kể cho chú nghe với.

- Cháu đã nói hết tất cả rồi chú ạ. Cháu bảo mình đã có người yêu.

- Thái độ Phong thế nào?

- Anh ấy có vẻ buồn. Và chúc cháu hạnh phúc.

- Vậy là cháu đã quyết định rồi. Dù sao, chú cũng chúc mừng cháu. Thật ra, Phong cũng là người đàn ông tốt.

- Vâng, cháu biết. ả hưng tình yêu có lý lẽ riêng của nó, không thể đem ra cân đong đo đếm được. Thật sự Thành có nhiều điểm không bằng anh Phong nhưng cháu đã yêu anh ấy.

- Cháu đã hành động đúng. Chú luôn ủng hộ cháu. Chừng nào cháu đưa bạn trai đến nhà chú chơi?

- Chưa đâu chú ạ, hãy còn sớm lắm. Chúng cháu còn đang tìm hiểu. Ít nhất phải vài tháng nữa. Cháu cảm ơn chú vì chú luôn đứng về phía cháu. Chúc chú ngủ ngon!

- Chúc cháu ngủ ngon!

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 28

Hai người rời khỏi quán ăn vào lúc tám giờ tối. Thấy hãy còn sớm, Trọng đề nghị:

- Chúng ta đi uống cà phê nhé?
- Thôi, về nhà chú đi. Lúc này mà uống cà phê, đêm về anh không thể nào chợp mắt được. Chỉ nên uống cà phê vào mỗi buổi sáng.
- Em thì lúc nào cũng có thể ngủ được. Chiếc đồng hồ sinh học của em hoạt động rất tốt.

Cả hai cùng về nhà Trọng. Sau khi gửi xe ở tầng trệt cả hai cùng sóng đôi bước lên bậc cấp. Ông Lập nói:

- Quan hệ giữa anh và Thương đã tốt hơn. Anh và cô ấy đã có những giây phút thật tuyệt vời.

Trọng reo lên:

- Có thể chứ. Xin chúc mừng anh.

Trọng mở cửa và nhường lối cho ông Lập bước vào. Cửa vừa đóng lại, ông Lập bỗng ôm chầm lấy Trọng và hôn như mưa. Vừa hôn, họ vừa cởi quần áo cho nhau. Hai cơ thể nóng bỏng cuộn vào nhau trong cơn đam mê cuồng loạn...

Chín giờ tối.

Sau khi mua được quyển *Phê phán lý tính thuần túy* của Immanuel Kant, Thảo Vy không về nhà mình mà đến thẳng nhà chú Trọng. Đây là quyển sách mà chú Trọng đã cất công tìm kiếm bấy lâu. ả ếu nhận được món quà này nhất định chú sẽ vui mừng lắm. Thảo Vy cố hình dung gương mặt chú sẽ rạng rỡ như thế nào khi cầm quyển sách trên tay. Mãi suy nghĩ vẩn vơ, suýt nữa Thảo Vy đã vượt đèn đỏ. Đến ngã tư cô cho xe rẽ về phía tay phải. Từ đây đến nhà chú khoảng vài trăm mét.

Đến nơi, Thảo Vy gửi xe. ả gười giữ xe cho cô biết, Trọng đang có ở nhà. Cô bước lên bậc cấp vừa suy nghĩ làm cách nào khiến chú bất ngờ nhất. Cô đưa tay xoay nắm đấm và đẩy nhẹ cánh cửa. Trong phòng khách không có ai. Có lẽ chú đang ở nhà bếp hay trong phòng ngủ, Thảo Vy nhủ thầm rồi bước rón rén vào bên trong. ả hà bếp cũng không có chú. Bỗng Thảo Vy nghe có tiếng người hòa lẫn hơi thở gấp gấp từ trong phòng ngủ vọng ra, cô bước đến mở hé cánh cửa, ghé mắt qua cánh cửa. Và cảnh tượng đập vào mắt khiến cô kinh hoàng đánh rơi

quyển sách trên tay. Ba cô cùng chú Trọng không mảnh vải che thân đang cuốn lấy nhau trên giường ngủ. ả ghe tiếng động cả hai cùng hoảng hốt ngồi dậy. Thảo Vy thét lên thảng thốt:

- Trời ơi, các người làm gì thế này! Không! Không! – Thảo Vy bước lùi lại phía sau và vụt chạy xuống cầu thang.

Ông Lập và Trọng vội vàng mặc quần áo đuổi theo nhưng Thảo Vy đã khuất dạng phía sau lối rẽ vào chung cư.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 30

Thảo Vy chạy một mạch về nhà như ma đuổi. Máy lần suýt gây tai nạn giao thông.

Về đến nhà cô lập tức chạy vội vào phòng và chốt cửa lại.

Cả vũ trụ trước mắt cô đã sụp đổ tan tành.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 31

Bà Thương đang nằm trong phòng ngủ thì chuông điện thoại đổ dồn. Bà ngồi dậy nhắc máy. Ắ gười gọi là Thành:

- Thảo Vy có ở nhà không, bác? Bác làm ơn cho cháu gặp bạn Vy. Cháu gọi vào số di động nhưng không thể liên lạc được, bởi vì Vy đã tắt máy.

- Cháu chờ một chốc. Để bác gọi nó đến nhận điện.

Bà Thương bước lên phòng Thảo Vy gọi cửa. Ắ hưng chờ mãi vẫn không thấy mở. Ắ hìn qua khe hở bà thấy Thảo Vy đang nằm gục trên sàn nhà máu me lênh láng. Sợ quá, bà bèn chạy ra phía ngoài tri hô lên. Vài người trong xóm chạy đến, phá cửa xông vào. Thảo Vy nằm úp mặt trên nền nhà. Máu từ cổ tay chảy ra như xối. Bà Thương lao đến ôm con vào lòng gào lên thê thảm:

- Con ơi, tỉnh dậy đi con. Tại sao lại như thế này.

Lúc này Khương cũng vừa về tới. Anh vội bế thốc Thảo Vy lên, lao xuống tầng dưới và bấm máy gọi xe cấp cứu. Trong

thời gian chờ đợi, Khương gọi điện báo tin dữ cho ông Lập. Chừng mười phút sau, xe cứu thương rúc còi lao đến. Các nhân viên y tế làm công tác sơ cứu rồi đưa Thảo Vy lên xe. Bà Thương và Khương cũng đi theo xe. Bà Thương gào khóc thảm thiết suốt đoạn đường từ nhà đến bệnh viện.

Đến nơi, mọi người nhanh chóng đưa Thảo Vy vào phòng cấp cứu. Lúc này ông Lập và Trọng cũng vừa đến.

- Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao con bé lại cắt mạch máu tự tử?

Ông Lập gục đầu như tên tội đồ đứng trước vành móng ngựa:

- Tất cả là tại anh. Con bé đã biết tất cả..

- Trời ơi! – Bà Thương thốt lên rồi từ từ khụy xuống.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 32

Một tuần sau, Thảo Vy được xuất viện. Từ lúc tỉnh lại cô bỗng hóa đá. Ai nói gì, hỏi gì, cô cũng không trả lời. Bà ả hường dưới quê nghe tin dữ lật đật lên thành phố thăm đứa cháu nội. Đến chiều thứ Ba, Thảo Vy đột nhiên lên tiếng:

- Ba con đâu hả, mẹ?

Lúc này mọi người mới giật mình không biết ông Lập biến đi đâu. Gọi điện đến cơ quan thì mới hay ông đã nghỉ việc cả tuần nay. Khương gọi điện hỏi Trọng, Trọng cũng không biết. Lần cuối cùng hai người gặp nhau cách nay đã bốn hôm.

- Tại sao ba con và chú Trọng lại như thế hả, mẹ? ả iềm tin của con đã hoàn toàn sụp đổ. Con còn biết tin ai trên đời này. Con thật sự tuyệt vọng.

Bà Thương khóc sục sùi:

- Con hãy hiểu và thông cảm cho ba con. Ba con là một người đồng tính.

- Thì ra mẹ đã biết tất cả. Tại sao mẹ lại giấu con?

- Trước khi về chung sống với ba con mẹ không bao giờ nghĩ ba con là người đồng tính. Mẹ hoàn toàn không biết. Mẹ chỉ biết được điều bí mật từ lúc nhà ta trú tạm tại nhà chú Trọng trong thời gian xây nhà.

Khương thốt lên:

- Và chính vì điều này mà mẹ quyết định rời khỏi nhà chú ấy.

- Đúng vậy, - bà Thương gật đầu:

- Lúc ấy mẹ chỉ nghĩ ba con lao vào cuộc vui bệnh hoạn. ả hưng, cuối cùng mẹ cũng hiểu tất cả. Và chính mẹ đã tìm chú Trọng về cho ba con. Tình cảm của hai người thật sâu nặng và họ không thể sống thiếu nhau.

- Vậy chú Trọng cũng là người đồng tính hả, mẹ? – Thảo Vy thốt lên.

- Đúng thế. Hai người đã yêu nhau từ khi còn ngồi trên ghế giảng đường đại học. Ba con lấy mẹ là do lệnh của ông nội, thật tình ba không yêu mẹ. Ba con sống với mẹ chỉ là bổn phận. Thật ra ba con đã hết sức cố gắng để làm tròn trách nhiệm người chồng, người cha. Dù sao ba con cũng thật đáng thương.

Bà Thương khóc rống lên. ả hững giọt nước mắt nhăn nhục tràn ra như suối:

- Mẹ yêu ba con. ả hưng ba con yêu người đàn ông khác.

Khương xen vào:

- Tại sao mẹ không nghĩ đến chuyện ly dị? Theo con, đây là cách giải thoát tốt nhất cho cả hai.

- Mẹ không thể làm như thế, vì mẹ rất yêu ba con, hơn nữa, ba con là người đàn ông yếu đuối, ba con sẽ mất tất cả; sự nghiệp, uy tín và sẽ không sống nổi nếu sự thật được phơi bày ra ánh sáng.

Thảo Vy nắm tay mẹ lắc nhẹ mấy cái:

- ả hung, người ta không thể sống bằng tình cảm gượng ép giả tạo. Tại sao ba mẹ lại phải cam chịu như thế? Đây là bi kịch.

- Mẹ chấp nhận bi kịch đó. Và chỉ mong sao trong tim của ba con có hình bóng của mẹ. Mẹ đã sống trong những tháng năm dài đau khổ và mẹ đã quen dần với những bất hạnh. Mẹ không thể hình dung mình sẽ sống ra sao nếu không có ba và các con bên cạnh.

Tiểu Thuyết

Thượng Đế Tật Nguyên

PHẦN III - Chương 1

Tôi là đứa con trai duy nhất trong ngôi nhà có năm chị em. Má tôi sinh liền một lúc bốn người con gái khiến ba tôi rất thất vọng. Ông muốn có một đứa con trai để nối dõi tông đường và thực hiện những ước mơ cháy bỏng mà bản thân ông chưa thực hiện được. Má tôi chuyển bụng vào một đêm mưa gió to bời. Ba chồng xuống đưa má đến nhà bảo sanh. Các bác sỹ chuẩn đoán, má mang thai lớn, khó sinh và cần phải mổ. Tôi chào đời trong cơn mưa nặng hạt.

Ả ghe tiếng tôi khóc, ba tôi bắt kể ý tứ lao vào. Và khi nhìn thấy vật ngọc ngọ giữa hai đùi, ba tôi reo lên sung sướng. Rốt cuộc trời cũng đã chiều lòng người. Ba tôi mong tôi lớn lên sẽ theo con đường binh nghiệp như ông. Và tôi phải trở thành vị tướng trẻ tuổi.

Ả hưng, trái với mong muốn của ông. Tôi lại là đứa trẻ nhút nhát và quặt quẹo khó nuôi. ả ẵm lên hai tuổi, tôi bị sốt phát ban tưởng không qua khỏi. ả ẵm ba tuổi, tôi lại phải đối mặt với chứng sốt thương hàn. ả ẵm lên bốn tôi bị đau ban khi...nói tóm lại tuổi thơ của tôi gắn liền với giường bệnh, ông chích, kim tiêm...Có lẽ, do thể chất yếu đuối nên tôi không thích những trò chơi vận động, cảm giác mạnh của bọn con

trai, tôi chỉ thích chơi búp bê và những trò chơi của bọn con gái. Cả ngày tôi chỉ quanh quẩn bên các chị. Đến nỗi ba tôi phải gắt lên:

- Thằng Lập là con trai phải chơi chung với bọn con trai. Con trai không chơi chung với con gái.

Ông ra lệnh cho các chị của tôi phải đuổi tôi mỗi khi tôi bén mảng đến gần. Các chị tôi thường chơi trò chơi làm cô giáo, bán đồ hàng, nhảy dây... toàn là những trò tôi rất thích:

- Các chị cho em chơi với.

- Không được. Ba đã ra lệnh, nếu làm sai sẽ bị phạt đòn. Em đi chơi với bọn con trai ấy.

Bị xua đuổi, tôi mon men đến với bọn con trai cùng trang lứa nhưng bọn chúng cũng không chấp nhận tôi. Bọn chúng chê tôi ẻo lả, yếu đuối và tôi chỉ biết làm bạn với búp bê và thú nhồi bông.

Đến tuổi cấp sách đến trường, tôi luôn bị bọn con trai bắt nạt, chúng giấu cặp sách của tôi và đánh tôi rất đau. Cả bọn con gái cũng không chấp nhận tôi. Giờ ra chơi trong khi các bạn cùng lớp thoải mái chơi đùa thì tôi lại ngồi im một chỗ. Trong giờ học, mỗi khi cô giáo gọi tên từng học sinh lên trả bài là tôi run bắn lên, trống ngực đập thình thịch và mặt mày tái xanh như đồ

chàm, tôi không thể nào trả lời những câu hỏi đơn giản mà tôi đã thuộc lòng ở nhà.

Một lần tôi bị bọn con trai đánh hội đồng sưng vù cả mặt mũi, quần áo rách tả tơi. Sợ bị đánh đòn tôi không dám về nhà mà rúc mình trong sạp chợ. Ba tôi tìm về và lấy roi mây quất túi bụi vào người. Thay vì báo cho giáo viên chủ nhiệm hay ban giám hiệu nhà trường, ông buộc tôi phải đánh trả lại những đứa đã hành hạ tôi:

- Chúng đánh mày thì mày đánh lại. Là con trai phải chứng tỏ bản lĩnh của mình!

Sáng hôm sau đích thân ba đưa tôi đến trường. Ông ngồi bên quán cà phê đối diện âm thầm theo dõi. Tôi sợ bọn học sinh cùng lớp nhưng sợ roi của ba hơn. Thành Phát, đứa vẫn thường bắt nạt tôi từ xa bước đến túm lấy cổ áo tôi:

- Có bao nhiêu tiền đưa hết cho tao, nếu không tao nện cho một trận như xương!

Tôi ngoáy cổ nhìn về phía sau và bắt gặp cái nhìn sắc lạnh của ba. Tôi thu hết can đảm hét vào mặt nó:

- Tao không đưa!

Thằng Phát trợn tròn mắt ngạc nhiên. ả ó không ngờ tôi lại phản ứng quyết liệt đến thế:

- A, thằng này ngon! Mà nhắc lại xem nào!

- Cút đi! Tao chẳng có gì để đưa cho mày cả!

ả ó vung nắm đấm vào mặt tôi. Tôi ném cặp lao vào vật nhau với nó. Tôi yếu thế hơn bị nó đánh rất đau. ả hung rớt cuộc nó không lấy được thứ nó cần.

Hôm sau cũng vậy. Suốt cả tuần liền, tôi trở về nhà với những vết bầm tím. Tôi trở nên lỳ đòn và tự tin hơn. Một lần tôi bị ba đưa vây đánh cùng một lúc. Chúng đè tôi nằm úp mặt xuống đất và thi nhau giẫm lên người. Lúc này ba tôi ngồi bên quán cà phê vẫn im lặng theo dõi. Tôi hiểu rằng nếu nằm im cho chúng đánh thế nào cũng bị phạt đòn, nghĩ như vậy, tôi bèn vớ lấy hòn đá cạnh đây vụt mạnh về phía bọn chúng và kết quả là một đứa bị vỡ đầu. Sau vụ này chúng không dám ăn hiếp tôi nữa. Và ba tôi tỏ vẻ hài lòng về tôi.

Tuy nhiên, tôi vẫn thích những trò chơi con gái. Và tất nhiên bọn con gái trong lớp chẳng bao giờ chấp nhận tôi. Không hiểu tại sao, tôi có nỗi đam mê mãnh liệt thích mặc quần áo con gái, trang điểm như con gái và bắt chước những cử chỉ như con gái. ả hững lúc không có người ở nhà, tôi len lách quần áo của các

chị mặc lên người rồi ngấm nghĩa trước gương và tỏ vẻ hài lòng lắm. Thỉnh thoảng tôi lấy thỏi son tô môi, bôi lên mi mắt rồi nháy giọng eo éo của phụ nữ. Thậm chí có lần tôi còn lấy miếng băng vệ sinh của mẹ đặt vào chỗ kín làm như phụ nữ đang thời kỳ kinh nguyệt. Tôi luôn bị ám ảnh mãi bởi câu hỏi, tôi là ai? Trai hay gái? Câu hỏi ấy cứ dai dẳng theo tôi suốt đời mà không sao tìm ra lời đáp.

Một lần tôi đang mặc váy của chị Sương ngấm nghĩa trước gương thì ba tôi bất ngờ về tới. Trông thấy cảnh tượng, ông dùng dùng nổi giận đánh tôi một trận thừa sống thiếu chết.

- Trai phải ra trai, gái phải ra gái chứ không có thứ nửa nạc nửa mỡ! Đồ bệnh hoạn!

Sau trận đòn đáng nhớ đó tôi không dám lén lút mặc đồ của các chị nữa, tuy nhiên tôi vẫn thấy mình là phụ nữ trong những giấc mơ. Không ai có thể cảm đoán giấc mơ tôi cả.

Càng lớn, tôi càng khổ sở cho bản thân mình một cách ghê gớm. Tôi kinh tởm và không ngớt lời nguyện rửa thể xác của mình. Tại sao tôi lại mang thân xác của một người đang ông trong khi tâm hồn tôi là phụ nữ? Tại sao ngực tôi mãi không nhú lên như những cô gái khác. Tại sao vật ở giữa hai đùi tôi lại là dương vật chứ không phải âm vật như các chị tôi. Tại sao? Tại sao?

ả ăm mười lăm. Tôi đang học lớp chín. Dương vật tôi đã loe hoe vài sợi lông. Một đêm tôi nằm mơ thấy thầy Lộc. Thầy Lộc là giáo viên chủ nhiệm của tôi. Thầy đã có vợ và một cô con gái. Trong lớp, thầy có cảm tình đặc biệt với tôi vì tôi là học sinh giỏi văn nhất khối. Tôi mơ thấy thầy bế tôi lên giường. Rồi thì cả tôi và thầy chẳng còn quần áo gì cả. Tôi thấy, thầy đưa tay nhẹ nhàng xoa khắp người tôi. Thầy hôn tôi. Tôi cũng hôn thầy... Và tình dịch phóng ra ướt cả chiếc quần lót. Sáng ra tôi vô cùng xấu hổ và thật sự bối rối. Tôi cảm thấy mình như đang phạm phải một tội ác tày trời. Tôi vật vã đau đớn. ả hưng hình bóng của thầy cứ xuất hiện trong giấc mơ tôi. Có lúc gương mặt thầy nhạt nhòa như ảo ảnh, có lúc trông rất rõ. Có lúc tôi thấy thầy trẻ, rất trẻ chỉ bằng tuổi tôi. Có lúc, tôi thấy thầy già, rất già. Thầy lúc ẩn lúc hiện, lúc hư lúc thực, đầy những cử cử êm ái, nhẹ nhàng và ân cần... Ban ngày tôi cố gạt hình bóng của thầy ra khỏi ý nghĩ nhưng cứ đêm đến thầy lại đến với tôi trong giấc ngủ. Tôi không thể nào cảm đoán được giấc mơ của mình. Có một điều lạ, chẳng bao giờ tôi nằm mơ thấy mình gần gũi bất kỳ người phụ nữ nào. Tôi chỉ mơ thấy thầy Lộc, thỉnh thoảng là thằng Tới, thằng Lâm..., và với những người đàn ông lạ mặt mà tôi chưa bao giờ gặp ở ngoài đời.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 2

Tôi vào đại học với điểm xuất sắc. Đẹp trai, học giỏi, gia đình cơ bản là cái đích của nhiều nữ sinh cùng trường. Tôi đứng vững tất cả. Làm sao tôi có thể rung động trước phụ nữ trong khi tôi là một người đồng tính. Tôi chỉ thật sự say mê vẻ đẹp nam tính, đầy cơ bắp mà thôi.

Tôi được bầu là cán bộ đoàn trường. Vị trí công tác không cho phép tôi bộc lộ giới tính của mình. Làm sao tôi có thể công khai giới tính khi mà xã hội xem chúng tôi là những kẻ bệnh hoạn tật nguyên. Tôi sẽ đánh mất tất cả nếu mọi người biết được tôi là gay. Tôi luôn sống trong nơm nớp lo sợ, trong cô đơn giằng xé và tận cùng tuyệt vọng. Thậm chí tôi đã từng có ý định cắt đứt dương vật đáng nguyên rủa của mình. Tôi ao ước có một phép lạ sau một đêm ngủ dậy tôi bỗng hóa thành phụ nữ. Tôi khao khát mãnh liệt được sống bằng con người thật của mình, nhưng điều ấy chỉ là ảo tưởng, là những mơ ước viển vông. Tôi mãi mãi bị giam cầm trong thể xác người khác và bị trói buộc bằng những quy chuẩn đạo đức và những định kiến của xã hội. Đã bao lần tôi gào thét trong câm lặng, tại sao cuộc đời bạc đãi với tôi như thế. Tại sao tạo hóa tạo ra tôi mang tiếng con người nhưng chẳng được làm người? Ắ hẳn câu hỏi miên man cứ ám ảnh tôi và không bao giờ tìm ra lời đáp.

Tôi lao vào công việc để không có thời gian nghĩ về thân phận cay đắng của mình. Và nếu không làm việc chắc tôi sẽ điên lên mất. Trong mắt của mọi người tôi là một thủ lĩnh đoàn nhiệt tình, xông xáo và là một sinh viên xuất sắc. Họ nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ. Thậm chí có người còn dè bĩu cho rằng tôi là kẻ háo danh, muốn nổi trội trước đám đông. Họ đâu biết rằng tôi phải vất vả như thế nào để lẫn trốn bản thân khốn nạn của mình.

Trong trường đại học cũng có vài người đồng tính như tôi. Mọi người dễ dàng nhận ra bởi dáng đi, cử chỉ và cách nói năng của họ. Tôi rất muốn làm quen và kết bạn với họ nhưng tôi không thể làm như thế. Tôi đang là đoàn viên ưu tú đang được chỉ bộ rèn luyện bồi dưỡng để đứng vào hàng ngũ của đảng. Đảng viên không thể là một người đồng tính!

Lúc nào tôi cũng chú ý đến hành vi cử chỉ của mình. Tôi phải tìm mọi cách chứng tỏ với mọi người xung quanh rằng tôi là một người đàn ông khỏe mạnh bình thường như bao người đàn ông khác. Trong những câu chuyện trao đổi hàng ngày thậm chí tôi còn lên án một cách gay gắt những người đồng tính. Tôi dối người nhưng không thể dối bản thân mình.

Mỗi khi đi ra đường nhìn thấy những cô gái trẻ đẹp, giàu nữ

tính đi bên cạnh những chàng trai phong lưu khỏe mạnh là trong tôi lại dấy lên niềm khao khát mãnh liệt. Tôi ganh tỵ và ao ước được như những cô gái đó. Tôi muốn được hôn, được đôi hờn, vuốt ve chiều chuộng. Tôi muốn được yêu.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 3

Trọng bước vào đời tôi một cách bất ngờ. Chúng tôi quen nhau qua những buổi sinh hoạt đoàn. Trọng là chàng trai có gương mặt buồn u ầu. Trong các cuộc họp Trọng thường rúc mình ở nơi kín đáo và rất ít phát biểu. Tôi bị Trọng hấp hồn ngay cái nhìn đầu tiên. Đêm ấy về nhà tôi không sao ngủ được, hình ảnh của Trọng cứ xâm chiếm ý nghĩ của tôi. Tôi mong trời mau sáng, đến trường để được gặp Trọng. Khi thấy Trọng từ xa bước đến là tim tôi đập loạn xạ. Tôi không thể nào tự chủ được bản thân và lời nói của mình. Lúc ấy, tôi cay đắng nhận ra rằng tôi đã yêu Trọng.

- Trọng đã có bạn gái chưa? Đẹp trai, học giỏi như Trọng có khối cô chạy theo xin chết.

Trọng khẽ lắc đầu:

- Em không thích phụ nữ. ả ời đúng hơn là em căm ghét họ.

Tôi thật sự bất ngờ trước lời bộc bạch thẳng thắn của Trọng. Tôi nửa đùa nửa thiệt:

- Sao vậy? Bộ Trọng là gay hả?

Trọng lắc đầu:

- Em không phải là gay. Em là một người bình thường. Đơn giản là em không thích phụ nữ.

- Tại sao lại không thích. Phụ nữ có tội tình gì mà Trọng ghét họ?

Ả ăm Trọng lên hai tuổi thì mẹ Trọng đột ngột qua đời sau một cơn bạo bệnh. Ba Trọng tục huyền với người đàn bà khác. Tuổi thơ của Trọng gắn liền roi vọt và lòng đố kỵ, căm ghét của người dì ghẻ. Chính vì thế mà Trọng căm thù phụ nữ.

Không hiểu sao tôi lại rất vui khi biết được chuyện này. Dường như tôi đã quá ích kỷ. Tất nhiên Trọng hoàn toàn không biết tôi là gay.

Chúng tôi nhanh chóng chơi thân với nhau. Mỗi tình đơn phương vô vọng của tôi ngày càng mãnh liệt. Đã bao lần tôi muốn nói yêu Trọng nhưng tôi không thể. Tôi sợ Trọng sẽ xa lánh tôi. Tôi sợ mọi người biết tôi là gay.

Mặc dù yêu Trọng tha thiết nhưng tôi luôn phải nén lòng mình, không biểu lộ tình cảm một cách thái quá khiến mọi người nghi ngờ. Trong mắt mọi người, chúng tôi là đôi bạn thân. Và Trọng luôn xem tôi là người bạn tốt.

Đi đâu chúng tôi đều có nhau.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 4

Tôi luôn bị dẫn vật bởi mặc cảm tội lỗi là đã lợi dụng tình cảm bạn bè chân thành của Trọng. Tôi đã không tiếc lời xỉ vả bản thân. Và nhiều lần tôi cố gạt hình bóng của Trọng ra khỏi đầu nhưng lần nào cũng đều thất bại. Tôi không biết nam nữ yêu nhau có dữ dội như tình yêu đồng tính của tôi không nhưng tình yêu của tôi dành cho Trọng là vô bờ bến, không có gì sánh nổi.

Ả ăm tôi sắp kết thúc chương trình đại học, vào một buổi tối, ba tôi gọi tôi vào phòng riêng và nói:

- Con sắp tốt nghiệp lại chuẩn bị đứng vào hàng ngũ của đảng, ba rất mừng. Gia đình ta có truyền thống cách mạng, nhiệm vụ của con là phải viết tiếp trang sử vẻ vang đó, đừng làm điều gì sai trái khiến ba phải thất vọng.

Tôi im lặng, gật đầu. Trong lòng thấy lo lo, không hiểu ba tôi nói như thế là có ý gì. Hồi lâu ông nói tiếp:

- Công danh sự nghiệp như vậy coi như tạm ổn, ba chẳng phải

lo lắng điều gì cả. Có học vấn , có năng lực lại là đảng viên, chắc chắn con sẽ tìm được một vị trí xứng đáng trong xã hội. Ba muốn nói với con về chuyện hôn nhân.

Tôi giật mình như có luồng điện cao thế đi qua người:

- Con còn quá trẻ để nghĩ đến chuyện này. – tôi tìm kế hoãn binh:- Ba hãy cho con thư thả một thời gian.

- Ba đâu có buộc con phải lấy vợ ngay lúc này. Hôn nhân phải có tình yêu và muốn có tình yêu thì phải tìm hiểu. Con có hiểu ý ba không?

Ba nhìn tôi bằng cái nhìn ấm áp rồi nói:

- Ba có chơi thân với người bạn. Hai người đã hứa hôn với nhau khi còn chưa lấy vợ. ả ếu hai bên sinh con trai, con gái sẽ kết làm thông gia. Tất nhiên đó chỉ là chuyện ngày xưa. Thời buổi hiện nay, hạnh phúc lứa đôi là do chính các con quyết định. Ba đã gặp Thương. Con bé xinh xắn, nét na lại có ăn học đàng hoàng, thật sự ba rất vừa ý. Vài hôm nữa ba sẽ đưa con đến nhà bác Phúc, để hai đứa làm quen với nhau. ả ếu thích nhau thì tiến tới, không thích thì thôi, ba không ép.

Đêm ấy, tôi trần trọc mãi không sao chợp mắt được. Làm sao tôi có thể lấy vợ khi bản thân là một người đồng tính. Làm sao tôi có thể tạo dựng hạnh phúc bên người phụ nữ mà tôi không yêu. Tôi bỗng nhớ đến Trọng, nhớ đến quay quắt.

Suốt những ngày sau đó, tôi như người bị mộng du và chẳng tập trung làm được điều gì cả. Trọng tỏ vẻ lo lắng cho tôi:

- Anh bị bệnh phải không? Máy bữa nay thấy anh có vẻ mệt

mỗi. Để em mua thuốc cho anh uống.

Tôi lắc đầu, bảo chẳng làm sao. Chẳng có thứ thuốc gì có thể chữa lành chứng bệnh của tôi.

Đúng như ba tôi nói, Thương là cô gái xinh xắn đáng yêu. Cô nói năng rất nhỏ nhẹ và khá khéo tay trong việc nội trợ. ả ều không phải là người đồng tính nhất định tôi sẽ chọn Thương làm vợ. Tôi không thể lấy Thương bởi vì tôi yêu Trọng. Và tôi cũng không muốn mang bất hạnh đến với cô ấy. Một cô gái trong trắng, đáng yêu như Thương đáng được hạnh phúc. Cô phải có người chồng là đàn ông thật sự chứ không phải là một kẻ đồng tính như tôi.

Thương có vẻ thích tôi. Và tôi thì đáp lại bằng sự hững hờ lạnh lẽo. Trên đường trở về nhà, ba tôi nói:

- Ba thấy con Thương có vẻ thích con. Ý con thế nào?

Tôi lắc đầu:

- Con không thích cô ấy.

Ba tôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Con không thích cô bé ở điểm nào? Xinh xắn, nết na, khéo léo trong từng lời ăn tiếng nói, thậm chí má con ngày trước cũng không bằng...

- Đơn giản là con không thích, thế thôi. – tôi day mặt sang hướng khác tránh cái nhìn xuyên thấu tâm can của ba.

- Con đã có bạn gái à?

- Không.

- Vậy thì, chẳng có lý do gì con từ chối Thương cả. Chuyện tình cảm không đến trong ngày một ngày hai. Hai đứa cứ thông thả làm quen, tìm hiểu lẫn nhau. Ba tin, con sẽ nhanh chóng thích con bé ấy.

Cả má tôi và các chị cũng vun vào. Mọi người đều tỏ vẻ hài lòng và hết lời ca ngợi Thương. Tôi bỗng trở thành kẻ lữ hành đơn độc.

- Mọi người đừng nói chuyện về cô ấy nữa có được không. – Trong lúc nóng giận tôi không kiểm soát được lời nói của mình:- Mọi người phải hiểu rằng con không thích phụ nữ. Con là một người đồng tính.

Vừa nghe xong, ba tôi ôm ngực lão đảo gục xuống. Mọi người hốt hoảng vực ông dậy. Đang chuẩn bị đưa ba vào bệnh viện thì ông tỉnh lại:

- Thăng Lập nhắc lại xem. Mà vừa nói gì?

Tôi tình thật kể lể hết đầu đuôi sự việc, kể cả mối tình đơn phương của tôi đối với Trọng:

- Thật sự con là một người đồng tính. Xin ba má cho phép con được chọn lựa người bạn đời cho mình.

Ba tôi gào lên:

- Câm miệng lại! – ba tôi đưa tay ôm ngực:- Đấy chẳng qua là trò biến thái bệnh hoạn, là tàn dư chế độ cũ để lại. Làm sao

mày có thể thốt ra những lời kinh tởm như thế. Cha mẹ nuôi mày khôn lớn học hành nên người để rồi mày trả ơn bằng cách phỉ nhổ vào truyền thống tốt đẹp của gia đình như thế hả?

Mẹ tôi nhìn tôi mà nước mắt ngấn dài. Bà không có phản ứng quyết liệt như ba nhưng những lời nói của tôi khiến bà choáng váng:

- Trời ơi, má không ngờ con có thể thốt ra những lời này. Làm sao như vậy hả con? Làm sao con có thể là một người đồng tính. Rõ ràng con đã u dua học đòi theo kẻ xấu. Con phải chấm dứt ngay trò quái thai bệnh hoạn ấy. Con hãy xin lỗi ba và rút lại những lời nói của mình. Con là đứa con mà ba má đặt niềm tin và hy vọng nhiều nhất. Chắc má chết mất.

Tôi lắc đầu:

- Đó là sự thật. Một sự thật như khối u ác tính mà con đã mang theo suốt từ ấy đến nay. Bao nhiêu năm qua con đã sống trong dày vò đau đớn về thân phận của mình. Đã bao lần con tự hỏi mình là ai? Tại sao con lại phải chịu đày đoạ mãi kiếp hồn bướm thân sâu như thế này? Con thật sự tuyệt vọng về bản thân mình thậm chí nhiều lần con muốn tìm đến cái chết để giải thoát cho mình.. – tôi thốt lên nấc nghẹn:- Xin mọi người hãy hiểu cho con.

Chẳng ai hiểu và thông cảm cho tôi cả. Ba tôi trước sau vẫn cho rằng tôi là kẻ bị tha hóa về nhân cách. Một kẻ ảnh hưởng tàn dư của chế độ cũ cần phải cải tạo lại tư tưởng:

- Kể từ giờ phút này nếu mày còn thốt ra những lời bẩn thỉu ấy nữa thì xem như tao không có một đứa con là mày nữa. Cút đi cho rảnh mắt tao!

Trước cú sốc quá nặng, ba tôi phải nhập viện. Các bác sỹ chuẩn đoán ba có vấn đề về tim mạch cần tránh xúc động mạnh. ả hìn ba nằm thêm thiệp trên giường bệnh, trong tôi dấy lên niềm ân hận khôn nguôi. ả ếu ba tôi có mệnh hệ gì tôi sẽ phải ân hận suốt đời.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 5

Ba nằm viện đúng một tuần thì xuất viện. Thật ra bệnh tình của ba chưa hoàn toàn bình phục nhưng ông cứ nằng nặc đòi về. Buổi tối, ba gọi tôi đến và nói:

- Chuyện cũ hãy quên đi. Xem như ba chưa từng nghe những lời đó. Ba đã quyết định sẽ tổ chức làm đám cưới cho con trong tháng tới. Sáng nay ba đã nói chuyện với bác Phúc. Và bác ấy đã vui vẻ đồng ý.

Tôi cúi đầu im lặng. Ba nắm tay tôi, nói bằng giọng xúc động:

- Tương lai, tiền đồ của con rất xán lạn. Con đừng làm điều gì dại dột mà phá hủy cả công trình tạo dựng bấy lâu nay. Con sẽ là đảng viên, một cán bộ lãnh đạo trẻ tuổi có năng lực. Đừng bao giờ có tư tưởng bệnh hoạn ấy nữa. Ba luôn tin ở con.

Thiếp mời được nhanh chóng gửi đi khắp nơi. Trước ngày cưới đúng một tuần, tôi được vinh dự đứng vào hàng ngũ của đảng. Tôi vẫn gặp Trọng mỗi ngày, tuy nhiên tôi hoàn toàn giấu kín chuyện sắp lấy vợ của mình. Buổi chiều tôi và Trọng ngồi trong quán Giọt Đắng. Trọng đột nhiên lên tiếng:

- Anh sắp lấy vợ sao không nói cho em biết?

Tôi giật mình, thì ra Trọng đã biết tất cả. Trong lúc tôi đang suy nghĩ tìm lời giải thích thì Trọng nói tiếp:

- Anh yêu em sao lại lấy chị Thương?

Trời ơi, thì ra từ lâu Trọng đã biết tôi là người đồng tính. Và Trọng cũng biết tôi yêu Trọng. Trọng xuống giọng nói vừa đủ nghe:

- Em cũng yêu anh!

Tôi choáng váng. Cảm giác như đang bơi trên không trung bỗng rơi xuống vực sâu hun húc. Tôi cố kiềm nén không thể, nước mắt cứ tuôn ra.

- Anh yêu em nhưng chúng ta không thể đến với nhau bởi trước mặt chúng ta có nhiều rào cản không thể vượt qua...

Trọng nắm lấy tay tôi siết mạnh:

- Chúng ta sẽ vượt qua. Anh có dám bỏ tất cả để đi với em không?

- Đi đâu bây giờ? – tôi thốt lên như người mộng du.

- Đi đến những nơi người ta không biết chúng ta là ai. Chúng ta sẽ sống với nhau như vợ chồng.

Tôi suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu:

- Không thể được. Anh không thể bỏ tất cả để ra đi cùng em. Anh còn gia đình, còn công danh sự nghiệp, còn bổn phận và trách nhiệm...

- Hãy vứt tất cả vào sọt rác. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Chẳng phải anh đã từng nói, hạnh phúc lớn nhất của con người là được sống bên cạnh người mình yêu. Anh không muốn sống bên em sao? Em yêu anh!

Tôi bật khóc thành tiếng:

- Không được, Trọng à, anh không thể. Anh không thể chống lại số phận. Anh vốn dĩ là một người yếu đuối.

Trọng nói:

- Hành động như vậy anh không thấy mình có lỗi với chị Thương à? Chị ấy đã làm gì nên tội khiến anh phải đối xử như vậy?

Im lặng một lúc, Trọng nói tiếp:

- Theo em, anh nên cho chị Thương biết tất cả. Cuộc hôn nhân tội lỗi này phải được dừng lại.

Tôi lắc đầu:

- Không thể được. Anh không đủ can đảm để làm chuyện này.
Anh không thể!

- Em sẽ giúp anh!

- Không, nếu việc này vỡ lở ra chắc anh sẽ chết mất.

Trọng giận dữ đứng dậy:

- Đồ hèn! Em không ngờ anh lại hèn đến thế. Em hối hận vì đã trao gửi tình yêu cho anh.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 6

Kể từ hôm ấy tôi không gặp Trọng lần nào nữa, mặc dù mỗi sáng chúng tôi vẫn đến trường đều đặn. Tôi biết, Trọng cố tình lẩn tránh tôi.

Tiệc cưới được tổ chức tại một nhà hàng sang trọng. Tôi phải sắm gương mặt hài giả tạo để đánh lừa mọi người và bản thân mình. Sau lời phát biểu của cha mẹ hai bên, trong khi chúng tôi chuẩn bị đến chào từng bàn thì Trọng xuất hiện trong bộ váy thảm hại suýt nữa tôi không nhận ra.

- Chúc hai người hạnh phúc!

Ồ ỏi xong, Trọng xoay người, xiêu vẹo bước ra ngoài. Tôi nhìn theo mà lòng buồn tẻ. Tôi là một kẻ hèn.

Gần một tháng sau ngày cưới, tôi chưa một lần chạm vào người Thương. Thương buồn. Tôi thấy mình có lỗi. Tôi muốn thực hiện nghĩa vụ người chồng nhưng mọi việc với tôi sao khó quá. Tôi đã hết sức cố gắng nhưng không thể.

Một hôm ba tôi gọi tôi đến và nói:

- Vợ chồng hai đứa bây ăn ở ra sao?
- Vẫn bình thường.

Ba nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Bình thường mà cả tháng không ngủ với nhau lần nào. Chuyện gì đã xảy ra với con?

Tôi muốn hét to lên rằng, tôi là một gay chính hiệu. Đã là gay thì không thể ngủ chung với phụ nữ.

- Con không hiểu tại sao nữa. Mọi việc bỗng trở nên vô cùng phức tạp.
- Chuyện sinh hoạt vợ chồng chẳng có gì phức tạp cả. Con là một thanh niên cường tráng chẳng bệnh tật gì sao lại nói là phức tạp?

Tôi lắc đầu:

- Con không biết.

Ba nói:

- Có thể do con gặp vấn đề về tâm lý. Con có cần đi gặp chuyên gia tâm lý không?

- Không cần đâu, ba, con sẽ cố gắng.

Cuối cùng sau nhiều nỗ lực của bản thân và sự giúp đỡ tận tình của Thương, tôi đã thực hiện được nghĩa vụ người chồng. Tuy nhiên lúc nào tôi cũng nghĩ đến Trọng.

Tôi và Trọng lại gặp nhau, bởi chúng tôi không thể nào sống xa nhau. Tôi và Trọng nhiều lần sinh hoạt tình dục trong khách sạn, trong nhà trọ bình dân và tại nhà riêng của Trọng. Sau mỗi lần ân ái, cảm giác hạnh phúc và tội lỗi giằng xé tôi bời. Tôi tự nhủ với lòng sẽ không gặp Trọng nữa. Ắc hưng chỉ vài hôm sau tôi thấy nhớ Trọng khủng khiếp và chúng tôi lại gặp nhau.

- Chúng ta sẽ sống như thế này mãi sao, anh Lập?

Đúng là không thể kéo dài tình trạng như thế này. Tôi cảm thấy có lỗi với Trọng và với vợ của mình. Ắc hưng tôi không biết giải quyết như thế nào cho vẹn vẹn đôi đường. Tôi yêu Trọng và cũng yêu vợ của mình. Mặc dù tình yêu của tôi đối với mỗi người có phần khác nhau.

- Hay là anh nên ly dị với chị Thương?

Tôi không thể ly dị vợ. Một cán bộ có phẩm chất tốt, một đảng viên gương mẫu không thể bỗng dưng ly dị vợ. Tôi không thể

vạch áo cho người xem lưng về giới tính thật nguyên của mình.

- Em hãy hiểu và thông cảm cho anh. Anh không thể.

Sợ bị phát hiện chúng tôi không gặp nhau tại khách sạn nữa. Mỗi khi muốn yêu nhau, tôi đến nhà của Trọng. Trong giao tiếp, xưng hô tôi đều gọi Trọng là chú, xưng anh.

Thương cũng rất quý Trọng. Cô ấy luôn xem Trọng là người bạn tốt. Mỗi khi có tâm sự gì, Thương thường tâm sự với Trọng. Và Trọng cũng yêu quý mọi người trong gia đình tôi như ngôi nhà của mình. ả hiểu lúc, tôi kinh hãi nghĩ thầm, nếu Thương biết chuyện của tôi và Trọng cô ấy sẽ ra sao.

Cứ thế, tôi sống bằng con người hai mặt suốt một thời gian dài. ả hưng rồi, cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Tình cờ, Thương phát hiện chúng tôi yêu nhau trong một lần đến trọ tại nhà Trọng. Thương đau khổ và từng có ý định tự tử. ả hưng rồi Thương cũng hiểu và thông cảm cho chúng tôi. Cô ấy chấp nhận một cuộc tình tay ba. Thương yêu tôi và không thể sống thiếu tôi.

Tôi đã có những ngày tháng hạnh phúc. Tôi luôn cố gắng thực hiện tốt vai trò người chồng, người cha. Tôi vẫn đến với Trọng. Tình cảm của chúng tôi ngày càng say đắm hơn.

Và có lẽ cuộc sống vẫn diễn ra như thế nếu như con gái tôi không tình cờ nhìn thấy tất cả.

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương 7

Con gái của tôi đã tự tìm đến cái chết vì không thể nào chấp nhận một sự thật tàn nhẫn.

Con tôi đã được cứu sống nhưng niềm tin của nó đã hoàn toàn sụp đổ. Tôi không dám quay về nhà để nhìn mặt nó.

Trong suy nghĩ của nó, tôi là một người cha tội lỗi, một kẻ tật nguyên về nhân cách.

Tôi không biết giải thích với con như thế nào.

Tôi phải làm gì đây?

Thượng Đế Tật Nguyên

Chương Kết

Hai hôm sau, người ta phát hiện một xác người chết đuối trên sông Sài Gòn.

Ả nạn nhân là người đàn ông trạc năm mươi tuổi. Trong người nạn nhân không hoàn toàn không có một mảnh giấy tùy thân. Cơ quan công an đã chụp ảnh và đăng hình nạn nhân trên các phương tiện thông tin đại chúng.

Các bác sỹ pháp y mổ tử thi và phát hiện trong máu nạn nhân có lẫn nhiều cồn. Chứng tỏ, nạn nhân đã uống nhiều trước khi chết. Báo đăng được một ngày thì có bà Lê Thị Hoài Thương đến xin nhận dạng.

Chồng bà đã đi vắng suốt một tuần nay. Vừa trông thấy tử thi bà Thương bỗng thét lên rồi ngất lịm.

Tỉnh dậy, bà Thương khẳng định đó là ông ả guyễn Trần Lập, chồng bà. Mọi thủ tục sau đó được nhanh chóng hoàn tất. Bà Thương nhận xác chồng về an táng. ả ghi vẫn đây là một vụ tự tử hoặc do say rượu ngã xuống nước. Hồ sơ về cái chết của ả guyễn Trần Lập chính thức được khép lại.

Hàng tháng, Thảo Vy đến bệnh viện tâm thần thăm Trọng.

Trọng vẫn lúc điên lúc tỉnh.

HẾT